

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΡΑΤΑΚΟΣ

ΜΑΤ ΟΙ ΚΡΑΝΟΦΟΡΟΙ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΡΑΤΑΚΟΣ

ΜΑΤ
ΟΙ ΚΡΑΝΟΦΟΡΟΙ

Τό βιβλίό αὐτό ἀναφέρεται σέ ὄμοια πρόσωπα καί σέ πραγματικά γεγονότα τά ὅποια διαδραματίσθηκαν ἀπό τόν Μάιο τοῦ 1975 ἕως τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1981. Γράφτηκε τό 1982, ἀλλά δέν κυκλοφόρησε γιά διάφορους λόγους.

Είσαγωγή

Ἑσυχία, τάξη καὶ ἀσφάλεια. Τρεῖς μαγικές λέξεις, πού ὅταν τίς προφέρεις φωναχτά λειτουργοῦν περίπου σάν τό «ἄμπρα-κατάμπρα» τῆς *Καμπάλα*. Ἐπειδὴ ὅμως κανεὶς ποτέ δέν μπόρεσε νά τίς προφέρει ἀρκούντως δυνατά, τόσο πού ὁ λόγος νά γίνει πράξη ὡς διὰ μαγείας, ὁ κόσμος μας συνεχίζει νά εἶναι ἀνήσυχος, ἄτακτος καὶ ἀνασφαλῆς, πράγμα πού ὡς γνωστόν κάνει πάρα πολύ κακό στήν ὑγεία τῶν φιλήσυχων πολιτῶν, πού ἀπεχθάνονται τήν ἀταξία καὶ τήν ἀνασφάλεια. Καί γι' αὐτό, οἱ φιλήσυχοι πολίτες, πλὴν τῶν βαρβιτουρικῶν πού ἐξασφαλίζουν «ἐσωτερική» ἡρεμία, ἐφεῦραν καὶ τήν ἀστυνομία πού ἐξασφαλίζει «ἐξωτερική» ἡρεμία. Κατὰ κάποιον τρόπο, ἡ ἀστυνομία εἶναι φάρμακο δραστικό καὶ ἀποτελεσματικό πού ὅμως, ὅπως ὅλα τὰ δρασταῖα φάρμακα, ἄλλους ὠφελεῖ κι ἄλλους βλάπτει, περισσότερο ἢ λιγότερο, ἀνάλογα μέ τήν ταξική τους τοποθέτηση.

Σύμφωνα μέ τὰ παραπάνω κανεὶς δέν θά μπορούσε νά ἰσχυριστεῖ πῶς ἡ ἀστυνομία εἶναι ἓνα «κακόν καθ' ἡμᾶς, κακόν καθεαυτὸν», ὅπως θά ἔλεγε καὶ ὁ πονηρός γερο-Κάντ, πού σάν νομοταγῆς πολίτης ἐνός βάνουσου κράτους εἶχε μιὰ κρυφὴ ἀγάπη γιὰ τήν ἀστυνομία, πού θά κληρονομήσει κι ὁ Χέγκελ, ἀλλά γιὰ λόγους πολὺ διαφορετικούς: Τήν θεωροῦσε ἀναγκαῖα γιὰ τήν διὰ τῆς ἐξουσίας κοσμικοποίηση τοῦ Παγκόσμιου Πνεύματος, πού εἶναι δύσκολο νά σταθεῖ στή γῆ χωρὶς τήν ἀποτελεσματικὴ ἐπέμβαση τοῦ βούρδουλα. Νά λοιπόν, πού ἡ Ἀστυνομία εἶναι ταγμένη, πράγματι, στήν ὑπηρεσία τοῦ πνεύματος!!!

Ἄλλὰ αὐτά τὰ ὄραϊα συμβαίνουν μόνο στό ἐπίπεδο τῆς ὑψηλῆς φιλοσοφίας. Στό ἐπίπεδο τῆς ταπεινῆς πραγματικότητας ἡ ἀστυνομία ἐντέλλεται νά κατευνάσει τὰ πνεύματα μέ τόν δικό της τρόπο—ὁπότε καὶ πάλι μπαίνει στήν ὑπηρεσία τοῦ πνεύματος!!!— κάθε φορά πού αὐτὰ ἀνάψουν ἀπὸ μιὰ ὁποιαδήποτε αἰτία, πού συνήθως

είναι υπέρ τό δέον πεζή! Κατά κανόνα τό «κινούν αίτιον» τής άταξίας είναι ή πείνα ή τό φάσμα τής πείνας ή ό άγώνας γιά τήν έξάλειψη τής πείνας.

Άν ή Άστυνομία, νοουμένη ώς Σώμα ένιαίο και άδαιρέτο, είναι έπιφορτισμένη μέ τόν «κατευνασμό τών πνευμάτων», πού δυστυχώς κατοικούν πάντα σέ ένιαία και άδαιρέτα και έξαιρετικά ευαίσθητα στόν πόνο πού προκαλεί τό γκλόμπ σώματα, ή «είδική άστυνομία» είναι έπιφορτισμένη μέ είδικές κατευναστικές άποστολές. Ύπάρχουν πολλών κατηγοριών είδικές άστυνομίες, άκόμα και έπιστημονικές (γιά φαντάσου!!!). Όμως ή πιό είδική άπ' όλες τίς είδικές άστυνομίες είναι αυτή πού φέρει τόν εϋχο τίτλο «Μονάδες Άποκαταστάσεως Τάξεως», γνωστή κυρίως μέ τή συντομογραφία ΜΑΤ, πού ήχητικά παραπέμπει στόν γνωστό όρο πού καθορίζει τό φινάλε μιās παρτίδας σκακιού. Δέν πρόκειται, άκριβώς, γιά λογοπαίγνιο. Γιατί τά ΜΑΤ είναι έπιφορτισμένα μέ τόν δύσκολο ρόλο του «γκράν φινάλε» σέ μιá ευρύτερη άστυνομική έπιχείρηση, πού μπορεί νά άρχισει μέ μιá ευγενική σύσταση του είσαγγελέα μέ τή ντουντούκα πρós τούς «άνησυχους» και νά καταλήξει άκόμα και σέ έναν ή περισσότερους φόνους «άνησυχων», πού επιτέλους ήσυχάζουν γιά τά καλά. Τουλάχιστον αυτοί είναι βέβαιο πώς «δέν θά τό ξανακάνουν». Δυστυχώς όμως οι έπιζώντες τό ξανακάνουν, κι αυτό σημαίνει πώς ό ρόλος τών ΜΑΤ είναι διαρκής και πάντα χρήσιμος. Τόσο χρήσιμος πού είναι ν' άπορεί κανείς γιατί αυτές οι περίφημες Μονάδες έμφανίστηκαν στην Ίστορία πάρα πολύ άργά, μόλις τό 1968, ύστερα από τόν «γαλλικό Μάη» και ώς συνέπεια του «γαλλικού Μάη».

Όμως ή άπάντηση στην παραπάνω άφελή ιστορική άπορία είναι μάλλον εύκολη: Τά ΜΑΤ είναι στην πραγματικότητα οι «άντικομάντος τών πόλεων» και έμφανίστηκαν σάν τό «νόμιμο» αντίδοτο στους παράνομους «κομάντος τών πόλεων». Τά ΜΑΤ είναι γιά τήν άστυνομία ό,τι και τά ΛΟΚ γιά τό στρατό. Ευέλικτες μονάδες κρούσεως πού περιφρονούν τούς κλασικούς κανόνες τής μάχης, τούς καθορισμένους μιá γιά πάντα από τόν φόν Κλαούζεβιτς.

Μ' άλλα λόγια, τά ΜΑΤ πατάσσουν τήν άταξία διά τής άταξίας, κι από αυτή τήν άποψη δρούν σάν όμοιοπαθητικό φάρμακο. Κι όπως ή παραμικρή παρέκκλιση άπ' τήν καθορισμένη δοσολογία στο όμοιοπαθητικό φάρμακο έχει τραγικές συνέπειες γιά τόν άρρωστο,

Έτσι και η παράμικρή παρέκκλιση απ' τήν προδιατεταγμένη βία τών MAT έχει τραγικές συνέπειες γιά τήν αποκατάσταση τής τάξης, πού είναι πάντα τό ζητούμενο απ' τήν αστυνομία. Γιατί ή βία κλιμακώνεται εύκολα καί ό δέρων μπορεΐ εύκολότατα νά μεταβληθεΐ σέ δερόμενο. Αυτό σημαίνει πώς οί άνδρες τών MAT πρέπει νά εκπαιδευτοϋν όχι μόνο στό νά δέρνουν αλλά καί στό νά δέρονται, καί αυτό δυσχεραίνει τή στρατολόγηση σέ τούτη τήν εξόχως σαδομαζοχιστική αστυνομική δύναμη.

Βλέπουμε λοιπόν πώς τό ενδιαφέρον στή μελέτη τής ζωής καί τής δράσης ενός άνδρα τών MAT είναι πολλαπλό: Κοινωνικό, πολιτικό, ήθικό, ψυχολογικό, άκόμα καί ιστορικό. Ή στολή του άνδρα τών MAT σέ ώρα μάχης παραπέμπει απ' ευθείας στήν αρχαιότητα, τότε πού οί μάχες δίνονταν σώμα μέ σώμα, όπως ακριβώς θά γίνεται καί στό μεταπυρηνικό μέλλον γιά νά κλείσει έτσι ό ιστορικός κύκλος καί οί καινούριοι κρανοφόροι νά συναντήσουν τούς προγόνους τους, πού τούς ξέραμε μόνο απ' τίς παραστάσεις στά άγγεια. Ήπιτέλους σήμερα, χάρη στά MAT, έχουμε μιá σαφέστερη ιδέα του τί σημαίνει μάχη σώμα μέ σώμα, καί συνεπώς μπορούμε νά εκτιμήσουμε καλύτερα, μέσα από μιá σύγχρονη αναπαράσταση, τό τί ακριβώς έγινε, άς ποϋμε, στή μάχη τών Θερμοπυλών. Λοιπόν, «οί τριακόσιοι του Λεωνίδα μās κοιτοϋν, κι όλοι μās χειροκροτοϋν», όπως λέει καί τό γνωστόν έθνικοπατριωτικό άσμάτιον, πού ό συνθέτης του τό συνέθεσε πριν από τή σύνθεση τών MAT, αλλά πού θά μπορούσε θαυμάσια νά γίνει ό ύμνος τών MAT.

Ήμεΐς οί απ' έξω γνωρίζουμε τά MAT μόνο απ' έξω. Όταν έρχόμασταν άντιμέτωποι μέ τούς κρανοφόρους άδιαφορούσαμε πλήρως γιά τό πρόσωπο πού κρύβεται πίσω από τό προστατευτικό από τήν όργή του λαού κράνος. Ή άνδρας τών MAT δέν ήταν ακριβώς άνδρας, αλλά ένα γρανάζι σέ μιá άπρόσωπη μηχανή πού τήν βλέπαμε νά λειτουργεί σ' όλο της τό φριχτό μεγαλειό.

Ήγώ τουλάχιστον σκεφτόμουν πολύ σοβαρά πώς τό κρυμμένο πίσω από τή μάσκα κτήνος δέν είναι παρά ένα σχεδόν κυριολεκτικά κτήνος πού είχε κρυμμένη τήν ούρά του ίσα ίσα γιά νά μās παραπλανήσει καί νά τό νομίζουμε άνθρωπο.

Μέχρι πού έπεσε στά χέρια μου τό χειρόγραφο ενός αυτοβιογραφικού κειμένου πού τό έγραψε ένας πρώην άνδρας τών MAT, ό

Χρήστος Μπρατάκος. 'Η πρώτη μου έκπληξη ήταν ή διαπίστωση πώς κάποιο από αυτά τὰ κτήνη γνωρίζει όχι μόνο ανάγνωση —αυτή μάλλον είναι εύκολη δουλειά, εύκολη άκόμα και για άστυνομικό— αλλά και γραφή πού είναι δύσκολη δουλειά και έντελώς άχρηστη για έναν άστυνομικό πού τό μόνο χρησιμο πράγμα πού θά είχε νά γράψει μέ τό αλφάβητο πού έμαθε στό δημοτικό θά ήταν ένδεχομένως «τά στοιχεία» μας. Νά λοιπόν ένας πρώην άστυνομικός πού έκτός από ανάγνωση γνωρίζει, παραδόξως, και γραφή. (Ξέρετε γιατί οί άστυνομικοί πᾶν δυό δυό; Διότι, λέει τό άνέκδοτο, ό ένας ξέρει ανάγνωση και ό άλλος γραφή. Είναι δύσκολο για έναν άστυνομικό νά τά κάνει και τά δυό μαζί.)

'Η δεύτερη έκπληξη πού μου προκάλεσε τό χειρόγραφο του Μπρατάκου ήταν ή διαπίστωση πώς οί άνδρες τῶν ΜΑΤ είναι, απλούστατα, σκληρά, σκληρότατα εργαζόμενοι άνθρωποι πού δέν μπόρεσαν νά βρούν μία πιό άνετη δουλειά. Είναι τόσο εύκολο νά γίνεις «κυνηγός κεφαλιῶν» όταν πεινάς ή όταν σε κυνηγάει εκείνο τό καταραμένο φάσμα τῆς πείνας!

Μ' άλλα λόγια, οί άνδρες τῶν ΜΑΤ είναι τό ίδιο διωκόμενοι μ' αυτούς πού διατάσσονται νά διώξουν για τό μεροκάματο, ως καλοί μισθοφόροι. Ξαφνικά συνέλαβα τόν εαυτό μου νά «συμπαθεῖ» τούς διώκτες μου μιᾶς όλόκληρης ζωῆς. ('Η πρώτη μου μνήμη σάν ανθρώπου είναι μιᾶ έρευνα τῆς άστυνομίας στό πατρικό σπίτι. Ψάχναν για κομμουνιστικά βιβλία. 'Υπήρχαν σωρός, αλλά στό τέλος πήραν τήν έγκυκλοπαίδεια του Πυρσοῦ γιατί είχε κόκκινα έξώφυλλα! Τίς λεπτομέρειες τούτης τῆς πρώτης μου μνήμης μου τίς εἶπε ό πατέρας μου πολλά χρόνια άργότερα.)

'Ο αντίπαλος, λοιπόν, είναι κι αυτός δυστυχῆς. Μόνο πού δέν έχει συνείδηση τῆς άπεραντοσύνης τῆς δυστυχίας του νά εἶσαι θύμα πού πιστεύει στό ρόλο του θύτη και δέν υπάρχει τίποτα πιό τρομερό άπ' τόν σκλάβο πού περνιέται για άφέντη, λέει ό Νίτσε. Πώς λοιπόν κατάφεραν νά πείσουν τουτα τά παιδιά μέ τήν άπέραντη άνασφάλεια πώς είναι άνθρωποι ισχυροί και δυνατοί; Δίνοντάς τους τό δικαίωμα νά έξουσιάζουν τούς άοπλους και καλύπτοντας τούτη τῆ δύναμη μέ νόμους πού δέν προστατεύουν παρά μόνο τά αφεντικά δλων μας. 'Ο σκλάβος του άφέντη νιώθει άφέντης άπ' τῆ στιγμή πού θ' άδράξει

ένα όπλο ή ένα γκλόμπ, και θά του πούν πώς μ' αυτά μπορεί νά γίνει «άρχων του πεζοδρομίου».

Ό Μπρατάκος είναι ένας τέτοιος αυτοκαθαιρεμένος πρώην «άρχων του πεζοδρομίου» πού κάποτε κατάλαβε τήν άπάτη και «άνένηψε». Για νά μάς δώσει τούτη τήν πάρα πολύ ένδιαφέρουσα μαρτυρία τής περιπέτειάς του. Τήν όποία κάπου-κάπου επιχειρεί νά τή λογοτεχνικοποιήσει. Όμως ή αξία αυτού του βιβλίου δέν βρίσκεται στις όποιες λογοτεχνικές προθέσεις. Βρίσκεται στη σπανιότητα μις εξαιρετικά χρήσιμης μαρτυρίας.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΡΑΦΗΛΙΔΗΣ

Πρωτεύουσα, 1974

Ἡ γυναικεία φωνή, βαριά, ἐπιτακτική, ἀκούγεται ἀπὸ τὸ τηλέφωνο.

— Σ' τὸ ξαναλέω, Χρήστο μου, εἶναι εὐκαιρία! Ἐγὼ ξέρεις ὅτι σ' ἔχω σάν παιδί μου. Ὁ Γιωργάκης μου, ὅταν φτάσει στὴν ἡλικία σου, ἐκεῖ θά τὸν στείλω.

Ὁ Χρήστος κρατᾷ τ' ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου, ἐνῶ εἶναι διπλωμένος στὰ δύο ἀπὸ τὸν πόνο. Οἱ καοῦρες καὶ οἱ γαστρίτιδες δὲν τὸν ἀφήνουν σὲ ἡσυχία, στὰ δεκαοχτώ του χρόνια. Ἀναρωτιέται τί νὰ φταίει πρωινιάτικα καὶ τὸν πονάει τὸ στομάχι του. Αὐτὰ πού ἀκούει τώρα; Τὸ μυαλό του μὲ τίς μόνιμες μαῦρες σκέψεις; Ἡ τὸ πρωινό; — Δυὸ αὐγά τηγανητά μὲ κεφαλίσιο. — Μπά, συλλογιέται, ἀπ' τὸ πρωινό θά μὲ πόνανε ἢ κοιλιά μου, ὅχι τὸ στομάχι μου. Τὸ κωλομυαλό μου φταίει, πού μὲ τὴν παραμικρὴ αἰτία μὲ κάνει ἄνω κάτω.

Ἡ γυναικεία φωνὴ γίνεται ἀπότομα στριγγιλιά. Ὁ Χρήστος τραβᾷ τρομαγμένος τ' ἀκουστικὸ ἀπὸ τὸ κόκκινο, ἰδρωμένο του αὐτί.

— Βρέ Χρήστο, μὲ παρακολουθεῖς; Ἡ σέ πήρε ὁ ὕπνος ὄρθιο;

— Ναί, ναί, θεία..., σέ παρακολουθῶ. — Πῶ, πῶ... κάτι θά εἶπε ἢ χοντρή καὶ ἐγὼ σκεφτόμουν τὸν πόνο μου, συλλογιέται.

— Ὡραία, τί θά κάνεις; Θέλω νά μοῦ ἀπαντήσεις τὸ συντομότερο, γιὰ νά προλάβει ὁ θεῖος σου, πού ὑπηρετεῖ στὸ μηχανοκίνητο, νά καταθέσει τὰ χαρτιά σου. Μὴν ξεχνᾷς καὶ τὴ μωπία σου, θέλει γερό μέσον!

Ἐκτός τῶν ὄλων ἄλλων κακῶν, εἶμαι καί γκαβός, συλλογιέται ὁ Χρῆστος, διπλωμένος στά δυό ἀπό τόν πόνο.

— Ἐντάξει, θεία, θά σέ πάρω αὔριο νά σοῦ πῶ. Θέλω νά τό ξανασυζητήσω μέ τούς γονεῖς μου.

— Καλά, θά περιμένω. Χαιρετίσματα στούς δικούς σου. Νά μοῦ φιλήσεις τή μαμά σου.

— Εὐχαρίστως, θεία, γειά σου.

Κατεβάζει τ' ἀκουστικό, ὀρθώνεται. Στό πρόσωπό του σχηματίζεται γκριμάτσα πόνου. Μουρμουράει: "Ἄκου ἀστυφύλακας, μπάτσος! Ἐγώ μπάτσος! Γιά φαντάσου! Χασκογελάει.

Ἀπό τή μισάνοιχτη πόρτα τῆς κουζίνας ἡ κυρία Ὀλυμπία ἔχει βγάλει τό κεφάλι της.

— Χρῆστο, τρελάθηκες καί μιᾶς μόνος σου; Τί σοῦ ἔλεγε ἡ Μάκη;

— Βλακεῖες στό πάτερο. Σοῦ στέλνει χαιρετίσματα καί φιλιά.

Ὁ ἥλιος ἔχει κρυφτεῖ πίσω ἀπό τίς κορφές τῶν δέντρων τοῦ ἄλσους Κολωνοῦ. Ὁ Χρῆστος ἔχει ρίξει τό μακρύ του κορμί πάνω στό πολυκαιρισμένο παγκάκι. Τό κεφάλι του ἀκουμπάει στήν ξύλινη πλάτη. Τό μυωπικό του βλέμμα πεταρίζει ἀπό τή μιά κορυφή στήν ἄλλη, τῶν πεύκων καί τῶν ἄλλων δέντρων, πού λικνίζονται ἀπό τό ἀεράκι σάν χρυσοκέντητες χορευτρίες τοῦ ἡλίου.

Ὁ Χρῆστος σκέφτεται, πρέπει νά εἶμαι κλασικός τύπος λατινοῦ ἐραστή... Δέν φτάνει πού τεμπελιάζω ἀπογευματιάτικα, δέν φτάνει πού ἔχω τό κορίτσι μου δίπλα, ἀλλά βλέπω καί τίς κορυφές τῶν δέντρων σάν κουνιστές φαρδόκωλες κυράδες. Αὐτό θά πεῖ σεξουαλική πείνα, τά πάντα γύρω νά σοῦ θυμίζουν ὀρθόβυζες λυγερές ὑπάρξεις. Ὁρθόβυζες...; πῶς μοῦ ῥθε; Ὠραία λέξη.

Ἡ Ἑλενα δίπλα του τόν παρακολουθεῖ πού χαζεύει ἔτσι περίεργα πρὸς τὰ δέντρα, καθισμένος στὸ παγκάκι του. Εἶναι μελαχρινή, μετρίου ἀναστήματος. Τόν κτυπάει διακριτικά στὸν ὤμο, ψιθυρίζοντάς του στ' αὐτί:

— Συγνώμη, κύριε Χρῆστο, μ' ἔφερες ἐδῶ γιὰ νὰ παρακολουθήσω πῶς βολεύεσαι στὸ παγκάκι ἢ γιὰ κάτι σοβαρό, πού μοῦ 'πες ἀπὸ τὸ τηλέφωνο;

Ὁ Χρῆστος ἀνακάθεται, περνάει τὸ χέρι του στὴν ἀδύνατη πλάτη τῆς Ἑλενας. Ἡ Ἑλενα τραβιέται ἐνοχλημένη.

— Καλά, Χρῆστο, δὲν μπορεῖς νὰ κάτσεις σάν ἄνθρωπος, νὰ συζητήσουμε λίγο σοβαρά;

Ὁ Χρῆστος νευριάζει, σταυρώνει τὰ χέρια του.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί διαβολοδεσμὸ ἔχουμε! Μὴ μέ ἀγκαλιάζεις, μὴ μέ χαϊδεύεις, μὴ τὸ ἓνα, μὴ τὸ ἄλλο... Καλὰ πού μᾶς ἀφήνεις καὶ σέ φιλάμε ποῦ καὶ ποῦ, εἰδάλλως...

— Ρέ Χρῆστο, δὲν ἀφήνεις τίς βλακεῖες; μέ ἔφερες ἐδῶ νὰ συζητήσουμε κάτι σοβαρό ἢ νὰ μοῦ κάνεις παράπονα γιὰ τὸ δεσμό μας;

Ὁ Χρῆστος ἡρεμεῖ.

— Καλά, δίκιο ἔχεις. Θὰ σοῦ πῶ τὸ σοβαρό, ἀλλὰ μὴν βάλεις τίς φωνές. Πρόκειται γιὰ τὴν Ἀστυνομία.

Ἡ Ἑλενα γυροφέρνει τὸ κεφάλι της, σάν νὰ δέχτηκε χαστούκι.

— Τρελάθηκες; τοῦ λέει. Σοῦ ἔχω πεῖ νὰ μὴν μοῦ λές γιὰ τὴν ἀστυνομία τίποτα. Ξανά τὰ ἴδια; Ξέρεις τὰ πιστεύω μου; τόσα τράβηξε ὁ πατέρας μου ἀπὸ δαύτους. Καὶ μετὰ, ρέ Χρῆστο, εἶναι δυνατόν, νέος ἄνθρωπος μέ ὄνειρα καὶ ἐπιδιώξεις, νὰ μιᾶς γιὰ Ἀστυνομία; Μὲ τὴν Ἐμπορικὴ τί θὰ κάνεις;

Ὁ Χρῆστος ἔχει ἀναψοκοκκινίσει, σάν νὰ τόν εἶδε ξαφνικά ἀγγουσιιάτικος ἥλιος.

— Ρέ Ἑλενα, μέ ρωτᾶς λές καὶ δὲν ξέρεις. Τὰ 'παμε δέκα χιλιάδες φορές! Στὴν Ἐμπορικὴ δὲν ἔγραψα καλά, τί νὰ

περιμένω; Μετά, ή 'Αστυνομία είναι καί μιá λύση: τόν στρατό τόν γλιτώνω, μεγάλη ύπόθεση γιά μένα, τίποτα βέβαια γιά σένα, μισθό θά παίρνω, σπίτι μου θά είμαι καί θά διαβάσω γιά νά ξαναδώσω στην 'Εμπορική.

'Η Έλενα μιλάει μέ τήν επιθετικότητα τής δεκαεφτάχρονης πού θέλει μεμιάς νά γίνει γυναίκα.

—Είναι πολύ δύσκολο νά πετύχεις κάτι ξεχωρο από τήν αστυνομική ιδιότητα, γιατί θά σ' αλλάξει ριζικά. Δέν θά αναγνωρίζεις τόν έαυτό σου. Καί σ' τό λέω, έάν πᾶς στην 'Αστυνομία, χωρίσαμε!

—'Ωραία είσαι έσύ, τόν άλλον από τό έπάγγελμα τόν κρίνεις γιά νά τόν αγαπήσεις, λέει ό Χρήστος έκνευρισμένος.

—Χρήστο, ή 'Αστυνομία δέν είναι τυχαίο έπάγγελμα, σ' τό 'χω ξαναπει... Θά σοῦ αλλάξει ριζικά όλη τή ζωή.

—Σιγά... σιγά, φόρα πήρες — τήν διακόπτει ό Χρήστος: πού βρισκόμαστε, στόν Μεσαίωνα; 'Επειδή δείρανε παλιά τό κουμμούνι τόν γέρο σου στην 'Αστυνομία, τό πήραμε σχοινί-κορδόνι, πώς μέχρι τώρα πέφτει ξύλο;

'Η Έλενα κοιτάει έντονα τόν Χρήστο στά μάτια, κάτι θέλει νά τοῦ πεί, αλλά ή φωνή της πνίγεται. Σηκώνεται απότομα προσπαθώντας νά συγκρατήσει τά ζεστά δάκρυα στά μεγάλα της βλέφαρα.

—Είχα τόσα όνειρα γιά έσένα, καί σύ μου μιλάς γιά 'Αστυνομία...

Γυρνάει καί φεύγει τρέχοντας στό χωματόδρομο. 'Η λεπτοκαμωμένη σιλουέτα της χάνεται πίσω από τό πράσινο τῶν θάμνων καί τῶν δέντρων. 'Ο Χρήστος μένει άπελπιστικά μόνος. Μετά από λίγο συνέρχεται. Θυμώνει μέ τόν άπυγμο χαρακτήρα του. Σιγομουρμουράει:

—Μαλακισμένο, δέν φτάνει πού δέν μ' αφήνεις ούτε τά βυζιά νά σοῦ τρίψω, μου κάνεις καί ύποδείξεις. «Είχα τόσα όνειρα γιά σένα καί σύ μου μιλάς γιά 'Αστυνομία»... Καί εγώ

Έχω τόσα όνειρα για μένα, αλλά έτσι όπως είναι δύσκολη ή ζωή, μόνο μέ τά όνειρα θά μείνω.

Σηκώνεται στηριζόμενος στό παγκάκι. Έχει μπερδέψει μέσα του τά δεκαεννιά του χρόνια μέ τά εβδομήντα. Κοιτάει πρός τίς σειόμενες κορυφές τών δέντρων, αυτές, πού πριν από λίγο είχε δει νά χορεύουν· δέν φαίνονται πιά, έχουν γίνει ένα μέ τό σκοτεινό ούρανό καί πέρασαν στην άπεραντοςύνη. Γυρίζει πρός τό παγκάκι λέγοντας: Σ' εύχαριστώ για τή φιλοξενία.

Άργά κατηγορίζει στό χωματίνο μονοπάτι. Η δροσερή άνάσα τών δέντρων είναι αισθητή στόν φιλόξενο χώρο τους.

Τό μεγάλο ρολόι τοϋ τοίχου ήχει έξι φορές. Ο Χρήςτος παραξενεύεται πού έχει ξυπνήσει τόσο πρωί. Οί έγνοιες νίκησαν τήν ήρεμία του καί έδιωξαν τόν ύπνο. Σπάνια ξυπνάει τόσο πρωί χωρίς τίς φωνές τής μητέρας του.

Άνασηκώνεται λίγο καί βάζει στό στέρεό του, πού είναι στή βιβλιοθήκη δίπλα του, τόν δίσκο τών PINK FLOYD. Φοράει τά άκουστικά· χουζουρεύει.

Ο έντονος ήχος τής ρόκ τόν πλημμυρίζει, τά ήχητικά έφφέ τόν διεγείρουν· πάντα ή μουσική τόν άναστάτωνε. Τώρα τήν έχει άνάγκη πίο πολύ από κάθε άλλη φορά.

Η Άστυνομία είναι λύση καί πρόβλημα· είναι άβοήθητος. Οί γονείς του κρατάνε θέση παθητική. Η μητέρα του είχε πεί τίς προάλλες: κάνε ό,τι σε φωτίσει ο Θεός, ρώτα καί τόν πατέρα σου, παλιός άστυνομικός είναι. Ο πατέρας του άυστηρός, άπόμακρος πάντα από τά παιδιά του, άνήκει στους οικογενειάρχες πού είναι μόνο διαταγές, άναντίρρητες, πιστός λάτρης μιās νοοτροπίας άρρωστημένης.

Ο Χρήςτος δέν θά τολμούσε ποτέ νά ρωτήσει, γιατί θά περίμενε μιάν άπάντηση —έάν άπαντούσε βέβαια— ειρωνική:

— Έσύ στην Άστυνομία; Άς γελάσω! Μέ τί προσόντα;

‘Αλλά νά μου πείς! Κάποτε ήταν άστυνομία καί άστυνομικοί, τώρα είναι... «βράσε ὄρυζα».

‘Από τήν ἄλλη ἡ θεία του, πού ἐπιμένει, ἔχοντας κάποιον, κατά βάθος, δίκιο: Τόσα παιδιά δέν είναι μέ πτυχίο καί ψάχνουν παρακαλώντας γιά δουλειά;

Γιά τήν κοπέλα του τώρα; Οὔτε νά τό σκέφτεται· εἶναι κουμμουνίστρια ὀργανωμένη.

Σιγά-σιγά ξεφεύγει ἀπό τίς νωθρές σκέψεις καί ἀφήνεται στά παλλόμενα κύματα τῶν PINK FLOYD πού τόν φέρνουν σέ ἓνα μουσικό κόσμο πλούσιο σέ αἰσθήματα καί ἔρωτα. “Εναν κόσμο πλασματικό, πού ὄλο χορεύει ἢ χαιρεταί, χωρίς νόμους, κακίες, ἴσως χωρίς προκαταλήψεις.

Τελικά τήν ἀπόφαση νά δώσει στήν άστυνομία τήν πήρε μόνος, μέ βοηθήματα τό σφιγμένο στομάχι του, τή βασανιστική ἀβεβαιότητα καί ὄλα τά στραβά τῶν δεκαοχτώ χρόνων.

Οἱ ἐξετάσεις στή Σχολή άστυφυλάκων, τῶν Ν. Φιλαδελφείων, ἦταν πολύ εὔκολες. Οἱ ὑποψήφιοι ἦταν τοῦ ἐπιπέδου πρώτης γυμνασίου ἢ ἀπόφοιτοι ἰσότιμης τεχνικῆς σχολῆς.

‘Ο Χρῆστος, ἔχοντας τό ἀπολυτήριο τοῦ Γυμνασίου, ὑπερέκλυπε τίς ἀπαιτήσεις στίς ἐξετάσεις αὐτές. Τό μεγάλο πρόβλημα, ἡ μυωπία του, λύθηκε εὔκολα. Τά ραντεβού μέ τήν “Ελενα περιορίστηκαν στό ἔπακρον, πρὸς ἀποφυγὴν μεπερδέματος. “Επειτα, ἄλλο ἀπό φουσκοδεντρίες καί χειροποίητες καταστάσεις δέν τοῦ πρόσφερε. Βέβαια ὑπῆρχε ὁ ἀντίλογος, ἀρεστός στόν Χρῆστο, ἀλλά τώρα ἦταν ἡ χειρότερη ἐποχή γιά τόν ψυχολογικά ἄστατο νέο, πού δέν ἤξερε ἐάν αὐτό πού κάνει εἶναι σωστό ἢ λάθος.

‘Ο παππούς του, Θεός σωφρέσ’ τον, ἦταν Μανιάτης. Τοῦ ἔλεγε λοιπόν σέ κάθε εὐκαιρία:

—‘Η ζωή εἶναι ἓνα φραγκόσυκο. Πρέπει νά τό πιάσεις

σωστά, νά τό καθαρίσεις σωστά, γιά νά φᾶς τόν καρπό, πού εἶναι ἄνοστος καί γεμάτος κουκουτσάκια.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Χρῆστος δέν τό ξεχνοῦσε αὐτό, γιατί ὅσες φορές προσπάθησε νά καθαρίσει φραγκόσυκο γέμισε ψηλά ἀγκαθάκια· ἔτσι ἔμενε πάντα στήν προσπάθεια.

Οἱ δεικτες τοῦ ρολογιοῦ ἔχουν φέρεи τόν ἥλιο στό κέντρο τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Χρῆστος ξαπλωμένος μέ τά ροῦχα στό μπαουλοντίβανο, κάτω ἀπό τό παράθυρο, προσπαθεῖ νά κρατήσῃ τά μάτια του ἀνοιχτά. Ἔχουν κουραστεῖ ἀπό τό τρεχαλητό τους στίς ἀράδες δυσνόητου ἄρθρου, μέ τίτλο «H BIA STIS MEREΣ ΜΑΣ», κάποιας ἐφημερίδας.

Οἱ ἀχτίνες τοῦ ἥλιου, εὐθύγραμμα πνεύματα, περνώντας τό τζάμι τοῦ παραθύρου, ἔχουν καταλάβῃ τό δωμάτιο, γεμίζοντας το χρυσαφένια σκόνη, δημιουργώντας ἀτμόσφαιρα νύστας στόν ὑποψήφιο δημόσιο ὑπάλληλο. Ξαφνικά ἡ πόρτα ἀνοίγει μέ δύναμη· δροσερός ἀέρας εἰσρέει στό δωμάτιο, διαλύοντας τή ζεστή ἀτμόσφαιρα, στροβιλίζοντας τή χρυσαφένια σκόνη.

Ἡ κυρία Ὀλυμπία ἀνεμίζει ἕναν λευκό φάκελο στό δεξί της χέρι, ἐνῶ στό ἀριστερό κρέμεται μιὰ νάιλον τσάντα, μέ ἕνα κουτί ἀπορρυπαντικό, δύο φραντζόλες ψωμί καί σερβιέτες.

— Χρῆστο, συγχαρητήρια! Πέρασες! φωνάζει κόκκινη ἀπό χαρά.

Ὁ Χρῆστος τραβάει τά μισόκλειστα μάτια του ἀπό τίς ἀράδες καί τή συγκεκριμένη λέξη «ἰμπεριαλισμός». Ἀφήνοντας τήν ἐφημερίδα, ἀνασηκώνεται, μουρμουρώντας:

— Ἡ κωλοφυλλάδα εἶναι κεντρώα, καί ἔχει κουμμούνι ἀρθρογράφο!

Ἡ κυρία Ὀλυμπία ἐκνευρίζεται:

—Βρέ αναισθητο παιδί, σου λέω ότι πέρασες στην 'Αστυνομία και σύ μουρμουράς για κουμμούνια;

'Ο Χρήστος έχει σηκωθεί.

—Τό 'ξερα, ρέ μάνα! Μέ τέτοιο γλείψιμο θά 'μπαινα στην 'Ακαδημία 'Αθηνών, τής λέει και τήν προσπερνάει βγαίνοντας από τό δωμάτιο.

'Η κυρία 'Ολυμπία έχει μείνει μέ άνοικτό τό στόμα, άκουμπισμένη πίσω στην πόρτα.

'Ο Χρήστος, στό χάλ, σκύβει πάνω στό τηλέφωνο σχηματίζοντας ένα νούμερο. 'Ορθώνεται μέ τό άκουστικό στό αυτί.

—Παρακαλώ, άκούγεται ζεστή ή φωνή τής "Ελενας.

'Ο Χρήστος ξύνει άμήχανα τό κεφάλι του.

—Ναί, ξανακούγεται ή φωνή τής "Ελενας.

—'Ελα, "Ελενα, έγώ είμαι, άποφασίζει νά τής μιλήσει.

—"Α! Γειά σου Χρήστο... Τί συμβαίνει; σοβαρεύει τή φωνή της ή "Ελενα.

'Η διαβολεμένη γυναικεία διαίσθηση, συλλογιέται ό Χρήστος, τό κατάλαβε ότι κάτι τρέχει πριν νά πώ ότιδιήποτε. Παίρνοντας κουράγιο χωρίς νά ξέρει από ποϋ, τής λέει:

—"Ελενα, πέρασα... ναί, πέρασα... Πέρασα στην 'Αστυνομία!

'Από τήν άλλη άκρη τοϋ σύρματος δέν άκούγεται τίποτα. Λές και ή άπόσταση δεκαπλασιάστηκε. Τελικά άπαντάει σιγανή ή φωνή τής "Ελενας.

—Καλά... ποϋ... πότε... έδωσες;

—'Εδώ κι ένα μήνα, λέει σταθερά ό Χρήστος.

—Καλά-καλά, άκούγεται πιό ζωηρή ή φωνή τής "Ελενας. Κατάλαβα! Σοϋ εύχομαι καλή σταδιοδρομία. 'Αλλά σέ παρακαλώ —ή φωνή χάνει τήν ζωηράδα της— μήν μέ ξαναπάρεις τηλέφωνο. Γειά σου!

'Η γραμμή άδειάζει μεμιάς, μαζί μέ τήν άισιοδοξία τοϋ Χρήστου, πού ψιθυρίζει:

—Λές νά μέ άγαπούσε πραγματικά τό μαλακισμένο; Και

νά ενδιαφερόταν σωστά για τό μέλλον μου; Δέν βαριέσαι...
Ἄπό δῶ καί πέρα θά τά φτιάχνω μέ κοπέλες δεξιῶν φρονη-
μάτων.

Ἐπαρχία, 1974

Ὁ χωριάτικος ἥλιος, κάνει ζῶα καί ἀνθρώπους νά κρύβονται στίς σκιές. Μόνο ἓνας παπάς ἀνεβαίνει γοργά τό κακοτράχαλο μονοπάτι. Εἶναι ὁ παπα-Στεφανῆς, ἄξιος ἱερωμένος τῆς μητρόπολης τῶν Ἀθηνῶν μέχρι πρότινος. Σέ μιά συνέλευση εἶχε ἀποκαλέσει «πούστη» ἓναν ἐπίσκοπο, μέ ἀποτέλεσμα νά πάρει δυσμενῆ μετάθεση. Βέβαια, μπορούσαν καί νά τόν ξυρίσουν ἀκόμα, ἀλλά εἶχε καί ἔχει δυνατές γνωριμίες στήν Ἀθήνα, γιατί εἶναι ὀρθολόγος καί δραστήριος ἱερωμένος. Ἦταν καί παραμένει πούστης καί ὁ ἐπίσκοπος, ἔτσι ὁ παπα-Στεφανῆς βρέθηκε στό Πανωχώρι καί τό Κατωχώρι, ἀφήνοντας πίσω τό παρελθόν, ἀλλά ὄχι καί τίς δραστηριότητες.

Μέ τίς γνωριμίες του στήν Ἀθήνα, βοηθαίει τούς κατοίκους τῶν δύο χωριῶν πιά πολύ καί ἀπό τούς προέδρους.

Τώρα ἔχοντας σηκωμένα τά ράσα του ὡς τά γόνατα περπατάει γοργά πρός τό μοναχικό σπιτί μέ τή μεγάλη αὐλή, βλαστημώντας μέσα ἀπό τά γένια του, τά ράσα καί τό καλυμμαῦχι, πού τόν ἔχουν μουσκέψει στόν ἰδρώτα. Καί μυρίζει κερι καί λιβάνι σάν περιποιημένο κοιμητήρι.

Διαβαίνοντας τήν ξύλινη ἐξώπορτα, περνάει πάνω ἀπό τόν ἀραγμένο Βαρῶνο, πού ἀναπαύεται μακαρίως κάτω ἀπό τόν διάφεγγο ἴσκιο κάποιας μικροελιάς. Ὁ ἀφιλότιμος φύλακας τοῦ σπιτιοῦ οὔτε τό μουσούδι του δέν κούνησε. Ἴσως τά πάει καλά καί μέ τούς κλέφτες καί μέ τούς παπάδες.

Ὁ παπα-Στεφανῆς φτάνοντας στό κατώφλι, κτυπάει δυνατά

τήν ξύλινη πόρτα, βαριανασαίνοντας. Ἐνοίγει ἡ κυρά-Σταμάτα. Ἐκπλήσσεται βλέποντας τὸν παπὰ στό κατώφλι της.

— Ὁ παπα-Στεφανῆς στό φτωχικό μας! Ποιὸς καλὸς ἀνεμ..

Ὁ παπα-Στεφανῆς περνάει στό ἐσωτερικό διακόπτοντάς την.

— Ποῦ εἶναι ὁ Μῆτσος; ρωτάει καί κάθεται στήν ξύλινη καρέκλα πού τρίζει ἐπικίνδυνα. Ἀπό τό μέσα δωμάτιο βγαίνει ὁ Μίμης ροδοκόκκινος, κοντόχοντρος, μέ πρησμένα τὰ μάτια, ἔχοντας μόλις ἐπιστρέψει ἀπ' τό γλυκό ἀγκάλιασμα τοῦ Μορφέα.

Ὁ παπὰς τοῦ προτείνει τὸν λευκὸ φάκελο λέγοντας:

— Συγχαρητήρια παιδί μου, πέτυχες! Σοῦ εὐχομαι καλὴ σταδιοδρομία στό Σῶμα!

Ὁ Μίμης παίρνει τό φάκελο καί σκύβοντας φιλάει εὐλαβικά τό χέρι τοῦ παπᾶ, λέγοντας συγκινημένος:

— Παππούλη, ἐάν δέν ἦσουν ἐσὺ μέ τίς γνωριμίες στήν Ἀθήνα, δέν θά μέ ἔπαιρναν ποτέ στήν Ἀστυνομία.

Ἡ κυρα-Σταμάτω πιο πέρα, στή γωνία τοῦ δωματίου, κάνει τὸν σταυρό της στά εἰκονίσματα, μέ τό ἀναμμένο καντηλάκι καί τό μισολιωμένο κερί. Εὐχαριστεῖ μέ ζεσιγόνο πίστη τὸν Μεγαλοδύναμο, πού εἰσάκουσε τὰ παρακάλια της. Τελειώνει εὐλαβικά τό σχῆμα τοῦ σταυροῦ καί τρέχει πρὸς τὴν φτωχικὴ της κουζίνα, γιὰ νά τρατάρει τὸν παπα-Στεφανῆ μέ σοροπιασμένο συκαλάκι πού ἔφτιαξε χθές. Μαζί της πετάγεται ἔξω ἀπὸ τό δωμάτιο καί ὁ Μίμης, μέ τὸν φάκελο στό χέρι.

Τρέχει πρὸς τὴν αὐλόπορτα, στό ροβολητό του κλωτσάει παίζοντας τὴ φουντωτὴ οὐρά τοῦ Βαρῶνου πού εἶχε σηκωθεῖ καί τετνωνόταν ἐνοχλημένος ἀπ' τὴ φασαρία. Μετά τὴν κλωτσιὰ βάζει τὴν οὐρά κάτω ἀπ' τὰ σκέλια καί τρέπεται σὲ φυγὴ, κλαίγοντας.

(Ὁ Βαρῶνος εἶναι κόλεϋ. Στό χωριὸ ἔφτασε τό προηγούμενο Πάσχα, μέ τὰ ξαδέλφια τοῦ Μίμη ἀπὸ τὴν Πάτρα. Τοῦ

ἄρεσε ἡ ζωὴ στήν ὑπαιθρο καί ἀρνήθηκε νά γυρίσει πίσω· ἔκτοτε, ἡ κοιμᾶται ὅλη μέρα ἢ παίζει μέ τά κοτόπουλα καί παλεύει μέ τούς κοκόρους.)

ἽΟ Μίμης βγαίνει ἀπό τήν αὐλή καί χοροπηδώντας ἀπό τήν χαρά του, φωνάζει πρὸς τό ἀπέναντι σπίτι: «ἽΑνθούλα, ἽΑνθούλα...»

ἽΑπό τό ἀπέναντι σπίτι μέ τόν μικρό περιποιημένο κῆπο, γεμάτο ἥλιους καί γιασεμιά, πετάγεται ἡ ἽΑνθούλα, καστανή μακρομαλλοῦσα κόρη δεκαεφτά Μαΐων. ἽἩ ἽΑνθούλα βλέποντας τόν Μίμη νά χοροπηδαίει λάμποντας ἀπό χαρά καί νά κρατάει τόν φάκελο σάν ἱερό κειμήλιο, καταλαβαίνει καί ἀρχίζει νά χοροπηδαίει καί αὐτὴ φωνάζοντας:

—Μπράβο, μπράβο Μίμη, πέτυχες, πέτυχες...

ἽΟ Μίμης, στὸν ἴδιο πάντα ρυθμό, ἐπαναλαμβάνει:

—ἽἘγινα ἀστυφύλακας, Ἐγινα ἀστυφύλακας!

ἽΟ χορὸς τῆς χαρᾶς κόπασε καί ἡ ἽΑνθούλα μέ τόν Μίμη, ὅπως γρήγορα βρέθηκαν, ἔτσι γρήγορα χάθηκαν μέσα στά φρεσκοαβεστωμένα σπίτια τους. ἽἩ ἽΑνθούλα μπαίνοντας στό ἐσωτερικό, λέει χαρούμενη στήν μητέρα της, πού διπλώνει ἀσπρόρρουχα:

—Μαμάκα, τ' ἄκουσες; ἽΟ Μίμης πέτυχε στήν ἽΑστυνομία!

—Ναί, ναί, μπράβο.

ἽΔέν δείχνει νά συμμετέχει στήν τόση χαρά ἡ μητέρα της· ἡ ἽΑνθούλα τό καταλαβαίνει.

—Τί ἔγινε μαμά; Δέν ἤθελες νά πετύχει ὁ Μίμης;

—ἽΌχι, ὄχι, παιδί μου, πρὸς Θεοῦ! ἽΑλλά νά... Στήν ἽΑθήνα θά τόν κουζουλάνουνε τόν Μῆτσο καί θά ξεχάσει τό χωριό καί τήν ἽΑνθούλα. Τό ξέρεις ὅτι ἡ ἽΑθήνα εἶναι ξελογιάστρα!

ἽἩ ἽΑνθούλα γελάει χαρούμενα, γεμίζοντας δροσιά τόν μικρό χῶρο.

—Καλέ μαμάκα, φοβᾶσαι μήν χάσουμε τόν γαμπρό; Μέ

τόν Μίμη δέν εΐμαστε τίποτα περισσότερο από φίλοι.

Σούρουπο. Ὁ Μίμης μέ τήν Ἀνθούλα, πιασμένοι χεράκι-χεράκι, βαδίζουν δίπλα στίς χορταριασμένες γραμμές τοῦ τραίνου, ἀπομεινάρια τῆς Κατοχῆς. Ἱερό κειμήλιο γιά τοὺς παλιούς, παλιοσίδερα γιά τοὺς νέους. Ἡ Ἀνθούλα αἰσθάνεται ὅτι ὁ Μίμης πετάει στοὺς οὐρανοὺς καί δέν εἶναι δίπλα τῆς, παρ' ὄλο πού τά χέρια τους κρατιοῦνται σφιχτά. Συλλογιέται ἐάν πράγματι αἰσθάνεται κάτι γιά τόν χοντρούλη δίπλα τῆς ἢ ἡ φιλία τῶν δύο οικογενειῶν ἐγινε ἀναγκαστικά μιὰ κατάσταση ἔρωτος. Ὅχι ὅτι ἔχουν κάνει καί τίποτα δηλαδή, ὅμως, ἔστω τά φιλιὰ καί τά χάρδια εἶναι πολλά γιά τήν Ἀνθούλα τῶν δεκαεφτά Μαΐων, πού ἀκόμα ψηλαφίζει πιθαμή πρὸς πιθαμή τό σφιχτό τῆς κορμί, γιά νά ἀνακαλύψει τά σημεῖα πού θά τήν ἀναστατώσουν καί θά τήν ὑγράνουν. Τό πρῶτο σκίρτημα εἶχε ἔρθει κάτω ἀπό τήν ἐπίμονη ματιὰ τοῦ Κωστή. Ματιὰ σάν χάρδι, ζεστή, ἡδονική.

Ἦταν πρὶν ἓνα μήνα περίπου, στό πανηγύρι τῆς Παναγιᾶς τοῦ Κατωχωριοῦ. Μαζεύτηκε πολὺς κόσμος καί ἀπό τά γύρω χωριά. Τό βράδυ, ὅλοι πιωμένοι, χόρευαν, πήδαγαν, γελοῦσαν. Τά ὄργανα τσίριζαν, προσπαθώντας νά ἀκουστοῦν περισσότερο ἀπό τοὺς μεθυσμένους. Γύρω ἀπό τόν «κουζουλό» τοῦ Πανωχωριοῦ στοιχημάτιζαν, ἐάν μπορεῖ νά σηκώσει δύο γκαζοντενεκέδες, γεμάτους τσιμέντο, ὀγδόντα κιλά βάρος, ἐνωμένους μέ σωλήνα. Ὁ Κωστής, κοιτώντας πάνω ἀπό τά κεφάλια τῶν ἄλλων τήν Ἀνθούλα πού καθόταν ἀνεβασμένη στό γύρσιμο μιᾶς ἐλιᾶς, σήκωσε τά 80 κιλά σάν πούπουλο. Τό ἄπλετο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καί ἡ φλογοβολιά τῶν γύρω ἐστιῶν πρόσθεταν ὁμορφιά στόν ψηλόκορμο νέο. Οἱ μεθυσμένοι θεατές ἐνθουσιάστηκαν, χειροκρότησαν, σφύριζαν. Τό γλέντι ἐπρόκειτο νά συνεχιστεῖ ὄλο τό βράδυ. Ὁ Βάκχος αὐτοπροσώπως κέρναγε συνέχεια τοὺς κτηνοτρόφους, τοὺς ἀγρότες,

τούςπραματευτάδες, διώχνοντας τις σκοτούρες και τις έχθρες τους. Ἡ Ἀνθούλα ἦταν ὑπὸ τὴν ἐπήρειά του περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ὁ Κωστής μετὰ τὴν ἐπίδειξη εἶχε φύγει γρήγορα γιὰ τὸ φτωχικό του. Ἔμενε ἔξω ἀπὸ τὸ Πανωχώρι κανένα μίλι, μαζί μὲ τὴ μητέρα του.

Ἦταν πάντα μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό και τὴ μικρὴ κοινωνία, πού τοῦ ἔχει κάνει τόσο κακό. Μόνο στὸ πανηγύρι τῆς Παναγιάς κατέβαινε, ἐδῶ και δυὸ χρόνια, ἔπινε λίγο κρασί μαζί μὲ τὸν παπα-Στεφανή και μόλις νύχτωνε γερά και φούντωνε τὸ γλέντι, ἔφευγε γρήγορα σάν δαρμένο σκυλί, φοβούμενος τὰ πειράγματα τῶν γλεντζέδων. Πρῶτη φορά ἔκανε ἐπίδειξη μὲ τὰ βάρη, ἴσως γιὰ νὰ ταπεινώσει τοὺς συνομηλικούς του, ἴσως γιὰ τὸ φίλο του τὸν παπα-Στεφανή, και πιθανόν γιὰ τὴν ὁμορφούλα τῆς γυρτῆς ἐλιάς. Ἀπὸ μικρός πῆγαινε μὲ τὸν πατέρα του τὰ ζῶα γιὰ βοσκή. Τὰ γράμματα τὰ παράτησε στὴ δευτέρα γυμνασίου· δέν τοῦ ἄρσαν. Ὅταν τὸν πατέρα του τὸν πῆρε ὁ καλὸς Θεός και μὲ τὴ βοήθεια ἐπάρατης νόσου, ὁ Κωστής ἦταν δεκαἕξι χρόνων και ὕψους 1.80. Συνέχισε τὴ βοσκή, φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι χάραμα και γυρνώντας ἠλιόγευμα. Τὰ ζῶα τὰ πῆγαινε ὅσο μπορούσε μακρύτερα ἀπὸ τὸ χωριό. Οὔτε παρέα μὲ συνομηλικούς ἔκανε οὔτε δοσοληψίες μὲ συγχωριανούς εἶχε. Αὐτὸ κίνησε τὴν περιέργεια σὲ μερικούς ἀργόσχολους και τὸν παρακολούθησαν γιὰ ἀρκετὲς μέρες· τὸν ἔπιασαν πίσω ἀπὸ μιά κατσίκα.

Τὸ νέο μαθεύτηκε γρήγορα και ἔφτασε μέχρι τὴν πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ. Στὰ καφενεῖα και στὰ σαλόνια, σοβαροὶ και γελοιοὶ, συζητοῦσαν γιὰ τὸ «ἀνατριχιαστικό» περιστατικό, κουνώντας τὰ κεφάλια τους, μὲ τὸ «πού πάει ἡ νεολαία μας»... Ξεχνοῦσαν βέβαια οἱ ἀξιότιμοὶ αὐτοὶ κύριοι τὰ νιάτα τους, ὅταν πῆδαγαν τὶς κότες τους, τὶς κατσίκες τους και ἀργότερα, σάν οἰκογενειάρχες, τὶς κόρες τους.

Ὁ Κωστής δέχτηκε τὴ ρετσίνα τοῦ κουζουλοῦ, παρά καμιά ἄλλη. Ἄλλωστε σκεφτόταν μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία νὰ

μπαρκάρει, πράγμα πού δέν είχε γίνει μέχρι τώρα, γιατί ήταν και ἡ μητέρα του στή μέση. Ὁ παπα-Στεφανῆς μάταια προσπάθησε νά τόν πείσει νά δώσει στήν Ἀστυνομία καί ἀναθεμάτιζε τούς χωρικούς γιά τή ρετσίνα πού κόλλησαν στόν νέο.

Ὁ Μίμης καί ἡ Ἀνθούλα φτάνουν σέ ἕνα φυσικό γεφυράκι τῆς ἔρημης χορταριασμένης γραμμῆς.

Ξεπλέκουν τά χέρια τους, τά δάχτυλά τους ἔχουν ἰδρώσει ἀπό τή ζέστη καί τίς σκέψεις. Κάθονται δίπλα-δίπλα σέ μιὰ μεγάλη πέτρα σάν πεζούλι. Ὁ Μίμης χαϊδεύει τά μακριά μαλλιά τῆς Ἀνθούλας, κοιτάζοντάς την εὐτυχισμένος.

— Ἀνθούλα, μόλις τελειώσεις τό Γυμνάσιο θά σέ πάρω στήν Ἀθήνα.

Ἡ Ἀνθούλα χαμογελάει.

— Πές «πρῶτα ὁ Θεός», Μίμη, δέν ξέρεις τί θά συναντήσεις στήν Ἀθήνα; ὅπως εἶπε καί ἡ μητέρα μου, ἡ πρωτεύουσα εἶναι ἀνθρωποπνίχτρα, οὔτε ὁ πρῶτος εἶσαι οὔτε ὁ τελευταῖος πού θά πᾶς, θά ριζώσεις καί θά ξεχάσεις καί χωριό καί Ἀνθούλα. Πάντως, Μίμη, λάμπεις ἀπό χαρά, πρώτη φορά σέ βλέπω ἔτσι.

Ὁ Μίμης συγκινημένος, κοιτάει κάτω καί λέει σάν νά μιλάει μόνος του.

— Ἐνα ὄνειρο ἔγινε πραγματικότητα, ἐγώ ἀστυφύλακας... ἀστυφύλακας στήν Ἀθήνα! Σώθηκα, ἐδῶ τί νά ἐλπίζω; Στό χωριό, ἄλλο ἀπό τίς ἐλιές τίποτα...

Ὁ Μίμης συνέχεται, κοιτάει τήν Ἀνθούλα.

— Ἐάν δέν ἦσουν ἐσύ καί ὁ παπα-Στεφανῆς θά εἶχα μπαρκάρει ἐδῶ καί δύο χρόνια.

Ἡ Ἀνθούλα τόν φιλάει τρυφερά στό μάγουλο. Ὁ Μίμης κοκκινίζει λές καί τόν φίλησε πρώτη φορά καί λέει χαϊδεμέ-νος, ναζιάρικα, χτυπώντας μπουνιά στήν παλάμη του:

— Θά σέ πάρω στήν Ἀθήνα! Θά σέ πάρω!

Ἡ Ἀνθούλα γελάει, κτυπώντας σιγά στό σβέρκο τόν Μίμη μέ τό λεπτό της χέρι.

— Ὅχι, Μίμη, δέν ὑπάρχει τίποτα σοβαρό ἀνάμεσά μας, γιά νά σκεφτεῖς κάτι τέτοιο. Ἐξάλλου, ἔχεις πολύ μέλλον μπροστά σου, γιά νά ἀρχίσεις νά σκέφτεσαι σοβαρά γιά γάμο.

Σχολή, 1975

Κυριακή μεσημέρι στη Σχολή άστυφυλάκων, τῆς Νέας Φιλαδέλφειας. Οἱ δύο φίλοι μας παίζουν ἀδέξια μπάσκετ, στη μοναδική μπασκέτα τοῦ προαυλίου τῆς Σχολῆς. Φορᾶνε καλοκαιρινή στολή: γκρί παντελονάκια κοντά καί κοντομάνικα πουκάμισα στό ἴδιο χρῶμα. Εἶναι κουρεμένοι στρατιωτικά. Ὁ Μίμης πετάει ἀδέξια τή μεγάλη καφετιά μπάλα πρὸς τό καλάθι, λέγοντας:

— Ρέ ψηλέ, ἐπιτρέπεται Κυριακάτικα νά ἔχουν δλοι ἔξοδο καί ἐμεῖς νά τή βγάσουμε μέσα;

Ὁ Χρῆστος ἀρπάζει τήν μπάλα, πού εἶχε κτυπήσει στό ταμπλώ, καί τήν καρφώνει μέ στύλ, ἐνῶ διαμαρτύρεται δῆθεν κουρασμένος ἀπό τήν ὑπερένταση.

— Ρέ Μίμη, μ' ἀκολούθησες γιατί εἶχες ἀυπνίες; Τώρα γιατί μανουριάζεις;

Ὁ Μίμης ἔχει βάλει τά χέρια του στήν ἀνύπαρκτη ἀπό τό πάχος μέση του καί εἶναι ἔτοιμος γιά καβγά.

— Ρέ πρωτευουσιάνε μαλάκα, δέν μοῦ ὑποσχέθηκες γυναῖκες καί τελικά γυρίζαμε σάν τίς ἄδικες κατάρες ὄλο τό βράδυ; Μᾶς κάρφωσαν κιόλας καί χάσαμε τήν Κυριακάτικη ἔξοδο.

Ὁ Χρῆστος χτυπώντας τή μεγάλη μπάλα στό δάπεδο τήν παρακολουθεῖ μέ χαζό ὕφος πού ἀνεβοκατεβαίνει ὡς τήν παλάμη του. Μετά τήν σηκώνει στά δύο του χέρια ψηλά, πετώντας την πρὸς τό καλάθι. Ἄλλά ἀστοχεῖ ἀπελπιστικά διώχνοντάς την ἔξω ἀπό τό ταμπλώ πρὸς τίς αἰθουσες διδασκαλίας. Ὁ Μίμης μουτζώνει μέ τά δύο του χέρια τόν Χρῆστο, βάζοντας τή μιά παλάμη πάνω στήν ἄλλη.

—“Όρσε νούμερο, ἐγὼ δὲν ἔμαθα στό χωριό, γιατί δὲν ὑπῆρχε τίποτα, ἀλλά ἐσύ δὲν δικαιολογεῖσαι νά μὴν ξέρεις!

‘Ο Χρῆστος γελάει λέγοντας:

—Χοντρό μου παιδί, πρέπει νά ξέρεις ὅτι τό Περιστερί ἐῖναι χειρότερο ἀπό τό χωριό σου. Καί σάν καλό παιδί πού εῖσαι, πιάσε τήν μπάλα, βάλ’την στήν ἀποθήκη. ‘Εγὼ πάω γιά τόν μεσημεριανό μου ὑπνάκο.

Μέσα στό καταπράσινο ἄλσος τῆς Ν. Φιλαδέλφειας, κάτω ἀπό τό δυνατό σάν προβολέα ἀεροπλάνου φεγγάρι, πέντε-ἕξι ἀλητόσκυλα παίζουν ξέγνοιαστα, ἐρωτικά μεταξύ τους, χωρίς νά νοιάζονται πού δὲν εῖναι πεκινουά, κόλεϋ ἢ κάποιας ἄλλης ράτσας ξεκάθαρης. Κυλιοῦνται στό χῶμα, τρακάρουν στούς κορμούς τῶν δέντρων, δαγκώνονται, γλείφονται, καβαλιῶνται, γριλίζουν καί ἀλυχτοῦν, μπερδεύοντας τό τρίξιμο τῶν δέντρων, τό θρόισμα τῶν φύλλων στή σιγαλιά τῆς νύχτας.

‘Απέναντι ἀκριβῶς εῖναι τό κτίριο τῆς Σχολῆς ἀστυφυλάκων, πού φιλοξενεῖ 600 περίπου ἄτομα, ὄλα ἀρσενικά.

Δόκιμοι ἀστυφύλακες, ἀξιωματικοί, μάγειροι καί λουφαδόροι. Τό κτίριο βρίσκεται δίπλα στό καταπράσινο ἄλσος τῶν ἀλητόσκυλων. ‘Ο Χρῆστος στριφογυρίζει ταραγμένος στό δίπατο κρεβάτι· τά ἀλητόσκυλα εῖχαν ξαμολυθεῖ στό ὄνειρό του. Στό κάτω κρεβάτι ὁ Μίμης κακοξυπνάει ἀπό τό τράνταγμα καί ἀλαφιασμένος ρωτάει τόν Χρῆστο:

—Ψηλέ... κουνιέσαι; ‘Η κάνει σεισμό;

‘Ο Χρῆστος βγάζει τό κεφάλι του ἀπό τό πλάι τοῦ κρεβατιοῦ καί μέσα στό σκοτάδι προσπαθεῖ νά ξεχωρίσει τόν Μίμη ἀπό κάτω.

—Ρέ Μίμη, κοιμήθηκα πολύ τό ἀπόγευμα, κουρασμένος ἀπό τόν ἀγώνα μπάσκετ, καί τώρα ἐλαφροκοιμᾶμαι. Γαβγίζουν καί τά κωλόσκυλα τοῦ ἄλσους, καταλαβαίνεις...

‘Ο Μίμης μισανοίγει τά μάτια του, τσοῦζουν ἀπό τόν ὕπνο, μουρμουρώντας...

— Ποιόν αγώνα; Ποιά κωλόσκυλα; Τί σοῦ φταίω καί μέ
ξυπνάς;

Ἦ Χρῆστος ἔχει ὄρεξη γιά συζήτηση καί ἀπό τή θέση πού
βρίσκεται συνεχίζει:

— Μιμάκο, τήν Τετάρτη τό ἀπόγευμα, μέ τήν ἔξοδο, πού
κανονίσατε νά πάτε;

— Στά κλαρίνα, ψιθυρίζει ὁ Μίμης, ἀλλάζοντας πλευρό.

Ἦ Χρῆστος ἐπιμένει. — Μέ τόν Κουτσό, τόν Μυτιλιωνιό
καί τόν Λαμιώτη;

— Ναί καί σταμάτα νά κοιμηθῶ, ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ
Μίμη μέσα ἀπό τό μαξιλάρι, πού ἔχει χωμένο στό πρόσωπό
του.

— Ἐγώ ντίσκο μᾶλλον θά τή βγάλω, λέει ὁ Χρῆστος
γυρνώντας κανονικά στό κρεβάτι του.

Ἦ Μίμης γυρίζει ἀπότομα τό χοντρό του κορμί σείοντας τό
δίπατο κρεβάτι.

— Ρέ μαλάκα, δέν τό κόβεις νυχτιάτικα, γιά νά μή σοῦ
πάρει ὁ διάολος τά ρέστα;

Ἦ φωνή του ξυπνάει δύο-τρεις δόκιμους ἀπό τά γύρω
δίπατα κρεβάτια, πού μουρμουρίζουν νυσταγμένες βρισιές.

Δέν περνᾶνε πέντε λεπτά καί ἀκούγεται σιγανή ἡ φωνή τοῦ
Μίμη.

— Χρῆστο.

— Ἐλα, Μιμάκο.

— Τί στό διάολο βρίσκεις στά χοροπηδάδικα πού σέ
ξεκουφαίνουν;

— Ἐγώ, ρέ Μῆτσο, ἡ ἐσύ πού πᾶς στά κλαρίνα νέος
ἄνθρωπος;

— Καληνύχτα, κυρ-Μαλάκα, καληνύχτα.

Τά ἀλητόσκυλα ἀλυχτᾶνε ὅσο μποροῦν πιό δυνατά, δέν
νοιάζονται γιά τούς ἀνθρώπους πού κοιμοῦνται. Ἦ ἄλλωστε
δέν εἶναι ράτσας καί κανεῖς δέν τά ὑποχρεώνει νά καταλάβουν
τή διαφορά.

Μέσα τῆς ἐβδομάδας. Ἡ ὥρα εἶναι μία καί τέταρτο τό μεσημέρι. Ὁ ἥλιος κάνει τά κουρεμένα κεφάλια τῶν δόκιμων ἀστφυλάκων νά φεγγρίζουν, ἔτσι ὥστε ἀπό ψηλά μοιάζουν μέ κοπάδι σκατζόχοιρων, παρατεταγμένων στό τσιμεντένιο προαύλιο τῆς Σχολῆς. Οἱ δόκιμοι ἀστφυλάκες ἔχουν στηθεῖ ἐδῶ καί μισή ὥρα. Τέλειωσαν τή μακαρονάδα μέ τόν κιμά, καί τά σταφύλια γιά ἐπιδόρπιο. Ἔπαιξαν ὅπως συνήθιζαν μέ τίς ρῶγες, πετώντας τες ὁ ἕνας στόν ἄλλο, πίσω τοῦ Χατζησημείωμα, πού γύρναγε ξαφνικά καί ὕπουλα γιατί ἤξερε ὅτι πάντα κάτι «μαγειρευόταν» πίσω ἀπό τήν πλάτη του. Τό «Χατζησημείωμα» εἶναι παρατσούκλι ἀπό τό «σημείωμα» καί τό «Χατζῆ» πού ἀρχίζει τό ἐπώνυμο τοῦ ψαρομάλλη Ἀρχιφύλακα, ἡλικίας πενήντα χρόνων περίπου. Εἶναι μή παραγωγικός, δηλαδή τά γαλόνια τά πῆρε μέ τά χρόνια ὑπηρεσίας καί ὄχι ἀπό φοίτηση στή Σχολή Ἀρχιφυλάκων. Ἡ ὑπηρεσία τόν πληρώνει μόνο γιά νά γεμίζει τούς δόκιμους ἀστφυλάκες μέ σημειώματα καί νά τούς στερεῖ ἐξόδους. Ἦταν καί εἶναι «ἡ κακιά μάνα τοῦ λόχου» τῆς Σχολῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Ἀλλά καί οἱ δόκιμοι δέν μένουν μέ σταυρωμένα χέρια, πάντα κάτι σκαρώνουν. Ἄλλες φορές τοῦ κολλᾶνε στήν πλάτη αὐτοκόλλητα μέ τόν Τσέ Γκεβάρα, τόν Μάρξ, σφυροδρέπανα καί ἄλλα ἢ βάζουν μασημένη τσίχλα στήν καρέκλα πού κάθεται. Ἀπό τό θάλαμό του, μία φορά, τοῦ ἔχαν κλέψει τά παπούτσια τό βράδυ καί τά βρῆκε τό πρωί στή λεκάνη μέ τραβηγμένο τό καζανάκι. Καί χίλιες δυό ἄλλες σκανδαλιές πού ἐπέτρεπε ἡ ἐξυπνάδα τῶν ὑποψηφίων ἀστφυλάκων.

Τώρα οἱ δόκιμοι περιμένουν τόν ὑποδιοικητή γιά νά τούς δώσει τήν ἄδεια τῆς Τετάρτης.

Περιμένουν, περιμένουν, περιμένουν... Ὁ Ὑποδιοικητής ἀποφασίζει νά βγεῖ ἀπό τό γραφεῖο του. Προχωρώντας ἀργά στό διάδρομο, φτάνει στό πλατύσκαλο, πού βγαίνει στό προαύλιο. Μέ βλοσυρό ὕφος κόβει τούς δόκιμους ἀστφυλάκες, πού προσπαθοῦν νά σταθοῦν προσοχή, κάτω ἀπό τίς

διαταγές του Ἀρχιφύλακα, πού οὐρλιάζει στρατιωτικά.

— Προσοχή... ἤμι... ἀνάς... προσοχή... ἀααακυρόν... προσοχή...

Τελικά εἶναι ὄλοι προσοχή, ἢ ὅσο μποροῦνε προσοχή, γιατί εἶναι ντυμένοι μέ πολιτικά ρούχα· ἔτσι ἄλλοι φορῶνε σκαρπίνια, ἄλλοι πάνινα παπούτσια, ἄλλοι ψηλοτάκουνα, μέχρι οἱ τελευταῖοι στίς σειρές, πέδιλα, σανδάλια, τσόκαρα. Ὁ Ὑποδιοικητής ἔχει κουρέψει τόσο κοντά τά μαλλιά του, πού ἀπό μακριά φαίνεται καραφλός. Εἶχε κουρευτεῖ πρώτος, γιά παραδειγματισμό, ὅταν κουρευόνταν οἱ νεοεισαχθέντες δόκιμοι. Ἡ θυσία ὄμως δέν χρειαζόταν γιατί ὁ κουρέας τῆς Σχολῆς ἔνα κούρεμα ἤξερε, αὐτό «τῆς χειροβομβίδας». Τό γέλιο πού ἔπесе μέ τό κεφάλι του Ὑποδιοικητῆ ἦταν πρωτοφανές στά χρονικά τῆς Σχολῆς ἀστυφυλάκων. Ὡς καί ὁ Διοικητής μέ τούς ἄλλους Ὑπαστυνόμους πού ἦταν παρόντες κρατοῦσαν ἀπό σεβασμό καί μέ δυσκολία τά γέλια, ἀντίθετα μέ τούς νεοεισαχθέντες δόκιμους πού, καλυμμένοι ἀπό τήν ἀνωνυμία του μπουλουκιού, εἶχαν πέσει ὁ ἕνας πάνω στόν ἄλλον ἀπό τά γέλια.

Γέλια τρανταχτά, ξεκαρδιστικά, πήγαζαν ἀπό τήν ἡδονή τῆς ἀπειθαρχίας, τῆ χαρά τῆς ἀσέβειας, τήν καταπάτηση τῆς ἀπαγόρευσης. Ὁ Ὑποδιοικητής εἶναι γύρω στά πενήντα, κοντός, ἀδύνατος, νευρικός. Ἀνήκει στούς ἀξιωματικούς, πού τό βράδυ τσακώνονται μέ τή γυναῖκα τους, καί τήν ἄλλη μέρα ἐκτονώνονται ξεσπώντας στούς κατώτερους, ἀπολαμβάνοντας τήν ἐξουσία πού τούς ἔδωσε ἀπλόχερα τό κράτος.

Τώρα δίνει ἐντολές σχεδόν τσιρίζοντας. Στό τέλος κάθε πρότασης, σηκώνεται στίς μύτες τῶν ποδιῶν του, ἀπό τό ζόρισμα νά ἀκουστεῖ ἡ στριγγή φωνή του ὅσο γίνεται πιό δυνατά.

— Ὅταν βγαίνετε ἀπό τή Σχολή στόν ἔξω κόσμο, νά εἴσατε κόσμοι. Πρέπει νά τό καταλάβετε, ὅτι εἴσατε οἱ αὐριανοί ἀστυφύλακες. Νά προσέχετε μέ ποιούς κάνετε πα-

ρέα. Ἡ Ἀθήνα δέν εἶναι σάν τά χωριά μας. Μακρυά ἀπό πούτάνες, πούστηδες καί κομμουνιστές. Θά κολλήσετε καμιά ἀρρώστια καί θά τή σέρνετε μαζί ὀλη σας τή ζωή. Ἐχω τήν πληροφορία ὅτι στίς ἐξόδους σας κουβαλᾶτε πολλοί τά ὑπηρεσιακά πιστόλια μαζί σας. Γι' αὐτό εἶναι ἡ τελευταία φορά πού βγαίνετε χωρίς ἔλεγχο, γιατί ἔχει περάσει ἡ ὥρα. Ἄλλη φορά θά ἐλέγχεστε πρό τῆς ἐξόδου σας. Καί τώρα εἶστε ἐλεύθεροι. Τό βράδυ πρὶν τίς δώδεκα, μέσα. Οἱ παραπτωματίες θά παταχοῦν.

Γυρίζει καί χάνεται στό διάδρομο. Οἱ δόκιμοι ἀστυφύλακες τρέχουν πρὸς τήν ἐξοδο. Ὅλοι βρίζουν χυδαία, ψιθυριστά ἢ ἀπό μέσα τους. Ξεχύνονται στό δρόμο. Ἄλλοι πᾶνε στή στάση τοῦ λεωφορείου γιά Ἀθήνα, πού εἶναι ἀπέναντι στή Σχολή. Ἄλλοι τραβᾶνε γιά τόν ἠλεκτρικό στό σταθμό τοῦ Περισοῦ· ἀπέχει κανένα μίλι. Καί καμιά δεκαριά φεύγουν μέ τά μηχανάκια τους. Ὁ Χρῆστος ἔχει μιά παλιά διακοσοπενηντάρα SUZUKI, πού προσπαθεῖ νά τήν βάλει μπρός. Ὁ Μίμης μέ τήν παρέα του, Λαμιώτη, Μυτιληνιό καί Κουτσό, πᾶνε πρὸς τό σταθμό τοῦ Περισοῦ.

— Πολύ μαλάκας ὁ ὑποδιοικητής, λέει σιγά ὁ Κουτσός, μὴν τόν ἀκούσουν οἱ ἄλλοι δόκιμοι πού ἀκολουθοῦν παρέες - παρέες καί αὐτοί. — Κομπλεξικός εἶναι ὁ τάπας, μωρέ! — Δέν βλέπεις πῶς τσιρίζει κάθε φορά πού κάτι μᾶς λέει — συμπληρώνει ὁ Μυτιληνιός στόν ἴδιο τόνο.

— Μᾶς ἔφαγε καί δύο ὥρες ἀπό τήν ἐξοδο, συνεχίζει.

— Πῶ, πῶ, φαντάσου νά βλεπε τά κανόνια πού κουβαλᾶμε μαζί μας· θά ἄφριζε, λέει γελώντας ὁ Μίμης.

Ἄλλοι γελᾶνε δυνατά.

Τό τρενάκι τοῦ ἠλεκτρικοῦ μέ τό γνώριμο θόρυβο, τάκ-τάκ... τάκ... τάκ, ὀδεύει πρὸς τήν Ὀμόνοια. Εἶναι σχεδόν ἄδειο. Οἱ δόκιμοι ἀστυφύλακες ἔχουν κατακλύσει τό βαγόνι «σκευοφόρος» καί τό ἀμέσως ἐπόμενο. Ἄλλοι κάθονται, ἄλλοι εἶναι ὄρθιοι.

Οί ὄρθιοι κρατιῶνται ἀπό τίς χειρολαβές, μέ ἀποτέλεσμα ἀπό τίς μπλουζες, τά πουκάμισα καί τά σακάκια τους νά φαίνονται τά μεγάλα ΣΜΙΘ ΓΟΥΕΣΟΝ πού βρίσκονται ἢ στήν κωλότσεπη μπηγμένα, ἢ κάτω ἀπό τή μασχάλη δεμένα μέ σχοινί γιά θήκη.

Αἰσθάνονται ὅλοι συμπρωταγωνιστές τοῦ ΑΛΑΙΝ ΝΤΕΛΟΝ, στό ἔργο «ΓΙΑ ΤΟ ΤΟΜΑΡΙ ΕΝΟΣ ΜΠΑΤΣΟΥ».

Τά φρένα σφυρίζουν μεταλλικά, κόβοντας τήν ταχύτητα στό τρενάκι, πού μπαίνει στό σταθμό τῆς Ὀμόνοιας, κόβοντας καί τό γύρισμα τῆς ταινίας μέ τόν ΑΛΑΙΝ ΝΤΕΛΟΝ μέ τούς δόκιμους ἀστρὸφύλακες στόν ὁμώνυμο ρόλο.

ἽΟ Χρῆστος ἀνεβάζει τή μοτοσυκλέτα του στό πεζοδρόμιο, ἔξω ἀπό τό σπίτι του. ἽΗ μοτοσυκλέτα εἶναι τοῦ μεγαλύτερου κατά τέσσερα χρόνια ἀδελφοῦ του. ἽΟ Πέτρος πῆρε ἕνα μεταχειρισμένο ΦΟΛΞ ΒΑΓΚΕΝ «βάτραχο» καί ἔτσι ἔδωσε τήν παλιά SUZUKI στόν Χρῆστο γιά νά πηγαινοέρχεται. Περιστερί - Σχολή. ἽΟ Χρῆστος δίπλωμα ἰκανότητας ὁδηγοῦ δέν ἔχει, κάνει καί παραβάσεις, περνάει μέ κόκκινο, προσπερνάει ἀντικανονικά, τρέχει μέ ὑπερβολική ταχύτητα. Πάντα βιάζεται, ἔχει τή βιασύνη τῶν δεκαεννέα χρόνων, ἀλλά καί τήν ἀσφάλεια τῆς ἀστυνομίας. ἽΑνεβαίνει στό σπίτι του εἶναι στόν πρῶτο ὄροφο, μπαίνει στήν κουζίνα. ἽΗ μητέρα του τρομάζει μέ τό βίαιο ἄνοιγμα τῆς πόρτας.

— Βρέ τόν γιόκα μου, τόν σίφουνα —σηκῶνεται ἐπάνω—, ἔλα νά σέ φιλήσω, δυό ἐβδομάδες ἔχω νά σέ δῶ. Γιατί, κανακάρη μου; Τιμωρήθηκες;

—Ναί, μάνα, ἀλλά τώρα θά βγαίνω κανονικά. ἽΑσε τά φιλιὰ καί πιάσε σῶβρακο, φανέλα, θά τήν πέσω γιά μπάνιο.

Πάει στήν τουαλέτα, ἀνοίγει τή βρύση τῆς μπανιέρας νά γεμίσει νερό. Σέ λίγο εἶναι βυθισμένος μέχρι τό στόμα στό χλιαρό νερό. Κλείνει τά μάτια του, χαλαρώνει. Πίσω ἀπό τό

μέτωπό του οί σκέψεις έχουν ζέψει τίς άπορίες καί μέ ύνί τίς έρωτήσεις όργώνουν τό μυαλό του. Μέχρι τώρα καλά είναι, ή ζωή του έχει ένα ενδιαφέρον. Μετά τή Σχολή τί γίνεται όμως; Στο τμήμα, σάν άστυφύλακας, σάν υπεύθυνο άτομο; Τί θα κάνει; Πώς θα τον άντιμετωπίσει ό κόσμος, οί δικοί του; Θα φύγει, θα μείνει; Θα του άρέσει άραγε ή άστυνομική ζωή; Στο πέρασμά της ή έπταετία είχε αφήσει περιθώρια στά Σώματα Ασφαλείας, εύκαιρίες νά δείξουν τόν κακό τους έαυτό. Καί φυσικά ό κόσμος δέν ξεχνάει άπό τήν μιά μέρα στην άλλη.

Σκέφτεται τήν "Έλενα ξαφνικά.

Οί σκέψεις μέ τίς άπορίες καί τίς έρωτήσεις βρίσκουν μιά λακκούβα μέ νερό καί στό χέρσο χωράφι του μυαλού του, καί σταματάνε νά δοϋν πώς θα τήν προσπεράσουν.

‘Ο Χρήστος άνοίγει τά μάτια του, ξεβυθίζεται λίγο άπό τό νερό μουρμουρώντας:

—Θά τήν πάρω τηλέφωνο, τήν πεθύμησα, έχω καί άνάγκη άπό μιά καλή συζήτηση, γιατί μέσα στη Σχολή όλο μαλακίες λέμε.

Βγαίνει άπό τό μπάνιο, περνάει μιά μεγάλη πετσέτα γύρω του καί πάει στό χάλ. Σχηματίζει ένα νούμερο στό τηλέφωνο καί περιμένει.

—Παρακαλώ — άκούγεται ή γλυκιά φωνή τής "Έλενας.

‘Ο Χρήστος κομπιάζει λίγο.

—Ναί, "Έλενα, έγώ είμαι.

—"Ω! "Ω! ‘Ο φίλος μου ό πολιτςμάνος, τί έκπληξη είναι αυτή! άκούγεται χαρούμενη ή φωνή τής "Έλενας.

—Θά προτιμούσα ό φίλος μου ό Χρήστος, "Έλενα.

—Τί έγινε, Χρήστο, πώς τά πās; Καλά; άκούγεται πάντα χαρούμενη ή φωνή τής "Έλενας.

—Καλά, καλά, Λενιώ, έσύ τί κάνεις; Πώς τά πās; ρωτάει ό Χρήστος.

—"Όπως τά ξέρεις, Χρήστο, τίποτα τό σπουδαίο.

—“Έλενα, θά 'θελες νά συναντηθούμε; Ίσως δέν είναι
εγωιστικό, αλλά σέ πεθύμησα.

‘Η φωνή τῆς Έλενας δέν ἀκούγεται γιά λίγο, τελικά...

—Ναί! Ναί, Χρήστο. Γιατί ὄχι;

—‘Εντάξει τότε. Σέ μιὰ ὥρα μπορεῖς; ρωτάει ὁ Χρήστος.

—Ναί, μπορῶ, ἀπαντάει ἡ Έλενα.

—‘Ωραία! στό παγκάκι μας, ἔτσι;

—‘Εντάξει, Χρήστο, στό παγκάκι, ἀκούγεται σοβαρή ἡ
φωνή τῆς Έλενας.

‘Η κυρα-‘Ολυμπία ἄκουγε συμμαζεύοντας τάχα μου ἐκεῖ
γύρω. Μόλις κατεβάζει ὁ Χρήστος τ’ ἀκουστικό τοῦ λέει
εἰρωνικά:

—‘Αμάν, τρεῖς μῆνες ἔχετε χωρίσει καί δέν μπορεῖς νά τήν
ξεχάσεις. Σιγά τή γυναίκα πού βρήκες κοτζάμ ἄντρας.

‘Ο ἥλιος ἔχει κρυφτεῖ καί πάλι πίσω ἀπό τά δέντρα τοῦ
ἄλσους Κολωνοῦ. Δέν εἶναι ἀργά, ἀλλά ἐπειδή πλησιάζει
χειμῶνας, ὁ ἥλιος προσπαθεῖ νά συνηθίσει τούς ἀνθρώπους
στή μεγάλη νύχτα. ‘Ο Χρήστος κάθεται στό γνώριμο παγκάκι
καί διαβάζει τ’ ἀρχικά ὀνομάτων πού εἶναι χαραγμένα στό
ξύλο του μέ διάφορα σχήματα, καρδιές, σύν, πλήν, ἴσον,
ἡμερομηνίες καί ἄλλα.

‘Ο Χρήστος μουρμουράει χαμογελώντας:

—‘Εάν ἦσουν δέντρο, ἡ ἀγάπη πού ‘χει περάσει ἀπό πάνω
σου, θά σ’ ἔφτανε πολύ ψηλά, ἴσα μέ τόν οὐρανό.

Κοιτάει τό ρολόι του, ἡ Έλενα ἔχει ἀργήσει κανένα
δεκάλεπτο. ‘Εχει καιρό νά τήν δεῖ καί δέν αἰσθάνεται ἄνετα,
ζεῖ τήν ἀδυναμία τοῦ ἰσχυροῦ φύλου ἀπέναντι στό ἀδύνατο,
μιὰ ἀδυναμία ἀνίατη γιά τούς περισσότερους ἄντρες.

‘Η Έλενα ἐμφανίζεται πίσω ἀπό τά δέντρα: περπατάει
γρήγορα στό χωμάτινο μονοπάτι χωρίς νά χάνει τίποτα ἀπό

τή θηλυκότητά της· είναι επιπλέον έντονα μακιγιαρισμένη.
‘Ο Χρήστος σηκώνεται νά τήν υποδεχθεί.

—“Ελενα, τί όμορφιές είναι αυτές; Μπορώ νά σέ φιλήσω;
Σκύβει, τήν φιλάει στό μάγουλο καί, καθώς δέν έχει
άνταπόκριση, ξεσπάει:

—“Α! ρέ έρωτοχωρίστρα ‘Αστυνομία!

—Μπά, γίναμε καί φιλόσοφοι; τόν ειρωνεύεται ή “Ελενα.

—Τί νά κάνεις, ή φύση τοῦ επαγγέλματος βλέπεις.

Κάθονται.

—Τί έγινε, Χρήστο, πῶς τά πᾶς μέ τή νέα σου δουλειά;

—“Ωραία, πολύ ώραία! ‘Εσύ μέ τό Γυμνάσιο;

—Κι ἐγώ πολύ ώραία!

—Μπράβο. Για πές μου, τό βράδυ είσαι γιά ντίσκο;

—“Ωστε αποφάσεις νά ξεδώσεις μέ ρόκ;

—Νά ξεδώσω; ‘Από τί;

—Ξέρω γώ;

—‘Αμάν, ρέ “Ελενα, σᾶς λένε ἐκεῖ μέσα ότι μᾶς πρεσσά-
ρουν πρὸς μιά κατεύθυνση, ἐνῶ πιστεύω ότι σέ σᾶς συμβαίνει
αυτό. Εἶσαι δεκαπετά χρονῶ παιδί καί άκούς ‘Αστυνομία καί
σοῦ άνεβαίνει τό αίμα στό κεφάλι.

—Γιατί, ἔχω ἄδικο; Πόσα δέν έχει κάνει ή ‘Αστυνομία;

—Δέν θέλω νά σ’ άκούω νά μιλάς ἔτσι, τόσο πολύ σ’
έχουν ἔπηρεάσει;

—Καλά κατάλαβα, Χρήστο. Τρεῖς μήνες έχεις ἐκεῖ μέσα
κι ἔγινες ἴδιος μ’ αὐτούς. Μέ πῆρες τηλέφωνο νά βγοῦμε γιά
νά μοῦ κάνεις κήρυγμα; Πρέπει νά φύγω, μέ συγχωρεῖς.

—Κάτσε, κάτσε! τήν βαστάει ό Χρήστος. Δέν έχεις ὑπομο-
νή γιά μιά συζήτηση;

—Τί νά συζητήσω μαζί σου, Χρήστο; Πῆγες σ’ ἕνα
ἐπάγγελμα πού θά σοῦ ἄλλοτριώσει τελείως τό χαρακτήρα!

—Γιατί, ρέ “Ελενα, ὑπάρχει ἐπάγγελμα πού νά μή σέ
ἀλλάξει;

—“Ελα, Χρήστο, καταλαβαίνεις τί ἔννοῶ!

—“Όχι, δέν καταλαβαίνω, δηλαδή πήγα στην ΄Αστυνομία κι ξγίνα ό τύραννος, ό δυνάστης, ό αίμοεισπράκτορας του έλληνικού λαού, όπως μās παρουσιάζουν μέσα στό ΕΚΚΕ, στό ΡΗΓΑ καί στις άλλες παρόμοιες οργανώσεις;

—Γιατί, Χρήστο; Οί μηνύσεις, οί συλλήψεις, τό ξύλο τί είναι;

—“Όταν υπάρχουν παραβάσεις γιατί νά μή μηνύσεις, νά μήν κάνεις συλλήψεις;

—Ξέρεις πολύ καλά ότι μόνο οί μικροί τήν πληρώνουν, οί μεγάλοι μένουν έξω από τό χορό!

—Σ’ αυτό δέν φταίει ή ΄Αστυνομία καί οί άστυφύλακες πού κάνουν τή δουλειά τους. Φταίει τό σύστημα, ή ταξική διαφορά, πού, είτε τό θέλουμε είτε όχι, ύπακούει στους νόμους τής φύσης.

—Δηλαδή έχουμε ανάγκη από άλλο κοινωνικό σύστημα;

—Λάθος. Αυτό πού είπα ισχύει για όλα τά συστήματα καί μήν πιστεύεις ότι υπάρχει πολιτικοκοινωνικό σύστημα, πού νά εφαρμόζει τίς μεγάλες ιδέες, δημοκρατίας, κομμουνισμού, σοσιαλισμού καί τίς υπηρετεί σωστά υπέρ του λαού.

Γιατί όλες είναι λέξεις πού προσαρμόζονται ανάλογα μέ τή δύναμη καί τή λογική του προσώπου ή των προσώπων πού ήγούνται κάθε κράτους. Πάντως για ένα είμαι σίγουρος. ΄Η ΄Αστυνομία είναι πιστή στό κομμουνιστικό σύστημα.

—“Α! ΄Εσύ πήρες φόρα, θά μās βγάλεις τήν ΄Αστυνομία κομμούνα καί τους άστυφύλακες προλετάριους.

—Μπράβο, ΄Ελενα!

—Τί μπράβο!

—Ρέ παιδί μου, όλοι τόν ίδιο μισθό παίρνουμε, είτε του Γυμνασίου είτε του Δημοτικού τήν ίδια υπηρεσία κάνουμε, σ’ ένα οίκτημα στρατωνιζόμαστε, όποια ώρα θέλουν, όπου θέλουν μās στέλνουν, ύπακούμε σ’ όποια κυβέρνηση είναι άπάνω, είτε μās άρέσει είτε όχι.

—Καλά λέω εγώ, στη φιλοσοφία τό ΄ριξες!

—Δέν είναι φιλοσοφία νά ἐκφράζεις μιά κατάσταση πού ζεις.

Ἡ Ἑλενα σηκώνεται κοιτώντας τό ρολόι της.

—Πέρασε ἡ ὥρα, πρέπει νά πηγαίνω.

Σηκώνεται καί ὁ Χρῆστος λέγοντας:

—Ἑλενα...

—Σ' ἀφήνω, γειά σου, Χρῆστο.

Ἡ Ἑλενα τυλίγεται στό σκοτάδι καί σέ λίγο χάνεται σ' αὐτό. Ὁ Χρῆστος ἔχει μείνει ὀρθίος.

Τσαντίστηκε —μονολογεῖ— οὔτε νά τήν συνοδέψω πιά κάτω, σ' αὐτό τό σκοτάδι, δέν μ' ἄφησε.

Ἕνα δροσερό ἀεράκι, μυρωμένο μέ πνοή ἀπό πεῦκο καί νυχτολούλουδο, διαπερνᾷ τά ἐλαφρά ρούχα τοῦ Χρήστου καί τόν ἀνατριχιάζει σύγκορμο.

Μεγάλη σάλα, χαμηλοτάβανη, μέ πολύχρωμη ψευδοροφή. Πολύς κόσμος, πολύς καπνός, δυνατός ἤχος κλαρίνου καί ἄλλων ὀργάνων.

Μίμης, Μυτιληνίος, Λαμιώτης, Κουτσός, κοστουμαρισμένοι, γραβατωμένοι, κάθονται γύρω σ' ἕνα τραπέζι γεμάτο δεμέστιχες κοντά στήν πίστα τοῦ λαϊκοῦ κέντρου.

Ὁ Μίμης εἶναι μεθυσμένος καί κουτσομπολεῦται ἀπό τούς συναδέλφους του.

—Ρέ ὁ Μίμης, μέ μισή δεμέστιχα ἔγινε φέσι, στό χωριό του μόνο γάλα θά 'πινε.

—Σιγά, ρέ Μυτιληνιέ, πότη!

—Ἄραξε, ἄραξε Λαμία καί δέ φτουρᾷς.

—Ἄσε ρέ γιατί δέν γουστάρω οὔτε ἐσένα οὔτε τό κουμμουνονήσι σου!

—Σκάστε ρέ, τά πουστρόνια δίπλα μᾶς κάνουν καμάκι, τούς διακόπτει ὁ Πάνος. Κι αὐτός πού εἶναι ντυμένος γυναίκα

κάνει κέφι τόν Μίμη πού ανάθεμα ἂν ἔχει καταλάβει ὅτι εἶναι μεταποιημένος πούστης.

Ἡ «ὠραία κοπέλα» τῆς διπλανῆς παρέας, σηκώνει τό ποτήρι της πρὸς τόν Μίμη γιά πρόποση.

Ἡ Μίμης σαστίζει.

Σηκώνει ἀδέξια τό ποτήρι του τεντώνοντας τό χέρι πρὸς τὴν «κοπέλα» λερώνοντας ἓνα ἀπὸ τὴν παρέα της μέ τό κρασί του. Ἐκεῖνος σκουπίζεται μέ τό χέρι λέγοντας ὅλο νάζι:

—Σιγά, χρυσό μου, μέ ἔχυσες!!

Γελάνε καί οἱ δύο παρέες δυνατά.

Ἡ Πάνος σηκώνεται, περνάει τὴν πίστα κουτσαίνοντας ἐλαφρά καί κολλάει ἓνα σαλιωμένο πεντακοσάρικο στό μεγάλο κούτελο τοῦ κλαρινίστα, καί μέ ὕφος ἀστυνομικοῦ:

—Γρίβα, σέ θέλει ὁ βασιλιάς. Παραγγελιά!

Ἡ κλαρινίστα φαίνεται λίγο διστακτικός, μετὰ γυρίζει καί τό λέει στό συγκρότημά του, καί ξεκινᾶνε τό «λεβεντοχόρευτο» δημοτικό.

Στὴν πίστα, Μυτιληνίος, Λαμιώτης, Κουτσός, πιασμένοι σύρουν τό χορό. Ἀπὸ τ' ἀνοιχτά σακάκια τοὺς ξεχωρίζουν τὰ μεγάλα ΣΜΙΘ ΓΟΥΕΣΟΝ, μπηγμένα στὴν πίσω τσέπη γιὰτί δέν ἔχουν θήκη.

Ἡ ὅταν τελειώνει τό δημοτικό ἀποθεώνονται ἀπὸ πολλές παρέες κι ἀπὸ ἄλλες ἀποδοκιμάζονται.

Ἡ Ἐξω ἀπὸ τό κέντρο οἱ δύο παρέες ἔχουν γίνει μία.

Ἡ Μίμης ἔχει γείρει πάνω στὴν πανύψηλη «κοπέλα» πού τόν κρατάει ἀπὸ τὴν πλάτη ἀγκαλιά.

Ἡ Ἐνας «ἄλλος» κρατάει τόν Μυτιληνιό πού τραβιέται... ἐνοχλημένος, δῆθεν.

—Ἡ Ἄντε, λεβέντες, ἀποφασίστε, θά συνεχίσουμε τό γλέντι στὴ γκαρσονιέρα μας; ἀκούγεται ἡ «κοπέλα» μέ τὴ βραχνὴ σέξυ φωνή.

—Τί θά κάνουμε, ρέ κουτσέ; ρωτάει ὁ Λαμιώτης.

—Πάω νά πάρω τηλέφωνο νά μᾶς δώσουν διανυκτέρευση.

— Έάν πετύχεις, θά περάσουμε ωραία.

Γυρίζει μετά από λίγο.

— Τί έγινε; ρωτᾶνε ὄλοι μαζί.

— Μέ χίλια ζόρια μᾶς ἄφησε δίωρη ὁ μαλάκας.

— Καλή εἶναι κι αὐτή, φύγαμε!

Ὅκτώ ἄτομα στριμωγμένα σέ μιά μεγάλη Μερσεντές, πού ὀδηγεῖ ἡ «κοπέλα», χάνονται πρὸς ἄγνωστη κατεύθυνση.

Ἡ ἀσέλγη νύχτα, ἔχει φοβίσει μέ τὰ σκοτάδια τῆς ὥς καί τὰ ἀλητόσκυλα τοῦ ἄλσους τῆς Ν. Φιλαδέλφειας, πού ἔχουν λουφάξει μέσα στους θάμνους ἀκουμπώντας τό ἕνα στό ἄλλο γιά νά αἰσθάνονται σιγουριά.

Ὁ υσταγμένος σκοπός στήν πύλη τῆς Σχολῆς, κοιτάει τό ἠλεκτρονικό του ρολοῖ πατώντας τό κουμπάκι, γράφει 2:48. Παντοῦ ἀπόλυτη ἡσυχία, μόνο ἀπό τίς τουαλέτες ἀκούγεται κάποιος πού προσπαθεῖ νά βγάλει αὐτά πού ἔχει πιεῖ.

Ἀνοίγει ὁ Χρῆστος μισόγυμνος τήν πόρτα καί βλέπει τόν Μίμη μέ τό κοστούμι ξεκούμπωτο, τό μεγάλο περίστροφο νά κρέμεται ἀπό τόν λυμένο ζωστήρα μ' ἕνα σχοινί περασμένο στή σκανδάλη, γιατί δέν ὑπῆρχε θήκη.

Ἔχει γύρει πάνω σ' ἕνα νιπτήρα καί βγάζει τὰ σωθικά του.

Τόν πλησιάζει κρατώντας τή μύτη του καί μαζεῦει τό ὄπλο του.

— Βρέ Μίμη, τί χάλια εἶναι αὐτά. Ἄν ἀνέβει ἀπάνω ὁ ἀξιωματικός, χαθήκαμε, θά μᾶς κόψουν τίς ἐξόδους.

— Οὐφ! Συνήλθα, πολύ κρασί ἤπιαμε, ρέ ψηλέ! Ἄσ'τα, ἔβγαλα ἕνα μανούλι δύο μέτρα, μέχρι τώρα κάναμε τρέλες στό δωμάτιό τῆς, κρίμα πού δέν εἴχαμε διανυκτέρευση.

— Μίμη, πᾶμε τώρα καί μοῦ τὰ λές αὔριο, τόν πιάνει ἀπό τό μπράτσο ὁ Χρῆστος.

— Ἄσε, ἄσε, ψηλέ, μπορῶ καί μόνος μου, ξεμέθυσα.

Πάει νά προχωρήσει, κάνει δυό βήματα καί πέφτει δεξιά σέ μιά ούροθήκη.

‘Ο ήλιος έχει ανέβει αρκετά. Τό προαύλιο τής Σχολής είναι γεμάτο κοντοπαντέλονους άστουφύλακες. ‘Η παρέα μας είναι όλο κέφι.

—Καλά, τί έμαθα χθές, νυχτερινή ζωή μέ γυναΐκες; ρωτάει ό Χρήστος.

—Μας δουλεύεις, ρέ ψηλέ, μέ τά πουστρόνια πού μπλέξαμε.

—‘Αραξε, Μυτιληνιέ, δέν ήταν όλοι πουστρόνια, θίγεται ό Μίμης.

—‘Α! ξέχασα: ή δικιά σου ήτανε μεταποιημένη στήν ‘Ιταλία.

—‘Όχι, ρέ παιδιά, μέ δουλεύετε; ‘Η Βάνα πούστης!

—Ναί, ήταν γιός, κόρη ήθελα νά πω γνωστού γιατρού.

—‘Όχι, όχι ή Βάνα πούστης. Παναγία μου, τήν πάτησα. ‘Ανθούλα μου, σέ άπάτησα μέ πούστη. ‘Όχι! ‘Ό! ‘Εχω φαγούρα, κόλλησα ψείρες.

Φεύγει τρέχοντας γιά τίς τουαλέτες κρατώντας τά γεννητικά του όργανα.

‘Όλη ή παρέα έχει σκοτωθει στά γέλια πέφτοντας ό ένας πάνω στόν άλλο.

Κτυπάει τό κουδούνι γιά μάθημα.

—Τί έχουμε τώρα, παιδιά;

—Πολιτική άγωγή μέ τόν Κουμμουνιστοφάγο.

—‘Α! ‘Όχι πολιτική άγωγή, τώρα λέγεται Κουμμουνιστική άρωγή.

Γελάνε προχωρώντας πρós τήν τάξη, μπαίνουν καί κάθονται στά θρανία.

Μετά άπό λίγο έρχεται ό άξιωματικός δάσκαλος στήν αίθουσα, είναι γύρω στά σαράντα, αρκετά σοβαρός.

Σηκώνονται όλοι οί μαθητές σάν έλατήρια, κάνοντας πολύ θόρυβο μέ τά θρανία.

Ξανακάθονται πάλι μέ θόρυβο.

‘Ο άξιωματικός άρχίζει σοβαρός τό μάθημα.

—“Αν ένθυμούμαι καλώς, είχαμε μείνει εις τό προηγούμενο μάθημα εις τήν άποχώρησιν τών γερμανικών στρατευμάτων από τήν ‘Ελλάδα. Τότε οί κομμουνιστάι είχαν τήν μεγαλύτερα δύναμιν πού ήμπορουσαν νά ‘χουν ποτέ εις όλην τήν ιστορίαν των. ‘Η τότε έλληνική κυβέρνησις δέν ήδύνατο νά επιβληθεί εις τάς οργανωμένας άριστεράς ομάδας πού έποφθαλμιούσαν τήν έξουσίαν μέ ένοπλον έπανάστασιν.

Βέβαια, οί άριστεροί δέν έκατόρθωσαν ποτέ νά πραγματοποιήσουν τό μεγάλο τους όνειρο, διότι έβρηκαν σθεναράν άντίστασιν από τήν ‘Ασφάλειαν, πού έδρευε τότε δίπλα εις τό Πολυτεχνείον καί από του Μακρυγιάννη. ‘Η ‘Ελλάς χρωστάει εις αυτούς τούς δύο προμαχώνας τήν έλευθερία της από τόν κομμουνιστικόν ζυγόν!

—Καί στους “Αγγλους, πετάγεται ό Χρήστος.

‘Ακούγονται γέλια.

‘Ο άξιωματικός συνεχίζει σοβαρός.

—Τότε οί “Αγγλοι, ως ειρηνευτική δύναμις, έπαιξαν ρόλο ρυθμιστή διά τάς περαιτέρω πολιτικάς εξελίξεις.

—Καί διχαστή, ξαναπετάγεται ό Χρήστος.

Τώρα δέν γελάει κανείς. ‘Ο άξιωματικός εκνευρίζεται.

—Νεαρέ, θές νά συνεχίσεις άντί έμου τό μάθημα τής πολιτικής άγωγής; Νά γνωρίζεις ότι ό ύποφαινόμενος στά γεγονότα είναι έπαίτων.

‘Ο Χρήστος έχει σηκωθεί στό θρανίο.

—Ζητώ συγγώμη, κύριε άξιωματικέ, δέν περίμενα νά σās θίξω, άλλωστε είναι γνωστό ότι οί “Αγγλοι τότε είχαν παίξει βρώμικο παιχνίδι σέ βάρος τής πατρίδας μας. Σέ αυτό τό παιχνίδι είχε λάβει μέρος παθητικά, ή μέ σκοτεινό τρόπο, ή τότε έλληνική κυβέρνηση πού γιά τούς άριστερούς είτε

ὕπῆρχε εἴτε δέν ὑπῆρχε τό ἴδιο ἔκανε. Οἱ Ἕλληες τροφοδοτοῦσαν κρυφά τοὺς ἀριστεροὺς μέ ὄπλα καί βοηθοῦσαν φανερά τήν κυβέρνηση μέ ἀποτέλεσμα ὁ δυστυχισμένος λαός, πρὶν προλάβει νά συνέλθει ἀπό τήν γερμανική κατοχή, ζοῦσε τίς ἔνοπλες συγκρούσεις δυό ὁμάδων πού δυστυχῶς γιά τόν πανάρχαιο ἱστορικό λαό ἦταν ἑλληνικές.

ἝἜλα αὐτά ἦταν σχέδιο τοῦ «μεγάλου τῆς Ἑγγλίας», δηλαδή τό «διαίρει καί βασιλεύει» γιά νά πιέσει τόν φτωχό λαό, πού τελικά θά τοῦ ἔστελνε τόν βασιλιά, νά τόν δεχθεῖ ὡς Μεσσία στή δίψα του γιά εἰρήνη καί ἡσυχία, ὅπως βέβαια καί ἔγινε.

ἝἜλα αὐτά τά γνωρίζω ἀπό πρῶτο χέρι γιατί ὁ πατέρας μου ἦταν τότε στά γεγονότα ὑπηρετώντας στήν Ἀστυνομία...

Κτυπάει τό κουδούνι. ἝἌλλοι βγαίνουν ἔξω, ἄλλοι μένουν καί μαζεῦνται γύρω ἀπό τόν ἀξιωματικό γιά νά συζητήσουν τίς ἀπορίες τους πάνω στό μάθημα. Κάποιος μαθητής ρωτᾷ τόν ἀξιωματικό δάσκαλο:

—Κύριε καθηγητά, τί λέτε, ἦταν σωστό νά βγοῦν τά κουμμούνια ἀπό τήν παρανομία καί νά βρεθοῦν μέσα στή Βουλή;

ἝἌξιωματικός μέ σοβαρό τόνο στή φωνή του ἀπαντᾷ κουνώντας τό κεφάλι του δυσανεστημένος.

—Δυστυχῶς, συνάδελφε, δυστυχῶς αὐτοί οἱ ἐγκληματίες βρίσκονται μέσα στή Βουλή, κι ἔχουν κερδίσει πάρα πολλά. Σέ λίγα χρόνια θά ἔχουν τορπιλίσει ἔξυπνα ὅλες τίς δημοκρατικές δυνάμεις καί θά βρεθοῦν στήν ἐξουσία χωρίς νά προλάβουμε ἐμεῖς νά περισώσουμε τό λαό μας.

ἝἈκούγεται βοητό δυσφορίας ἀπό μέρους τῶν μαθητῶν καί ἀκολουθεῖ ἄλλη ἐρώτηση ἀπό δυό-τρεις μαθητές μαζί:

—Ἕμεῖς, κύριε καθηγητά, τί κάνουμε γιά νά προλάβουμε τά κουμμούνια νά μὴν ὀλοκληρώσουν τό σατανικό τους σχέδιο;

—Μὴν ἀνησχεῖτε, μὴν ἀνησχεῖτε, δέν μένουμε κι ἐμεῖς

μέ σταυρωμένα χέρια, αλλά καταλαβαίνετε ότι τό σημερινό δημοκρατικό καθεστώς δέν μᾶς ἀφήνει νά ἐργαστοῦμε ἐλεύθερα. Μέχρι στιγμῆς, βέβαια, ἐλέγχουμε τά πράγματα καί θά τά ἐλέγχουμε γιά πολλά χρόνια ἀκόμα, θριαμβολογεῖ. Καί βέβαια μέ τή βοήθειά σας θά συνεχίσουμε τό δύσκολο ἔργο πού μᾶς ἀνέθεσε ὁ λαός νά τόν διαφυλάξουμε ἀπό τόν ξενοκίνητο κομμουνισμό.

Μέ ἐνθουσιασμό καί πατριωτικό μένος οἱ μαθητές συνοδεύουν τόν ἀξιωματικό μέχρι τά γραφεῖα τῆς διοίκησης. Ὁ ἀξιωματικός πρὶν μπεῖ στό γραφεῖο γυρίζει πρὸς τοὺς μαθητές:

— Εἶμαι συγκινημένος πού θά δώσουμε τή σκυτάλη μας σέ τέτοιους νέους καί γερούς ἀθλητές...

Στό προαύλιο, σέ μιά γωνιά μακριά ἀπό τοὺς ἄλλους, ὁ Μίμης μέ τόν Χρῆστο συζητᾶνε ἔντονα:

— Καλά ρέ, τρελάθηκες; Τί πᾶς νά κάνεις τόν ἔξυπνο στόν κουμμουνιστοφάγο; Ρέ ἔρμε, θά σέ φακελώσουνε καί ὄχι τίποτα, λυπᾶμαι ἐμένα πού θά ποῦν: «Τό ἴδιο κουμάσι εἶναι κι αὐτό, φακελῶστε τον».

— Σιγά, ρέ Μίμη, ποῦ βρισκόμαστε, δημοκρατία ἔχουμε, ἐδῶ ὁ Κῶτσος μέ τό ΚΚ εἶναι κολλητοί.

— Ποιός Κῶτσος; Ρέ μαλάκα, αὐτοὶ εἶναι πολιτικοί, ἄγονται καί φέρονται ἀνάλογα πῶς τοὺς συμφέρει. Ἐσύ γιατί κάνεις τόν ἔξυπνο μέ τήν Ἀστυνομία; Ὅλα σου τά χρόνια, ἠλίθιε, θά τά περάσεις μέ δυσμενεῖς μεταθέσεις καί τετράωρα.

Κτυπάει τό κουδούνι.

— Μίμη, ποιόν ἔχουμε τώρα;

— Ξέρω γώ, ρέ Χρῆστο; Μέ ἀφήνεις νά σκεφτῶ μέ τά προβλήματα πού μοῦ δημιουργεῖς;

— Ἄ! Τόν Ἄλφα ἔχουμε, θυμᾶται ὁ Χρῆστος, θά περάσουμε ὠραῖα.

Μέσα στήν αἴθουσα ὁ Ἄλφα, στήν ἔδρα, δείχνει χαρούμενος.

—Λεβέντες, σήμερα έχω ένα ευχάριστο νέο. Δημιουργείται μία νέα ύπηρεσία σύμφωνα με τά Γαλλικά πρότυπα και χρησιμοποιείται για τήν καταστολή τών ἐκνόμενων ἐνεργειῶν. Ὀνομάζεται Μονάδα Ἀποκαταστάσεως Τάξεως. Αὐτή ἡ μονάδα θά ἀπαρτίζεται ἀπό ἄνδρες τών ΛΟΚ πού θά ἔρθουν στή Σχολή μετά ἀπό σᾶς. Καί ἀπό ἐσᾶς ὅσοι διαθέτετε προσόντα βέβαια. Τή νέα μονάδα θά τήν ἐκπαιδεύσουν ἀξιωματικοί μας πού μέ τή σειρά τους ἐκπαιδεύτηκαν στή Γαλλία. Ἐνας ἐξ αὐτῶν θά σᾶς ἀπασχολήσει τώρα, ὅταν χτυπήσει διάλειμμα μή βγεῖτε, νά τόν περιμένετε νά τελειώσει, ἀπό μένα γιὰ σας.

Φεύγει ὁ Ἄλφα. Σέ λίγο μπαίνει ὁ ἀξιωματικός τών MAT.

Ἄρκετά μεγάλος στήν ἡλικία. Ἄνεβαίνει στήν ἔδρα.

—Γιὰ σας· θά μπῶ ἀπευθείας στό θέμα μας. Στή Γαλλία παρακολούθησα πολλά σεμινάρια καί ἀσκήσεις τών ἐκεῖ MAT, εἶναι ἀποτελεσματικότερα.

Ὁ κύριος σκοπός τών MAT εἶναι ἡ καταστολή ἐκνόμενων ἐνεργειῶν τών ἐξτρεμιστικῶν στοιχείων, πού δροῦν σέ κάθε διαδήλωση ἢ συγκέντρωση. Γιὰ νά ἐπιτευχθεῖ αὐτό, τά MAT ἀποτελοῦνται ἀπό νέα ἄτομα μέχρι 28 ἐτῶν γυμνασμένα καί ὑγιή, μέ ἐξάρτυση ἀσπίδα, ἀπό ἀνθεκτική πλαστική ὕλη ἐλαφριά, κράνος μέ προστατευτική ζελατίνα γιὰ τό πρόσωπο. Ὀλόσωμη φόρμα, μπότες, περιστροφο μέ στρατιωτική ζώνη καί γκλόμπς ἐβδομήντα πόντους ἀπό καουτσούκ. Καταλαβαίνετε ὅτι πρόκειται γιὰ ἀστακό καί ὄχι γιὰ πολιτσίμο.

Τά MAT χωρίζονται σέ διμοιρίες καί κινοῦνται σέ εἰδικά λεωφορεῖα μέ σύρματα προστατευτικά στά τζάμια, φάρο, σειρήνα, προβολέα, πού λέγονται «κλουῖβες».

Ὁ κύριος σκοπός τών MAT εἶναι νά βρίσκονται σέ ἀπόσταση ἀπό τόν κόσμον γιὰ νά δημιουργοῦν γύρω τους ἀτμόσφαιρα δυνάμεως, κύρους καί ἀποτελεσματικότητας, ὥστε μέ τή θέα τους καί μόνο νά κόβονται τά πόδια κάθε θερμόαιμου νέου. Ξύλο θά πέφτει μόνο σέ ἐξαιρετικές περιπτώσεις κι ὅταν

ἔχουν φτάσει τὰ πράγματα στ' ἄκρα. Ἄπ' ὅ,τι εἶπε ὁ ὑπουργός, αὐτὴ ἢ ὑπηρεσία θὰ παίρνει ἕνα ἐπίδομα ἐπικινδύνου ἐργασίας. Σάν κύρια ἀπασχόληση στίς ἡμέρες θὰ ἔχει τὴ γυμναστική στὸν Ἅγιο Κοσμά. Ἡ πειθαρχία θὰ εἶναι στρατιωτική. Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Εὐχαριστῶ πού μέ ἀκούσατε, γειά σας.

Φεύγει ἀπὸ τὴν αἴθουσα καὶ οἱ μαθητὲς μαζεύονται παρέες παρέες σὲ τρία-τέσσερα θρανία. Ἡ παρέα μας συζητᾷ ἐντονα· τὸ λόγο ἔχει ὁ Μυτιληνιός.

—Λέτε νὰ φοβοῦνται καμιὰ ἀναμπουμπούλα; Πάντως ὅ,τι καὶ νὰ ἴναι τὰ ΜΑΤ θὰ εἶναι καλὴ ὑπηρεσία, ὅλη τὴν ἡμέρα γυμναστικὴ καὶ ταβλάκι θὰ εἶναι.

Ἦ Ὁ Μίμης, πού δείχνει ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴ νέα ὑπηρεσία, ξεσπαθώνει.

—Οὔτε μηνύσεις, οὔτε τίποτα, σὺν τὸ δημοκρατικὸ ξύλο ὅποτε λάχει.

—Ἄσε, Μίμη, τίς βλακειῖες καὶ τὰ πράγματα δέν εἶναι τόσο ἀπλά. Ὁ κόσμος δέν εἶναι ὅπως παλιά, πού ἔβλεπε τὸν ἀστυφύλακα «γκιουλέκα»· τώρα ὁ κόσμος ἔχει ἀποθρασυνθεῖ. Τὴν ἄλλη φορὰ σ' ἕναν τοῖχο στὴν Ποσειδῶνος εἶχαν γράψει μέ σπρέι «ΝΑ ΣΦΑΞΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΠΑΔΕΣ ΚΑΙ ΜΕ Τ' ΑΝΤΕΡΑ ΤΟΥΣ ΝΑ ΠΙΝΙΞΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ».

—Καλά, ψηλέ, μὴ νομίζεις ὅτι στὸ Τμήμα κάνοντας τετράωρο εἶναι καλύτερα.

Μπαίνει στὴ συζήτηση ὁ Παναγιώτης (κουτσός):

—Μὴν τὸ συζητᾶτε, τὰ ΜΑΤ θὰ εἶναι καλὴ ὑπηρεσία. Μακάρι νὰ ἔπαιρναν καὶ μένα, ἀλλά, βλέπεις, ἔχω τὸ κωλόποδό μου.

—Ἀλήθεια, ρέ Πᾶνο, πῶς σέ πήραν στὸ σῶμα; λέει γελώντας ὁ Γιωργος (Λαμιώτης).

—Ρέ Λαμιώτη, ἐσένα σέ πήραν μέ κάλο στὸ κεφάλι καὶ δέν θὰ ἴπαιρναν ἐμένα;

Ἦ Ὅλοι γελᾶνε.

— Ρέ, ἀκούγεται κάποιος ἀπό ἄλλη παρέα. Ἔρχεται ὁ Μανωλιός φουριόζος, κάτι νέο μᾶς φέρνει ἀπό τό γραφεῖο. Μπαίνει ὁ Μανωλιός φωνάζοντας δυνατά.

— Σύντεκνοι, αὔριο τό πρωί θά μάθουμε ποιούς πῆραν στά MAT.

Πρωινή πρώτη ὥρα, στήν αἴθουσα ὄλοι οἱ μαθητές περιμένουν τόν Ἄλφα πού διασχίζει τό προαύλιο χωρίς νά βιάζεται. Φτάνει κάποτε στήν αἴθουσα. Ἄνεβαινε στήν ἔδρα.

— Καλημέρα, λεβέντες τῶν MAT. Θά σᾶς πῶ σήμερα ποιό πέρασαν στά MAT, χωρίς περιστροφές γιά νά μήν παίξω μέ τήν ἀγωνία σας. Γιατί κι ἐγώ στά νιάτα μου ἀνυπόμονος ἦμουν.

Φαντασθεῖτε με νέο στό Τμήμα (ἀκούγονται γέλια), στραβάδι. Εἶχα βγάλει μιά πιτσιρίκα στήν περιοχή τοῦ Τμήματος, τήν ἔψηνα τουλάχιστον τέσσερα τετράωρα. Βγήκαμε κἀναδύο ραντεβού καί τήν πείθω νά πᾶμε ἐκδρομή τήν Κυριακή. Νά μείνουμε πολλές ὥρες μόνοι μας, καταλαβαίνετε... Βάζω ἀπό τήν Τετάρτη μιά ἀναφορά θεόρατη ζητώντας ρεπό. Περνάει ἡ Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, μιά ὁ γραμματέας ἔλειπε, μιά ὁ Ὑπαστυνόμος, μιά ὁ Διοικητής. Τό Σάββατο μεσημεράκι πάω στόν γραμματέα, θεριό ἀνήμερο. Μέ βλέπει ὁ καλαμαράς (παρατσούκλι τοῦ γραμματέα) σέ ἐξαλλη κατάσταση καί προσπαθεῖ νά μέ ἡσυχάσει, λέγοντας:

— Ἄστυφύλαξ 009, ἐπαρακάλεσα τόν κύριο Διοικητή ἐπιμόνως, διότι εἶσαι νέος καί μοῦ ἤρνεϊτο νά σέ ἐξυπηρετήσῃ, γιά νά πᾶς τήν Κυριακή νά δεῖς τή θεία σου μέ τήν ὠραία θυγατέρα. Τελικῶς ἐκάμφθη: «Ναί, σοῦ ἀπαντῶ, κύριε καλαμαρά, ὑπό τόν ὄρο, ἐάν ἀνά τήν ἐπικράτειαν τοῦ τμήματος χρειαστεῖ ὄργανον, θά εἶναι οὗτος». Δι' αὐτό, ἀστυφύλαξ 009, ἀνέμενε ἔως τήν καταβύθισιν τοῦ ἡλίου, νά σοῦ ἀπαντήσωμεν.

Περίμενα κι ἐγώ νά «καταβυθιστεῖ» ὁ ἥλιος, παρακαλώντας τήν Παναγία καί τηλεφωνικῶς τήν πιτσιρικά πού μοῦ δημιουργοῦσε προβλήματα, μιά ἢ μάνα της δέν τήν ἄφηνε, μιά ὁ πατέρας της. Ξέρετε τά γυναικουλίστικα... Τελικά, στίς 9 τό βράδυ παίρνω ἀπάντηση ἀπό τόν καλαμαρά. Αὔριο μέ τό γιόμα τοῦ ἡλίου στό γήπεδο τῆς περιοχῆς, διότι ἀγωνίζονται δύο σωματεῖα καί πρέπει νά παρευρίσκεται ὄργανο τῆς τάξεως στόν ἀγώνα. Καταλαβαίνετε τώρα, ἀκούει μερικά καντήλια ὁ καλαμαράς, ἄλλα τόσα καί ἡ γκόμενα. Ἀποτέλεσμα, πρόστιμο ἀπό τόν καλαμαρά, χάνω καί τήν πιτσιρικά. Δέρνω καί τήν Κυριακή ἕναν στόν ἀγώνα πού φώναζε ὑπέρ τῆς ὀμάδος του καί παρ' ὀλίγο νά μέ λυντσάρουν οἱ ὁμοϊδεάτες του. Εὐτυχῶς πῆραν τό μέρος μου οἱ ἀντίπαλοί τους.

Γίνεται σκοτωμός ἀπό γέλια καί κτυπήματα στά θρανία. Ὁ Ἄλφα κάνει σῆμα μέ τό χέρι νά σταματήσουν καί συνεχίζει:

— Λοιπόν, στά ΜΑΤ περάσατε ὅλοι, ἄλλωστε εἴσαστε καί οἱ πῶτοι. Ἐκτός βέβαια ἀπό ἐκείνους πού χρησιμοποίησαν πολύ γλειψιμο γιά νά μποῦν στό Σῶμα. Λεβέντες, φεύγω. Μόλις κτυπήσει τό κουδούνι νά βγεῖτε.

Ὁ Παναγιώτης εἶναι στενοχωρημένος. Τόν προσέχει ὁ Γιώργος καί τόν παρηγορεῖ:

— Δέν πειράζει, ρέ Πᾶνο, κάθε ἐμπόδιο γιά καλό.

— Σκατά, ρέ Γιώργο, ὅλοι θά πᾶτε παρέα καί γώ θά μείνω ἀπ' ἔξω.

Κυριακή, οἱ μαθητές εἶναι σέ ἔξοδο. Ὁ Χρῆστος βρίσκεται σπíti του, στό δωμάτιό του. Ἔχει ἕνα δίσκο στό στέρεο καί χορεύει. Μπαίνει ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός — εἶναι στά εἴκοσι τρία.

— Καλά, ρέ μπάτσε· τί ἔμαθα, θά πᾶς σέ νέα ὑπηρεσία πού λέγεται ΜΑΤ; Καλά, χαζός εἶσαι ρέ; Ἔχουμε ἕνα καλό ὄνομα

στό Περιστέρι, νά τό χαλάσουμε κι αὐτό. Δέν φτάνει πού πήγες μπάτσος, τώρα θά γίνεις καί ροπαλοφόρος.

Ἐπίσης ὁ Χρῆστος ἔχει χαμηλώσει τήν ἔνταση στό στέρεο κι ἀκούει τόν ἀδελφό του ἐνοχλημένος.

—Ἐλα, μωρέ, ἐντάξει· ἀπό τό νά πήγαινα στό τμήμα καί νά ἔκανα μηνύσεις στόν κοσμάκη πού πεινάει, καλύτερα στά ΜΑΤ!

—Γιά νά βαρᾶς τόν κοσμάκη πού πεινάει; Κρίμα ρέ, καί ἀκούς καί χορεύεις τραγούδι πού ἐξυμνεῖ τήν ἐλευθερία.

—Ἐλα, ἀφοῦ ξέρεις ὅτι δέν ὑπάρχει περίπτωση νά δεῖρω.

—Τώρα λές βλακεῖες, ἐκεῖ θά σοῦ κάνουν πλύση ἔγκεφάλου. Ἐδῶ κάνουν στό στρατό πού πᾶς γιά δύο χρόνια καί δέν θά σοῦ κάνουν στήν Ἀστυνομία, πού θά εἶσαι ὄλη σου τή ζωή; Θυμᾶμαι τίς τουαλέτες λερώναμε καί ὁ λοχαγός ἔλεγε πῶς ἦταν σατανικό ἔργο τῶν κουμμουνιστῶν.

—Ἐλα, ρέ ἀδερφέ, ὑπηρετήσεις ἐπί ἐπταετίας, τί θά λέγα-νε; Ἐγώ τουρίστας θά ἴμαι, τουρίστας θά φύγω.

—Νά ἔξερεις πόσοι τά εἶπαν αὐτά... τοῦ ἀντιγυρίζει εἰρωνι-κά ὁ ἀδελφός του.

—Ἐλα, μωρέ σπαστικέ, μαλάκα, γαμῶ τόν ἀντίχριστό σου, παράτα με τώρα, κάθομαι καί συζητάω μαζί σου!

—Τά εἶδες; Ἀκόμα δέν πήγες κι ἀπέκτησες φασιστική νοοτροπία καί φρασεολογία. Γειά σου, φασιστάκι!

Ἐπίσης ὁ ἀδελφός του φεύγει γελώντας. Ὁ Χρῆστος εἶναι ἀνα-στατωμένης.

Προσπαθεῖ νά βάλει τή βελόνα στό δίσκο ἀπό τήν ἀρχή, ἀδέξια, ἡ βελόνα σέρνεται στό δίσκο μέχρι τό τέλος του. Ἀκούγεται τό δυνατό σύρσιμο ἀπό τά ἠχηῖα. Ἐκνευρισμένος κλείνει τό στέρεο, κλείνει τό καπάκι τοῦ πίκ-ἂπ καί βγαίνει γρήγορα ἀπό τό δωμάτιό του, κατεβαίνει δυό δυό τά σκαλιά καί βρίσκεται στό δρόμο. Ὁ δρόμος εἶναι βρεγμένος, ὁ οὐρανός γκριζός καί βαρὺς, ἀπελπιστικά χαμηλός, στό κεντρικό δρόμο μόνο αὐτοκίνητα πηγαινοέρχονται, οἱ μαγαζά-

τορες κοντά στην κλεισμένη είσοδο τῶν μαγαζιῶν τους κοιτάζουν μέσα ἀπό τό τζάμι, ὁ Χρῆστος βάζει μπρός τῆ μοτοσυκλέτα του, ξεκινάει ἀνοίγοντας νευρικά τό γκάτσι, ὁ κινητήρας οὐρλιάζει, ἡ μοτοσυκλέτα σηκώνεται στὸν ἀέρα στή μιὰ ρόδα, τὴν ἰσορροπεῖ γιὰ λίγα μέτρα ἔτσι, μετὰ κινδυνεύοντας νὰ πέσει κλείνει τό γκάτσι καὶ φρενάρει, πίσω του ἕνας γιωταχῆς κορνάρει δυνατὰ καὶ ἐπίμονα, ὁ Χρῆστος τὸν ἀφήνει νὰ προσπεράσει. Ὁ γιωταχῆς περνώντας ἀφήνει τό τιμόνι καὶ τὸν μουτζώνει μέ τὰ δύο του χέρια.

Ὁ Χρῆστος μετὰ ἀπὸ λίγο βρίσκει τὴν πρόχειρη χωμάτινη πίστα τῶν μοτοσυκλετιστῶν στὸ Γαλάτσι.

Ἀρχίζει νὰ τρέχει ἐπικίνδυνα στὸν ἀνώμαλο δρόμο, κάνει ἄλματα, σοῦζες. Μετὰ ἀπὸ δύο γύρους τῆς πίστας, φεύγει ἡ ἀλυσίδα τῆς παλιάς μοτοσυκλέτας καὶ ἡ SUZUKI φρενάρει ρίχνοντας κάτω τὸν Χρῆστο μέ ἀποτέλεσμα νὰ κυλιστεῖ στὸ γεμάτο πέτρες ἔδαφος κτυπώντας στὸ πόδι, σκίζοντας τό παντελόνι του, σπάζοντας τό φτερό τῆς SUZUKI καὶ στραβώνοντας τό τιμόνι τῆς. Σηκώνει τῆ μοτοσυκλέτα, βάζει τὴν ἀλυσίδα, μουτζουράνεται, βρίζει, καβαλάει καὶ φεύγει σιγὰ σιγὰ γιὰ τό σπίτι του μορφάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο. Φτάνει μετὰ ἀπὸ ὥρα.

Ἀνεβαίνει τὰ σκαλιά κουτσαίνοντας, τὸν βλέπει ἡ μητέρα του καὶ βάζει τίς φωνές:

— Τό παιδί! Τό παιδί! Μεγάλε, τό παιδί χτύπησε, τρέχει, παίρνει τό χέρι τοῦ Χρήστου καὶ τό περνάει πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο τῆς. Κοντύτερη ἀπὸ τό Χρῆστο ὅπως εἶναι, μᾶλλον δέν βοηθάει κι ὁ μέγας ἀδελφός ἀπὸ τό κεφαλόσκαλο ἀντικρίζει μιὰ σκηνὴ πολὺ κωμικὴ. Γελάει δυνατὰ.

Στὸ σταθμὸ Πελοποννήσου, ὁ Μίμης κοστουμαρισμένος

κόβει βόλτες πάνω-κάτω, παράλληλα στις γραμμές, περιμένοντας τό τρένο πού θά φέρει τή μητέρα του.

Σ' ένα παγκάκι του σταθμού κάθεται «σεμνά» ένας νέος παπαδάκος μέ στρογγυλά γυαλάκια και μικρό μουσάκι. Κοιτάει επίμονα τόν Μίμη.

‘Ο Μίμης αντίλαμβάνεται τόν παπαδάκο, τόν κόβει παράξενα και άπορει:

Ρέ μπάς και μέ κατάλαβε πού είμαι άστυφύλαξ; Θά φουσκώνει τό όπλο άπό τό σακάκι. Καλά τό κατάλαβα, έχω παχύνει και μου είναι στενό τό κουστούμι.

Κοντοστέκεται και μέ νόημα του κεφαλιού χαιρετάει τόν παπαδάκο κι εκείνος άνταποκρίνεται κουνώντας χαριτωμένα τό χέρι του.

Μπαίνει τό τρένο, μέ φασαρία και σκόνη, άγκομαχώντας, σταματάει. ‘Ο κόσμος ξεχύνεται άπό τίς πόρτες του τρένου, σέ λίγο ό σταθμός γεμίζει άνθρώπους και άποσκευές. Μέσα σ' αυτό τό συρφετό, ό Μίμης ψάχνει για τή μητέρα του. ‘Εκείνη είναι πίσω του, τόν έχει δεϊ.

—Μήτσο μου!!!

—Μητέρα!!!

‘Η κυρά Σταμάτω κλαίει στην άγκαλιά του γιου της.

—Παιδί μου, πώς μεγάλωσες έτσι; όμόρφηνες, σωστός άντρας, νά μήν άβασκαθείς. Πτούσου, πτούσου.

Τόν σταυρώνει.

—Σιγά, μητέρα, λίγους μήνες έχεις νά μέ δείς, τόσο πολύ άλλαξα;

Βγαίνουν άπό τό σταθμό άγκαζέ και κάθονται στό καφεείο του σταθμού, μέχρι νά φύγει ό πολός κόσμος.

—Μητέρα, ή ‘Ανθούλα τί κάνει;

—Καλά, παιδί μου, καλά.

—“Εκανε παράπονα πού δέν τής έστειλα γράμμα;

—“Οχι, όχι, άλλωστε και σέ μάς, τόσους μήνες, δυό γράμματα έστειλες μόνο.

—Ναί, μητέρα, περίμενα νά πάρω ἄδεια γιά νά ἔρθω στό χωριό, ἀλλά δίνουν μόνο διήμερες καί αὐτές δύσκολα. Μεγαλύτερη ἄδεια δέν δικαιούμαι ἐάν δέν περάσει ὁ χρόνος. Ὁ πατέρας τί κάνει;

—Μιά χαρά εἶναι, τά τσούζουν κάθε βράδυ μέ τόν παπα-Στεφανῆ.

—Τοῦ παπα-Στεφανῆ τοῦ λές τά χαιρετίσματά μου;

—Μά αὐτός μᾶς διάβασε τά γράμματά σου καί τίς δύο φορές.

—Τό παλιόσκυλο ὁ Βαρῶνος τί κάνει;

—Τεμπέλης ὅπως τόν ἤξερες.

Ὁ Μίμης βλέποντας ἕνα ἐλεύθερο ταξί πετάγεται ἀπάνω καί σφυρίζει δυνατά.

Στό πίσω κάθισμα τοῦ ταξί —πού κερδήθηκε μετά ἀπό μάχη καί χρήση ἀστυνομικῆς ιδιότητος— μητέρα καί γιός συζητᾶνε:

—Πές μου, Μῆτσο μου, πῶς τά πᾶς ἐδῶ στήν Ἀθήνα, περνᾶς καλά;

—Ἄσ'τα, μητέρα, ἐδῶ τά πράγματα δέν εἶναι ὅπως στό χωριό. Οἱ κοπέλες εἶναι ἀλλιῶτικες, οἱ ἄντρες διαφορετικοί, ὁ ἀέρας ἄλλο πράγμα. Δέντρα, πουλιά πουθενά. Κρέατα, τυριά, φρούτα, ὅλα ἄνοστα. Ἀκόμα κι οἱ παπάδες εἶναι διαφορετικοί ἀπό τοὺς δικούς μας στό χωριό.

Ἡ μητέρα του κάνει τό σταυρό της.

—Θεός φυλάξει, μὴν ἁμαρτάνεις, παιδί μου! Τί μοῦ ἔγραφες γιά μιά νέα ὑπηρεσία πού θά ρίχνεις δημοκρατικό ξύλο, τί πράγματα εἶναι αὐτά, παιδί μου;

Ὁ Μίμης γελάει δυνατά, σκύβει καί τῆς λέει χαμηλόφωνα:

—Ἡ Ἀστυνομία εἶναι νόμος καί ὅ,τι κάνει τό κάνει πάντοτε στά πλαίσια τοῦ νόμου.

Ὁ ταξιτζῆς πενηντάρης, μαυριδερός, μέ καραφλίτσα πού

δέν τοῦ ξεφεύγει τίποτα ἀπό τήν συζήτηση τῶν ἐπιβατῶν, μπαίνει καί αὐτός μέ τήν μπάσα φωνή του στή συζήτηση.

— Τώρα πῆγες στήν Ἀστυνομία, νεαρέ;

— Μάλιστα, ἀπαντάει ὁ Μίμης κόβοντας μέ καχύποπτη ματιά τόν ταξιτζή.

— Μπράβο, παιδί μου, πολύ καλά ἔκανες. Εἶσαι κι ἀστράτευτος, ἔτσι;

— Μάλιστα, ἀπαντάει ὁ Μίμης ἤρεμα.

— Λέω αὐτουνοῦ τοῦ ἡλίθιου τοῦ γιοῦ μου νά φτιάξει τά χαρτιά του γιά τό Σῶμα καί δέν θέλει. Δέν μπορεῖ νά καταλάβει τί σημαίνει ἕνα σίγουρο καί σταθερό μέλλον μέσα σ' αὐτή τή δύσκολη ζωή. Ἔχει ἀφήσει μούσι, κότσαρε καί ἕνα σκουλαρίκι στό αὐτί του καί τό φιλοσοφεῖ μέ τίς τρελοπαρέες του ὅλη μέρα.

Στό κόκκινο φανάρι ὁ ταξιτζής φρενάρει ἀπότομα φέροντας τόν Μίμη καί τήν κυρά Σταμάτω στή ράχη τοῦ μπροστινοῦ καθίσματος. Κάθε φορά πού μιλάει γιά τόν γιό του, τοῦ ἀνεβαίνει τό αἶμα στό κεφάλι καί θολώνει.

Στό προαύλιο τῆς Σχολῆς, ὅλοι οἱ μαθητές προχωροῦν, συζητώντας, πρὸς τό ἐστιατόριο γιά τό μεσημεριανό.

— Τό ἀπόγευμα ἔχουν συγκέντρωση οἱ οἰκοδόμοι καί μπορεῖ νά γίνει φασαρία στήν Ἀθήνα, ἀκούγεται κάποιος ἀπό τούς μαθητές.

— Λέτε νά κατεβάσουν κι ἐμᾶς; ρωτάει ἕνας ἄλλος.

— Μπά! Τά νεούλια δέν τά βγάζουν ἔξω, ἀπαντάει ὁ Μίμης καί συνεχίζει, φοβοῦνται μήν τούς κρυσώσουμε.

— Ὅλοι γελᾶνε.

Τό απόγευμα, τήν ὥρα πού οἱ μαθητές μελετᾶνε, μπαίνει στήν αἴθουσα φουριόζος ὁ ἸΑλφας φωνάζοντας:

—Μή σηκώνεστε, ἔχω εὐχάριστα νέα γιά σᾶς. Μᾶλλον θά ἔχετε τό «βάπτισμα τοῦ πυρός» ἀπόψε! Ἔχει μαζευτεῖ πολὺς κόσμος στή συγκέντρωση τῶν οἰκοδόμων καί οἱ πληροφορίες εἶναι ἀνησυχητικές. Θά ἔρθει ὁ καρατερίστας τῆς Σχολῆς νά σᾶς δείξει κανένα κόλπο αὐτοάμυνας, ἀπό μένα γειά σας.

Φεύγει φουριόζος ὅπως ἦρθε.

Μπαίνει στήν αἴθουσα ὁ καρατερίστας, εἶναι τριαντάρης γεροδεμένος.

Προχωρεῖ στό διάδρομο τῆς αἴθουσας λέγοντας:

—ΜΑΤάκηδες, νά ἔρθει ἕνας ἐδῶ τσάκα τσάκα νά σᾶς δείξω δυό-τρία πραγματάκια καί νά πάω καί στούς ἄλλους.

Κανένας ἀπό τούς μαθητές δέν φιλοτιμιέται νά σηκωθεῖ καί ὁ καρατερίστας ἐκνευρίζεται:

—Ἄντε ρέ, κανένας δέν σηκώνεται; Τί στό διάλογο ΜΑΤ θά γίνετε; Κοτόπουλα!

Πετάγεται ὁ Χρῆστος ἀπάνω:

—Παιδιά, ὁ κύριος συνάδελφος μᾶς πρόσβαλε, πρέπει νά ἀντιδράσουμε.

Οἱ ἄλλοι μαθητές ἐπευφημοῦν καί παροτρύνουν τόν Χρῆστο, πού προσπαθεῖ νά βγεῖ ἀπό τό στενό θρανίο του.

—Μπράβο, ψηλέ.

—Εἶσαι γεννημένος ΜΑΤάκιας.

—Προχώρα, σύντεκνε.

—Ὁ Θεός μαζί σου.

Ὁ Χρῆστος προχωράει καί στήνεται μπροστά στόν καρατερίστα, στόν φαρδύ διάδρομο τῆς αἴθουσας.

Ὁ καρατερίστας κόβει τόν Χρῆστο ἀπό πάνω μέχρι κάτω μέ τήν ἱκανοποίηση χαραγμένη στό πρόσωπό του.

—Μπράβο, ὑπάρχει καί διαφορά ὕψους καί τά κόλπα μου θά γίνουν κατανοητά!

Πρὶν καλά καλά καταλάβει κανείς, ὁ καρατερίστας ἔχει

σηκώσει τόν άπορημένο ψηλό όριζόντια ένα μέτρο από τό πάτωμα. Χωρίς καν αντίδραση ό Χρήςτος σκάει κάτω μέ δυνατό γδοϋπο. Μέσα στην αίθουσα γίνεται χαμός από γέλια και χειροκροτήματα.

‘Ο Χρήςτος είναι φαρδύς-πλατύς στό πάτωμα μορφάζοντας από πόνο και άπορία. Χωρίς νά κουνηθει φωνάζει δυνατά στους συμμαθητές του:

— Πρώτον, σταματήστε τά γέλια. Δεύτερον, δέν είμαι διαδηλωτής και, τρίτον, έλάτε νά μέ σηκώσετε, ρέ μαλάκες, γιατί τσάκισα τή μέση μου.

Τρέχουν δύο-τρεις και τόν σηκώνουν μέσα σέ άποδοκιμασίες και σφυρίγματα. ‘Ο Χρήςτος, λυγισμένος, κρατώντας τή μέση του και κουτσαίνοντας, πάει στό θρανίο του μορφάζοντας. ‘Ο καρατερίστας γελώντας λέει:

— ‘Ελπίζω οί διαδηλωτές νά μήν είναι σαν τόν ψηλό, γιατί θά θρηνήσουμε θύματα! Λοιπόν, δέν θά χτυπάτε στό κεφάλι και γενικά ψηλά. Για νά τελειώνουμε και για καλό και για κακό, θά πω μέσα στόν Διοικητή νά μή σās κατεβάσουν στό πεζοδρόμιο. Σās αφήνω, γεια σας.

Φεύγει. ‘Ακούγονται άποδοκιμασίες προς τόν Χρήςτο:

— Αϊσχος, ψηλέ.

— Δέν κάνεις οϋτε για διαδηλωτής.

— “Οι, οι, σύντεκνε, μās ρεζίλεψες.

‘Η ζωή κυλάει γοργά στην κοίτη του χρόνου, ξαφνιάζοντας τους ανθρώπους μέ τήν ταχύτητά της.

‘Η τελευταία μέρα στη Σχολή άστφυλάκων είναι ήλιόλουστη. Τό φιλόξενο προαύλιο συντροφεύει για μιά άκόμα φορά τους άυριανούς άστφυλάκες. Φορәне όλοι χειμερινή στολή, μαύρη μέ πολλά άσημένα κουμπιά και όλοκαινούρια μαύρα καπέλα μέ γυαλιστερά γείσα. Είναι άγνογα κουρεμένοι,

ξυρισμένοι, σιδερωμένοι. Οί 'Υπαστυνόμοι είναι μπροστά στις τάξεις τους. Πιό πίσω οί 'Αρχιφύλακες. "Απαντες ζυγισμένοι, στοιχισμένοι. Στο πλατύσκαλο είναι ό 'Υποδιοικητής, βγαίνει καί ό Διοικητής.

Είναί ήλικιωμένοι, μέ λίγα άσπρα μαλλιά, πράο πρόσωπο, συμπαθέστατος.

'Αρχίζει μέ φωνή ζεστή πού δείχνει συγκίνηση:

— Παιδιά μου, περάσαμε μαζί έξι μήνες. Πολλούς έτιμώρησα δίκαια, ή καί άδικα πολλές φορές. Τό έκανα, πιστεύω είλικρινά, γιά τό καλό σας.

Γιατί ή 'Αστυνομία έχει σκληρό καί δύσκολο έργο νά πράξει καί θέλει άτομα δοκιμασμένα καί ύγιη.

'Η 'Αστυνομία δέν άνήκει στά έπαγγέλματα. 'Ανήκει στά λειτουργήματα, όπως του ήατρού, του δικηγόρου, του δασκάλου, του ήερέα.

Τό άστυνομιλίκι γιά τόν κόσμο είναι εύκολο καί άστείο· έτσι πιστεύουν. "Ομως γελιούνται!

Γιατί ποτέ δέν θ' άκούσεις μπράβο από αυτόν πού μήνυσε, από αυτόν πού παρατήρησε, άπ' αυτόν πού στόν τσακωμό χώρισε, από αυτόν πού όδήγησε στό Τμήμα επειδή έκαμε κάτι άισχρό.

Ποτέ δέν θά άκούσεις εύχαριστώ από τόν κόσμο, τόν όποιο ξαγρυπνάς γιά νά φυλάξεις, ξεπαγιάξεις νά τόν προσέξεις, δουλεύεις τίς Κυριακές καί τίς άργίες γιά νά τίς απολαμβάνει αυτός.

'Εσύ θά τρέξεις πάντα πρώτος στις πυρκαγιές, στις πλημμύρες, νά σώσεις αυτόν πού θά σου λέει μπράβο γιά ένα άνδραγάθημά σου καί θά σου τό πάρει πίσω στην πρώτη μήνυση.

Παιδιά μου, ό δρόμος τής 'Αστυνομίας είναι τραχύς καί δύσβατος, θέτει τό άστυνομικό όργανο σε δοκιμασίες, πού σε πάμπολλες περιπτώσεις τό λυγίζουν. Γιατί δέν παύει τό όργανο αυτό νά είναι άνθρωπος μέ άδυναμίες καί προβλήματα.

Διότι ἡ πλάστιγγα τῆς ἀνθρώπινης φύσεως γέρνει πάντα ὑπὲρ τοῦ εὐκόλου καὶ τοῦ πρόχειρου, ἐνῶ μέ πολὺν κόπο καὶ σπανίως ὑπὲρ τοῦ δύσκολου καὶ μελετημένου.

Ἡ πολύχρονη πείρα μου στό Σῶμα μ' ἔχει διδάξει ὅτι θά προτιμήσετε τήν εὐκολή παρέα μιᾶς τοῦ δρόμου παρά τή δυσκολία μιᾶς σπιτικῆς κοπέλας. Γιατί ἡ γυναίκα τοῦ δρόμου, μέσα στήν ἐντονη ζωὴ της καὶ τήν παραζάλη της, στό πρόσωπό σας καὶ στήν κορώνα σας θά βρεῖ τόν ἔραστή προστάτη της, πού ἔχει ἀνάγκη. Καί ἐσεῖς, μέσα στό ἄχαρο βραδυό ὀχτάωρό σας, αὐτήν θά ἔχετε γιά συντροφιά, νά σᾶς λέει τήν ἱστορία τῆς ζωῆς της κλαίγοντας.

Σ' αὐτήν θά βρεῖτε τήν ἀνεση τοῦ ἐλεύθερου ἔρωτα καί τῶν χρημάτων, μαζί της θά κατηφορίσετε τόν εὐκολό δρόμο τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων καὶ πρόσκαιρων ἡδονῶν.

Δρόμο, πού στό πέρας τοῦ χρόνου θά σᾶς ἀφήσει δίχως ἰδανικά, δίχως πιστεύω, δίχως οἰκογένεια, δίχως προσπάθεια γιά ποιότητα ζωῆς. Ἀνθρώπινα ράκη μέ πολλές ρυτίδες καί ἄσπρα μαλλιά, πού θά ἀνοίγουν τά στόματά τους μόνο νά διηγηθοῦν φτηνές περιπέτειες σέ σκυλάδικα, καταγώγια, πορνεῖα καὶ τσαμπουκάδες.

Ἀνθρώπινα ράκη πού θά πεθάνουν κλείνοντας τόν κύκλο τῆς ζωῆς τους ἄχαρα, ἀνούσια καὶ ἀνόητα γιά τόν ἑαυτό τους καὶ τό κοινωνικό σύνολο.

Παιδιά μου, εἶστε πολὺ νέοι καὶ ἄπειροι γιά νά βγεῖτε ἀπ' αὐτήν τήν πόρτα στή ζωὴ, μ' ἓνα λειτούργημα τόσο δύσκολο καὶ ἐπίπονο.

Εἴσαστε ἡ πρώτη σειρά ἀστράτευτων μετά ἀπό δέκα χρόνια. Ἀπό τίς ἐπιδόσεις καὶ τά σφάλματά σας θά κριθοῦν πολλά γιά τίς ἐπόμενες σειρές.

Σᾶς συνιστῶ μεγάλη προσοχή σ' ὄλους τούς τομεῖς. Στίς ἀποφάσεις σας νά 'στε δίκαιοι καὶ ἐλαστικοί μέ τόν πολίτη, πού ἀπό τό μεροκάματό του παίρνομε τό δικό μας μέρος.

Σᾶς εὐχομαι καλή ἐπιτυχία. Ὁ Θεός κι ἡ Παναγιά μαζί σας.

Γειά σας!

Ζωηρά χειροκροτήματα ἀπό τούς μαθητές, καί ὁ Διοικητής χάνεται πρὸς τὸ γραφεῖο του. Μένει ὁ Ὑποδιοικητής στό στήθωμα.

Παιδιά, πρὶν σᾶς ἀποχαιρετήσω κι ἐγώ, σᾶς ὑπενθυμίζω πὼς, ὅσον καιρὸ θά καθίσετε σέ Τμήμα, πρέπει νά μὴ δώσετε ἀφορμὴ γιὰ παρατήρηση, γιατί ὅσοι ἀναφερθεῖτε θά μείνετε ἐκτός τῶν ΜΑΤ.

Σᾶς εὐχομαι καλή σταδιοδρομία.

Ὁ Μίμης μέ τόν Χρῆστο σ' ἓνα ταξί ἔχουν φορτώσει τὰ μπαούλα τους καί πᾶνε γιὰ τὸ Τμήμα τοῦ Περιστερίου.

— Χρῆστο, ἄκουσα ὅτι θά δουλέψουμε τετράωρο μέχρι νά πᾶμε στά ΜΑΤ. Καί, ξέρεις, δέν ὑπάρχει πιό σπαστικό ὥραριο.

— Δέν θά καθήσουμε γιὰ πολὺ καιρὸ, Μίμη, ἄλλωστε νέοι εἴμαστε, τί νά μᾶς βάλουνε, ὀκτάωρο;

Τμήμα Τάξης ΙΖ', Περιστερί, 1976

Στό Τμήμα ή ατμόσφαιρα είναι τεταμένη δλο τό είκοσιτε-
τράωρο, γιά άξιωματικούς καί άστυφύλακες, είδικότερα στά
κεντρικά τμήματα, άπ' όπου περνάνε πρωί βράδυ χιλιάδες
άτομα.

Άπό τόν άξιωματικό ύπηρεσίας ή άντιμετώπιση τοϋ πολί-
τη είναι πολλές φορές μπερδεμένη. Κατ' άρχήν άντιμετωπίζε-
ται σάν άλήτης ή άναρχικός πού, κατά δεϋτερον λόγο, μπορεί
νά πηγε γιά ένα γνήσιο ύπογραφής ή γιά τήν ταυτότητα πού
έχασε.

Η παροιμία τοϋ λαοϋ έδω ταιριάζει άπόλυτα: «Κοντά στά
ξερά καίγονται καί τά χλωρά».

Η άυστηρότητα είναι κάλυψη τής άνικανότητας γιά έξου-
σία. Γιατί ή έξουσία είναι ένα όπλο, πού θέλει πρώτα συναρ-
μολόγηση καί μετά χρησιμοποίηση. Έάν δέν έχεις τήν
ανάλογη έξυπνάδα καί γνώση νά τό συναρμολογήσεις, είναι
άδύνατο νά τό χρησιμοποιήσεις.

Καί δέν είναι κανόνας, νά είναι όλα τά όργανα τής τάξης
ικανά γιά έξουσία. Μιά άστυνομία πού ύποτίθεται πώς είναι
στοργική μάνα γιά τά φτωχά καλά ή σκάρτα τέκνα τής
κοινωνίας. Μάνα, πού δίνει λίγο ψωμί στά τέκνα της, ξεγελώ-
ντας τα με άπλόχερη έξουσία.

Στό Τμήμα ή ύπηρεσία γιά τούς δυό φίλους μας είναι
άρκετά κουραστική, μονότονη, άργή. Περνάει μέσα άπό
τετράωρα, έπιφυλακές, νυχτερινά καί Σαββατοκύριακα γεμάτα
ύπηρεσία. Έχουν ρομποτοποιηθεί: ζύρισμα, κούρεμα, ύπηρε-

σία, ύπνο. Κάθε μέρα τὰ ἴδια· ξύρισμα, κούρεμα, ὑπηρεσία, ύπνο. Ἡ προσωπική τους ζωή εἶναι ἀνύπαρκτη.

Ὁ Μίμης λησμόνησε τελείως τὴν Ἀνθούλα, στό χωριό δέν ἔχει πάει ἀκόμα, δέν δικαιούται ἄδεια πολυήμερη. Στὴν οἰκογένειά του ἔχει γράψει μόνο μιά φορά, ἀπὸ τότε πού εἶδε τὴν μητέρα του στὴν Ἀθήνα. Καί ἔγραψε ὅτι περνάει καλά. Τί νὰ γράψει, ὅτι ψάχνει γιὰ κουράγιο νὰ στηρίξει τὸν ἑαυτό του ὄρθιο μέσα στὰ προβλήματα καί τίς εὐθύνες, πού ἔχει ἐπωμισθεῖ στό Τμήμα; Ὁ Χρῆστος μέ τὴν Ἑλενα δέν ξανατηλεφωνήθηκε.

Τοῦ φτάνουν οἱ ἐσωτερικὲς συγκρούσεις.

Πολύ ἀργά ἔχουν κυλήσει δύο μῆνες στό Τμήμα Τάξης στό Περιστερί. Οἱ δύο μας φίλοι, κουρεμένοι, ξυρισμένοι, σιδερωμένοι, περιμένουν στό γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ γιὰ ἀνάληψη ὑπηρεσίας.

Μπαίνει ὁ ἀξιωματικός, Ὑπαστυνόμος Β΄, ἔρχεται κατευθεῖαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ. Εἶναι σοβαρός.

—Κύριοι, θέλω μηνύσεις, εἴστε τὸ μόνο ζευγάρι πού δέν ἐργάζεται!

Μὴν διαμαρτυρηθεῖτε, δέν ἐννοῶ ὅτι δέν δουλεύετε, δουλεύετε, ἀλλὰ δέν κάνετε μηνύσεις.

Ἀπὸ τότε πού ἤρθατε στό ΙΖ΄ μόνο συστάσεις κάνετε. Τὸ τμήμα εἶναι μαγαζί· ἐάν δέν ἀποδώσουν οἱ ὑπάλληλοι... καταλαβαίνετε. Ἐδῶ ἀπ' ἔξω νὰ βγεῖτε θὰ βρεῖτε δεκάδες παραβάσεις, καταλήψεις πεζοδρομίων, ὑλικά οἰκοδομῶν ἐπὶ ὁδοστρώματος, μπουγαδόνερα, μικροπωλητές, καμικάζι καί τόσες ἄλλες παραβάσεις. Λοιπὸν δουλειά, δουλειά. Πάρτε τὰ σημεῖα συναντήσεως.

Τοὺς δίνει δύο χαρτάκια. —Εἶναι ἀνά μισάωρο. Γειά σας.

Οἱ δύο φίλοι χαιρετοῦν στρατιωτικά καί βγαίνουν ἀπὸ τὸ

γραφείο του αξιωματικού υπηρεσίας, κατεβαίνουν γρήγορα τὰ σκαλιά, χαιρετᾶνε τὸν σκοπό τῆς πύλης καὶ βγαίνουν στὸ δρόμο.

Ὁ Χρῆστος παρατηρεῖ τὸν Μίμη.

— Μιμάκο, τί μούτρα εἶναι αὐτά; Παντρεύτηκε ἡ Ἄνθούλα στὸ χωριό;

— Κόψε τίς μαλακίες, ρέ Χρῆστο, γιατί εἶμαι χάλια. Χτές πέρασα τὴ μεγαλύτερη δοκιμασία τῆς ζωῆς μου.

— Τί τρέχει, ρέ Μίμη; ἀνησυχεῖ ὁ Χρῆστος.

— Πᾶμε στὴν παιδικὴ χαρὰ, στὸ παγκάκι καβάτζα, νά σ'τά πῶ καὶ ἄσε τὸν μαλάκα νά κάνει μόνος του μηνύσεις.

Σέ λίγο οἱ δύο φίλοι κάθονται στὸ παγκάκι. Ἡ ψύχρα καὶ ἡ ὑγρασία κράτησαν τὸ παγκάκι ἐλεύθερο. Ὁ Μίμης βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα πακέτο τσιγάρα ΚΕΡΑΝΗΣ ΦΙΑΤΡΟ. Ὁ Χρῆστος βλέποντας τὸ πακέτο χτυπάει μὲ δύναμη τὴν παλάμη στὸ κούτελό του:

— Παναγίτσα μου, πάει ὁ χοντρός ὁ φίλος μου.

Ὁ Μίμης ἀνάβοντας τὸ τσιγάρο, λέει μέσα ἀπὸ τὸ σύννεφο καπνοῦ τῆς πρώτης τζούρας:

— Ἀγαπητέ συνάδελφε, εἶναι τὸ δεύτερο πακέτο ἀπὸ τὸ πρῶι. Καὶ ἄσε νά σοῦ πῶ τί ἔγινε τελικά...

— Πάντως κάτι σοβαρό γιά νά ἀρχίσεις τὸ κάπνισμα, τὸν διακόπτει ὁ Χρῆστος.

Ὁ Μίμης ἀρχίζει τὴν ἐξιστόρησή του, ἀφοῦ τραβάει μιὰ γερὴ τζούρα:

— Θυμᾶσαι τί κωλόκαιρο εἶχε χτές; Ψιλόβρεχε ὅλη μέρα, ἔτσι τὸ ρεπό τὸ πέρασα στὸ κρεβάτι. Κατὰ τίς πέντε τὸ ἀπόγευμα, μὴν ἔχοντας τί νά κάνω, κατέβηκα στὴν Ἀσφάλεια. Λέω ἄντε νά δῶ πῶς περνᾶνε οἱ «πονηροί».

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ εἶχαν πάρει ἓνα τηλεφώνημα γιά ἐρασιτεχνικό σταθμό.

Ὁ χοντρός αξιωματικός μου λέει:

— Ψάρι, ἔλα μαζί νά πάρεις μαθήματα.

Αυτοί ήταν τρεις. Πετάγονται στο δρόμο, από κοντά κι εγώ. Στριμωγνόμαστε μπροστά σ' ένα ήμιφορτηγάκι σιτροέν που έγραφε στα πλάγια του κουβουκλίου του «ΑΥΓΑ ΦΡΕΣΚΑ ΜΕΓΑΡΩΝ» και φεύγουμε με τις πάντες. 'Αφού μου κόπηκε η μισή ζωή από τό όδήγημα του χοντρού, καλά πού δέν τουμπάρουν τά σιτροέν, φτάνουμε έξω από ένα παλιό τετραώροφο κτίριο.

Φρενάρι ο χοντρός απότομα, παραλίγο νά βγούμε όλοι από τό παρμπρίζ.

Κατεβαίνουν, τρέχοντας μπουκάρουν στην είσοδο και ανεβαίνουν δυό-δυό τά παλιά βρώμικα σκαλιά, από κοντά κι εγώ. Φτάνουμε στο τρίτο.

'Ο χοντρός κοιτάει δεξιά-άριστερά σάν άλεπού και όρμαεί δεξιά σέ μιά μισάνοιχτη πόρτα, από πίσω όλοι.

'Ο διάδρομος βρώμαγε, δέν πρέπει νά κατοικούσε κανείς στην πολυκατοικία, μάλλον ήταν άποθήκες.

'Εκείνη τή στιγμή έβγαινε από μιά πόρτα ένας νεαρός μακρυμάλλης, στην ηλικία μας περίπου. Δηλαδή τόν προλάβανε στο τσάκ. Μέ τή φόρα πού είχαμε, μέ τόν χοντρό μπροστάρη, παίρνουμε παραμάσχαλα τόν νεαρό και τόν κολάμε άπέναντι σ' ένα τραπέζι.

'Ο χώρος ήταν μικρός, είχε ένα κρεβάτι, δυό καρέκλες και τό τραπέζι πού μόλις είχε σπάσει από τό βάρος του νεαρού και του χοντρού. Ένα μεγάλο παράθυρο ήταν γεμάτο έφημερίδες στα μισοσπασμένα τζάμια. Πρίν προλάβει νά συνέλθει ό άλλος, ό χοντρός τόν σηκώνει στον άέρα.

—Που είναι ό σταθμός; τόν ρωτάει άγρια.

Οί άλλοι άσφαλίτες σέ μηδέν χρόνο έχουν άνακατέψει στρώμα, κουβέρτα στο κρεβάτι. Ψάχνουν. 'Ο νεαρός, κατακίτρινος σάν νεκρός, ψελλίζει:

—Ποιός σταθμός... Ποιός σταθ...μός;

'Ο ένας άσφαλίτης, άνοίγει τό παράθυρο και κρεμιέται έξω, ξαναμπαίνει μέσα κρατώντας ένα κομμάτι από σπασμένο

δίσκο, τό δείχνει στους άλλους, ό χοντρός ρίχνει δυό ανάποδες στόν νεαρό, του άνοίγει τή μήτη, νά! τά αίματα.

Έκεινή τή στιγμή, ό άσφαλίτης πού βρήκε τό κομμάτι του δίσκου πετάγεται έξω και σε λίγο μάς φέρνει έναν άλλο νεαρό, πού μάλλον καθόταν στις σκάλες και παρακολουθούσε. Τώρα πώς τό μυρίστηκε ό άσφαλίτης;... ό,τι ξέρεις ξέρω.

Στή συνέχεια, ό χοντρός δίνει χαρτομάντιλο στόν μακρo-μάλλη, νά σκουπίσει τά αίματα. "Όπως άνεβήκαμε, κατεβαίνουμε τά σκαλιά, κουβάρι μέ τους δυό νεαρούς. Τους βάζουμε πίσω στό μικρό κουβούκλιο του σιτροέν, τους κλειδώνουμε. Έμεις στριμωγνόμαστε μπροστά. Σανίδα τό γκάζι ό χοντρός, μέχρι νά φτάσουμε στό Τμήμα, άκουγα τους νεαρούς πίσω νά βαρᾶν στη λαμαρίνα του κουβουκλίου σε κάθε φρενάρισμα και στροφή.

Τελικά φτάσαμε, τους παίρνουν σηκωτούς, τους μάζουν στην Άσφάλεια, κλείνει ή πόρτα πίσω μας και άρχίζει τό ξύλο.

Ρέ Χρήστο, τό ξύλο κράτησε τουλάχιστον μιά ώρα. Τελικά κουράζονται οι άσφαλίτες, τους παρατᾶνε, τους δίνουν κάτι στουπιά νά καθαρίσουν τά αίματα από τό πρόσωπό τους.

Άνεβαίνω στό καφενεϊο του Τμήματος, παίρνω τρεις καφέδες σε πλαστικά ποτήρια, γυρίζω, κάθομαι δίπλα στόν Μπάμπη και τον Κώστα — έτσι τους λένε, τους δίνω τους καφέδες και ρωτάω:

— Γιατί, ρέ παιδιά, δέν τους λέτε πού είναι ό σταθμός; Αυτοί δέν θά πάσουν νά σᾶς βαρᾶνε μέχρι νά τό μάθουν.

— Σταθμός δέν ύπάρχει, αλλά και νά ύπᾶρχε δέν θά τολμούσα νά τό πῶ, μου άπαντάει ό Μπάμης — ό μακρo-μάλλης.

Μέ βλέπει ό χοντρός βγαίνοντας από τήν τουαλέτα— είχε πάει νά ρίξει νερό στά χέρια του— νά μιλάω μαζί τους και γίνεται έξω φρενῶν.

«Ρέ μαλακισμένο, πρόσφερρες καφέδες στά κλεφτρόνια πού δέν μαρτυρᾶνε;»

Στρέφεται σ' αὐτούς πού τόν κοίταζαν μέ δέος.

«Ρέ κωλόπαιδα, θά σᾶς στείλω σπίτι σας μέ σπασμένα κόκαλα! Ἄν βγεῖτε ζωντανοί ἀπό δῶ μέσα βέβαια!»

Τούς ξαναπλακώνει, φεύγουν καφέδες στόν ἀέρα, σάλια, μύξες, ἀπό τίς σφαλιάρες, χαμός.

Τούς πιάνουνε δυό ἀσφαλίτες, τούς καθίζουνε μέ τίς πλάτες σέ δυό καρέκλες καί κρατάγανε τά πόδια ὄρθια. Ὁ χοντρός μέ ἓνα ξύλινο γκλόμπ τούς βάραγε τίς πατούσες μέ ὄλη του τή δύναμη. Καλά! Ἄπ' ὅ,τι ὑπολογίζω, τά παπούτσια θά εἶχαν λιώσει στά πόδια τους. Τελικά κουράστηκε καί τούς παράτησε. Εἶχε ἰδρώσει, εἶχε κοκκινίσει σάν νά πήρε μέρος σέ σκυταλοδρομία. Μπαίνει ὁ ἀξιωματικός ὑπηρεσίας στό χῶρο τοῦ ξυλοδαρμοῦ:

«Φύγετε καί αὔριο ἔννεα ἡ ὥρα ἐδῶ γιά τή συνέχεια», λέει στόν Μπάμπη καί στόν Κώστα πού μέ τά στουπιά σκούπιζαν τό πρόσωπό τους.

«Τίς ταυτότητες τίς κρατᾶμε, θά τίς πάρετε αὔριο».

Οἱ δυό βαρεμένοι φύγανε πατώντας στίς μύτες τῶν ποδιῶν σάν μπαλαρίνες.

Φεύγω καί γώ μέ χάλια διάθεση, καταλαβαίνεις; Πρώτη φορά δέν ἔφαγα βραδινό στή ζωή μου. Δέν φτάνει πού κοιμήθηκα νηστικός, εἶδα καί ἓνα ὄνειρο κόλαση.

Ὁ Μίμης βγάζει ἓνα τσιγάρο, τ' ἀνάβει μέ τό προηγούμενο καί συνεχίζει μέσα ἀπό τόν καπνό, πετώντας τή γόπα.

— Βρισκόμουν λέει, στή γκαρσονιέρα τοῦ Μπάμπη, εἴμωσταν κολλητοί. Εἶχαμε μάθει ὅτι μᾶς καρφώσανε στήν Ἀστυνομία καί κρύψαμε τό σταθμό. Ὁ Μπάμπης φοβόταν καί ὄλο μέ ρωτοῦσε:

— Λές νά μᾶς κάνουν τίποτα; Λές νά ἔχουμε μπερδέματα;

Ἐγώ τόν καθησύχαζα: — Μή φοβᾶσαι, τοῦ ἔλεγα, ἀφοῦ

είμαι ἐγὼ ἐδῶ, θά τοὺς δείξω τὴν ἀστυνομικὴ ταυτότητα καὶ θά καθαρίσουμε.

Δέν εἶχα προλάβει νά τελειώσω καὶ ἄνοιξε δυνατά ἡ πόρτα λές καὶ ξηλώθηκε ἀπὸ τὴν κάσα της. Τό δωμάτιο γέμισε σκατόφατσες.

Ἦταν ὁ χοντρός καὶ οἱ ἀσφαλίτες, ἀλλά μές στό ὄνειρο ἦταν ἀκόμα πιό ἄσχημοι. Μᾶς πλακώνουν στίς σφαλιάρες. Ἐγὼ εἶχα βγάλει τὴν ταυτότητα, γιὰ νά τοὺς δείξω ὅτι εἶμαι ἀστυφύλακας, ἀλλά μοῦ ἔφυγε ἀπὸ τίς σφαλιάρες ἔπεσα στό πάτωμα νά τὴν πιάσω, ἀλλά εἶχαν θολώσει τὰ μάτια μου καὶ ἀδύνατο νά τὴν βρῶ.

Αὐτοὶ κλωτσοῦσαν στή μέση, στό πρόσωπο, καὶ πόναγα, πόναγα, ρέ Χρῆστο, λές καὶ ἦταν πραγματικότητα. Μετά μέ κλωτσιές καὶ σπρωξιές μᾶς ἀνεβάζουν, λέει, στήν ταράτσα τοῦ κτιρίου.

Ἐκεῖ ἦταν καὶ ἄλλες σκατόφατσες, πού ἄρχισαν νά μᾶς ξεσκιίζουν στό ξύλο ὄλοι μαζί. Καὶ γέλαγαν, γέλαγαν ἀνάι-σθητα λές καὶ τὴν εὔρισκαν, λές καὶ ἡ καλύτερη διασκέδαση τοὺς ἦταν αὐτή.

Κάποτε τελείωσαν, μᾶς γονάτισαν αἰμόφυρτους, μαζί μας ἦταν καὶ ὁ Κώστας, χωρὶς νά ξέρω πῶς βρέθηκε ἐκεῖ.

Αὐτοὶ γύρω-γύρω μᾶς δικάζαν.

Δέν ἄκουγα νά μιᾶνε, μόνο νά γρυλίζουν, νά γρυλίζουν σάν τὰ σκυλιά.

Ἐχοντρός σήκωσε τὰ χέρια καὶ ὄλοι σίγησαν. Ἡ καρδιά μου πῆγε νά σπάσει ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ἀπὸ τό πρόσωπό μου χυνόταν κάτι, πού δέν μπορούσα νά καταλάβω ἂν εἶναι ἰδρώτας ἢ αἷμα. Ἐχοντρός, δείχνοντάς μας μέ τό παχύ σάν λουκάνικο δάχτυλό του, εἶπε εἰρωνικά:

— Ἐπτά χρόνια στή φυλακή.

Οἱ σκατόφατσες πανηγύρισαν τὴν ἀπόφαση μέ οὐρλιαχτά καὶ ποδοκροτήματα. Ἐγὼ, τρελός ἀπὸ τὴν ἔνταση καὶ τὴν ἀδικία, φώναξα ὅτι εἶμαι δικός τους, ὅτι δέν ἔχω καμιὰ σχέση

μέ τους πιτσιρικάδες, μόνον ηλικία έχω τήν ἴδια, ἀλλά ἐγώ εἶμαι ἀστυφύλακας, εἶμαι ὄργανο ἀστυνομικό.

Ἡ φωνή μου ὅμως δέν ἔβγαينه, δέν ἀκουγόταν, λές καί τό στόμα μου εἶχε γιομίσει ἀπό σπασμένα δόντια καί αἷμα. Καί ἔχασα τά νύχια μου ξεσκίζοντας τό λαιμό μου, γιά νά βγεῖ ἡ φωνή μου ἀπό τό λαρύγγι.

Εὐτυχῶς ἐκεῖ ξύπνησα. Μούσκεμα στόν ἰδρώτα καί μέ ταχυπαλμία. Μέσα στό σκοτάδι ψαχνόμουνα καί πονοῦσα παντοῦ. Δέν τολμοῦσα ν' ἀγγίξω τό λαιμό μου γιατί φοβόμουν ὅτι τό λαρύγγι μου θά 'χε πεταχτεῖ ἀπό τή σάρκα σάν τοῦ σφαγμένου κόκκορα.

—Μίμη, δῶσε μου ἕνα τσιγάρο, αὐτό δέν ἦταν ὄνειρο, ἦταν ἡ Κόλαση τοῦ Δάντη, λέει ὁ Χρῆστος σοβαρός.

—Πάρε, συνάδελφε, ἄν καί εἶσαι ἀκάπνιστος. Ἡ κόλαση αὐτουνοῦ πού εἶπες ἔχει καί συνέχεια. Τό πρωί σήμερα, κατεβαίνω πάλι στήν Ἀσφάλεια, μέ βλέπει ὁ χοντρός καί μοῦ λέει:

«Μπράβο νεαρέ, σοῦ ἀρέσει ἡ περιπέτεια, εἶσαι λεβέντης».

Τό βράδυ ἀφοῦ ἔφυγα, ἡ τό ἄλλο πρωί, εἶχαν συλλάβει ἄλλους τρεῖς πιτσιρικάδες γιά τήν ἴδια ὑπόθεση. Αὐτοί δέν ξέρω ἄν φάγανε ξύλο, πάντως τούς εἶχαν στό κρατητήριο. Ἐκείνη τήν ὥρα μπαίνει στό γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ ὁ πατέρας τοῦ ἑνός πιτσιρικᾶ. Ὁ ἀξιωματικός τόν στέλνει στό χοντρό, αὐτός χειρίζοταν τήν ὑπόθεση «ραδιοσταθμός».

—Τί ἔκανε ὁ τσόγλανος; ρωτάει ὁ πατέρας τόν χοντρό.

—Ποιός εἶναι ὁ γιός σου; τοῦ ἀντιγυρίζει ὁ χοντρός αὐστηρά. Ὁ πατέρας δείχνει τόν νεαρό. Ἐνας ἀσφαλίτης πιάνει τόν νεαρό ἀπό τά μαλλιά καί τόν φέρνει μπροστά μας.

—Ἐχουν ἐρασιτεχνικό καί δέν τό μαρτυρᾶνε, τοῦ λέει ὁ χοντρός. —Βαρᾶτε τους μπάς καί στρώσουνε. — Καί λέει στόν γιό του: — Ἀφοῦ δέν μπόρεσα ἐγώ νά σέ κάνω ἄνθρωπο, θά σέ κάνει ἡ Ἀστυνομία. Δέν προλαβαίνει νά τελειώσει τά

λόγια του, κι ὁ ἀσφαλίτης, κρατώντας μέ τ' ἀριστερό του χέρι τὰ μαλλιά τοῦ νεαροῦ, τοῦ κόβει μιά σφαλιάρια μέ τό δεξι μ' ὄλη του τή δύναμη, τόση πού ἔφυγε καί ἔπεσε πάνω σέ κάτι καρέκλες, ἀφήνοντας μιά τούφα μαλλιά στό μετέωρο χέρι τοῦ ἀσφαλίτη. Ὁ πατέρας του, ὁ ἠλίθιος, μόλις εἶδε τόν γιό του ἔτσι, κιτρίνισε, κοκκίνησε. "Ἐ! αὐτό ἦταν. Ὁ πιτσιρικάς ἔσπασε. Βάζει τὰ κλάματα καί τὰ μαρτυράει ὄλα. "Ὅτι ἔχουν σταθμό μικρῆς ἰσχύος, ὅπου βάζουν ρόκ μουσική καί τόν ὁποῖο εἶχαν ἀγοράσει ὄλοι μαζί γιά τήν πλάκα τους. Μετά ἀπό αὐτά τούς βάζουν στό κρατητήριο καί τούς τρεῖς. Ὁ πατέρας τοῦ πιτσιρικᾶ ἔφυγε χωρίς νά βγάλει τσιμουδιά, οὔτε γειά σας δέν εἶπε. Δέν περνάει τέταρτο, νά 'σου καί ὁ Μπάμπης μέ τόν Κώστα, πάντα πατώντας στίς μύτες.

Δέν προλαβαίνουν νά ποῦν καλημέρα· τούς περιλαβαίνει ὁ χοντρός στό ξύλο μαζί μέ ἄλλους ἀσφαλίτες. Ἀφοῦ δείρανε καμιά ὥρα, κουράστηκαν καί τούς ἀφήνουν. Βγάζουν τούς ἄλλους τρεῖς ἀπό τό κρατητήριο, τούς πᾶνε στόν ἀξιωματικό ὑπηρεσίας. Ὁ ἀξιωματικός τούς δίνει τίς ταυτότητες λέγοντας: — Πάρτε τίς ταυτότητές σας καί ἔξαφανιστήτε, δέν θά σᾶς στείλουμε δικαστήριο ἀλλά ἂν ξαναδώσετε ἀφορμή, καήκατε. Ὁ σταθμός κατάσχεται. Οἱ πιτσιρικάδες ζήτησαν χίλια συγνώμη, εἶπαν χίλια εὐχαριστῶ πού δέν τούς μῆνυσε καί ἔξαφανίστηκαν. Εἶπες τίποτα, Χρῆστο;

— Σοβαρά, Μίμη, γίνανε αὐτά τὰ πράματα;

— "Α! Ξέχασα· ὅταν τούς βαράγανε τό βράδυ τούς ἔλεγαν: Εἴσαστε κουμμούνια καί ὀργανωμένοι, σᾶς ἔχουμε δεῖ σέ διαδηλώσεις καί τέτοια. Αὐτοί ὀρκίζονταν στή μάνα τους ὅτι δέν εἶναι ἀναμειγμένοι πουθενά.

— Πώ! Πώ! Τί γίνεται, ρέ Μίμη. Δηλαδή οἱ ἀσφαλίτες δικάσανε, καταδικάσανε καί ἐκτελέσανε.

— Αὐτά νά τὰ βλέπεις ἐσύ, ρέ μαλάκα, πού ἔκανες τόν πονηρό στή Σχολή, περί Δημοκρατίας.

— Σιγά, ρέ Μίμη, μή δείρουνε καί μένα.

—Γιατί, θά κολλάγανε πουθενά νά σοῦ σιάξουνε τά παι-
δια; Τέλος πάντων, ψηλέ φίλε μου, πᾶμε γιά καμιά μήνυση νά
βγεί τό μεροκάματο.

—'Αργοῦν νά γίνουν καί τά MAT γιά νά φύγουμε ἀπό δῶ,
λέει ὁ Χρήστος.

Τά MAT ὡς πρὸς τήν δημιουργία τους εἶχαν προβλήματα.
Εἶχε γίνει τό πρῶτο βῆμα, ἐξασφαλίσθηκαν δηλαδή ἑκατό
λοκατζῆδες ἀμέσως μετὰ τήν θητεία τους στό στρατόπεδο τοῦ
Μεγάλου Πεύκου. Βρέθηκαν ἔπειτα στή σχολή τῆς Ν. Φιλα-
δέλφειας ἀστυφύλακες, μέ προοπτική, τελειώνοντας ἐξάμηνη
φοίτηση καί μέ τήν ἐξοδό τους ἀπό τή Σχολή, νά ἀποτελέσουν
τά MAT μαζί μέ τούς πρῶην λοκατζῆδες, ἀρχιφύλακες τῶν
δημοιριῶν τῆς νέας μονάδας.

Ἐκεῖ τά πράγματα σκάλωσαν.

Πολλά στελέχη, ἀνώτεροι ἀξιωματικοί τῆς Ἀστυνομίας
Πόλεων, δέν ἤθελαν τή δημιουργία τῶν MAT. Πίστευαν ὅτι ἡ
«σκληρή» αὐτή νέα μονάδα θά εἶναι εἰς βάρος τῆς μεταδικτα-
τορικῆς Ἀστυνομίας. Ἀπό τήν ἄλλη ὁ Ὑπουργός Δημοσίας
Τάξεως καί «οἱ δικοί του» ἀνώτεροι ἀξιωματικοί τῆς Ἀστυ-
νομίας Πόλεων πίστευαν ὅτι τά MAT εἶναι ἡ λύση τοῦ
προβλήματος πού προκύπτει ἀπό τίς πολλές ἐλευθερίες τῆς
δημοκρατίας.

Αὐτά συμβαίνανε στά ἀνώτερα, «στεγανά» στρώματα τῆς
Ἀστυνομίας Πόλεων.

Διέρρευσε ὁμως καί στά κατώτερα στρώματα τῆς Ἀστυνο-
μίας Πόλεων, δηλαδή σέ Ὑπαστυνόμους, Ἀρχιφύλακες καί
ἀστυφύλακες. Ἔτσι, ὅταν μαθεύτηκε ὅτι οἱ πρῶην λοκατζῆ-
δες, πού βρίσκονται στή σχολή, θά γίνουν ἀπευθείας Ἀρχι-
φύλακες τῶν MAT, ἀντέδρασαν (ὅσο τούς ἐπέτρεπε βέβαια ὁ
κανονισμός). Δηλαδή ἐρωτήσεις στούς διοικητές τους γιά τό

ἄδικο μέτρο. Καί ἀνώνυμες ἐπιστολές πρὸς τὸ ἀρχηγεῖο Ἰαστυνομίας Πόλεων μὲ ἀπορίες τοῦ εἴδους: «Γιατί στοὺς ἀστυφύλακες νὰ ὑπάρχει ὁ μέγας ἀνταγωνισμὸς καὶ οἱ δύσκολες ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς ἀστυφυλάκων, μὲ ἐννιάμηνη ἐσώκλειστη φοίτηση, καὶ οἱ ἑκατὸ πρῶν λοκατζῆδες νὰ βγοῦν ἸΑρχιφύλακες ἀπὸ τὴ Σχολὴ ἀστυφυλάκων σὲ ἕξι μῆνες».

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, συσκέψεις, παρασυσκέψεις, στὸ ἀρχηγεῖο Ἰαστυνομίας Πόλεων, καὶ τὸ «κοινὸ ἀνακοινωθέν»: Οἱ ἑκατὸ πρῶν λοκατζῆδες μετὰ τὴ σχολὴ θὰ πᾶνε στὰ Τμήματα Τάξεως σάν ἀστυφύλακες. Ὅσο γιὰ τὴ δημιουργία τῶν ΜΑΤ, βλέπουμε, ἔχει ὁ Θεός.

Συγχαρητήρια τηλεγραφήματα στὸ ἀρχηγεῖο καὶ ἐπαινοὶ ἀπὸ τοὺς κατώτερους, γιὰ τὴ δίκαιη λύση πού βρῆκαν οἱ ἀπὸ πάνω.

Ὅταν τὸ μαθαίνουν οἱ ἑκατὸ πρῶν λοκατζῆδες (μὲ καθυστέρηση δυό-τριῶν ἡμερῶν), καταθέτουν στὸν Διοικητὴ τῆς Σχολῆς ἑκατὸ παραιτήσεις καὶ ἐτοιμάζουν τὰ μπογαλάκια τους.

Νέες συσκέψεις καὶ παρασυσκέψεις στὸ ἀρχηγεῖο Ἰαστυνομίας Πόλεων καὶ τὸ «κοινὸ ἀνακοινωθέν»: Θὰ γίνουν τὰ ΜΑΤ μὲ τρεῖς μόνο διμοιρίες, πού θὰ τίς ἀπαρτίζουν οἱ ἑκατὸ πρῶν λοκατζῆδες σάν ἀστυφύλακες, ἀλλὰ μὲ πρόσθετο ἐπίδομα ἐπικινδύνου ἐργασίας γύρω στὰ τρία χιλιάρικα τὸν μῆνα. Ὅποιος θέλει, ὅποιος δὲν θέλει νὰ παραιτηθεῖ. Δὲν παραιτήθηκε κανεὶς.

Ἔτσι ξοδεύτηκαν πολλοὶ μῆνες. Τὰ ΜΑΤ δημιουργήθηκαν μόνον μὲ τοὺς πρῶν λοκατζῆδες. Οἱ δύο φίλοι μας στὸ Τμήμα προσπαθοῦν νὰ προσαρμοστοῦν στὸ τετράωρο καὶ στίς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας, δηλαδὴ κούρεμα, ξύρισμα, μηνύσεις.

Ένα ήσυχο πρωινό, ο Μίμης από τό Τμήμα παίρνει τηλέφωνο τόν Χρήστο στό σπίτι του καί μ' αὐστηρή φωνή τοῦ λέει:

— Ἄστυφύλαξ IZ 13, τσακίσου κι ἔλα γρήγορα στό Τμήμα.

Ὁ Χρήστος μέ τή μοτοσυκλέτα του βρίσκεται σέ πέντε λεπτά ἐκεῖ. Ὁ Μίμης τόν περιμένει στόν πρῶτο ὄροφο, στή γραμματεία, λάμποντας ἀπό χαρά. Μόλις βλέπει τόν Χρήστο τοῦ λέει:

— Τάξε, ψηλέ, νά σοῦ πῶ.

Ὁ Χρήστος προαισθάνεται κάτι χαρμόσυνο, ἀρπάζει τόν Μίμη ἀπό τόν λαιμό καί τόν τραντάζει, δῆθεν δι τῶ θά τόν πνίξει, λέγοντας:

— Χοντρε ἄστυφύλαξ IZ 14, λέγε γιατί μέ κουβάλησες πρωινιάτικα πρίν πᾶς ἀπό στραγγαλισμόν!

Ὁ Μίμης δῆθεν ἀσφυκτώντας φωνάζει:

— Τέρμα τά τετράωρα, οἱ ἐπιφυλακές, οἱ μηνύσεις. Γίναμε ΜΑΤάκηδες.

MAT, 1976

— Τρέχουμε τώρα, Μίμη, δέν διαμαρτυρόμαστε. Δέν μᾶς ἄρесе τό Τμήμα μέ τά καφενεῖα καί τίς ξάπλες μας, θέλαμε MAT καί "Αγιο Κοσμά.

— Ρέ ψηλέ, ἔχουμε κάνει τρεῖς γύρους καί δέν λέει νά μᾶς σταματήσει ὁ μαλάκας, θά σκάσω.

"Αν καί ὁ ἥλιος εἶναι δυνατός, ἡ πρωινή θαλάσσια αὔρα δημιουργεῖ ψυχρούλα διαπεραστική στό ἀθλητικό κέντρο τοῦ "Αγίου Κοσμά. "Ετσι γίνεται πιά εὐχάριστο τό τροχάδην, φυσικά ὄχι γιά ὄλους... 'Οκτώ, ἐννιά, μήνες καθισιό στό Τμήμα δέν ξεπερνιέται εὐκολα. 'Η διμοιρία τῶν φίλων μας τρέχει συντεταγμένη. Μπροστά ὀδηγεῖ ὁ 'Υπαστυνόμος καί ὁ 'Αρχιφύλακας, ἀπό κοντά ἀκολουθοῦν ἄψογα οἱ δύο πρῶτες τριάδες, πρῶην λοκατζήδες, πίσω ἀκολουθεῖ ὁ «ἄτακτος» στρατός, πρῶην Τμήμα Τάξης, προσπαθώντας νά μιμηθεῖ τούς πρῶτους χωρίς μεγάλη ἐπιτυχία. "Απαντες φορᾶνε μπλέ φόρμες γυμναστικῆς, πού τίς προμήθευσε ἡ ὑπηρεσία. 'Ο Μίμησ ἔχει γαντζωθεί ἀπό τόν Χρῆστο, πού μοχθεῖ ν' ἀκολουθήσει τούς ἄλλους.

— Μήν τρέχεις ἔτσι, οὔφ! ψηλέ, οὔφ!! θά μέ ρίξεις, οὔφ!

— Δέν φτάνει οὔφ!! πού σέ τραβάω οὔφ! διαμαρτύρεσαι κιάλας οὔφ!!

'Ο 'Υπαστυνόμος, μπροστά, σηκώνει τό χέρι φωνάζοντας:

— 'Ελεύθεροι.

Οἱ ἄντρες τῶν δύο πρῶτων τριάδων φεύγουν μέ ταχύτητα, κάνοντας κατοστάρι. Οἱ ἄλλοι, στίς πίσω τριάδες, ξαπλώνουν

κατάχαμα καταϊδρωμένοι. Ὁ Ὑπαστυνόμος ἐκνευρίζεται βλέποντας τούς ἄντρες τῆς διμοιρίας ξαπλωμένους.

— Τί χάλια εἶναι αὐτά, δέν ντρέπεστε; Εἴκοσι χρονῶ παιδιά ξαπλώσατε σάν τὰ γελάδια! Σέ λίγο καιρό ἔχουμε τήν ἐπέτειο τοῦ Πολυτεχνείου, νά δῶ τί θά κάνετε. Ἄλλά θά σᾶς στρώσω ἐγώ, δέν θά μέ ρεζιλέψετε, ἐμένα.

Αὔριο ἔχουμε σκοποβολή στό Χαϊδάρι καί μετά ἀπό δύο-τρεῖς μέρες, δακρυγόνα στό Καντήλι τῶν Μεγάρων. Ἐκεῖ θά τά ποῦμε, ρεμπεσκέδες!

— Ρέ Μίμη, αὐτός ὁ ἠλίθιος κάνει κινδυνολογία, ψιθυρίζει ὁ Χρῆστος στ' αὐτί τοῦ Μίμη.

— Ἄξιωματικός εἶναι, ὅ,τι θέλει κάνει, ἐμένα μοῦ ἀρκεῖ πού εἶμαι πρὸς τό παρόν ξαπλωμένος.

Οἱ ἐννέα διμοιρίες, ἀπό τίς δεκαοχτώ τῶν ΜΑΤ, ὀδεύουν μέσα στό γκριζο πρῶνιό γιά τό Χαϊδάρι. Τό πεδίο βολῆς βρίσκεται πάνω ἀπό τό στρατόπεδο. Οἱ ἀραιές σταγόνες δέν ἐμποδίζουν τούς τριακόσιους περίπου ἀστυφύλακες νά πετύχουν τούς στόχους τους. Ἐνα πρόβατο πού ξέκοψε ἀπό τό κοντινό κοπάδι τρομαγμένο ἀπό τούς πυροβολισμούς, σάθηκε χάρις τήν ἐτοιμότητα τοῦ ἀξιωματικοῦ, πού εἶχε τό γενικό πρόσταγμα, τήν πειθαρχία τῶν ἀστυφυλάκων καί τὰ παρακάλια τοῦ βοσκοῦ στήν Παναγιά.

Οἱ μέρες περνᾶνε εὐχάριστα στά νεοσύστατα ΜΑΤ. Τώρα ἀποτελοῦνται ἀπό δεκαοχτώ διμοιρίες, γιατί οἱ τρεῖς διμοιρίες τῶν πρῶν ἠλοκατζήδων συμπληρώθηκαν ἀπό ἄλλες δεκαπέντε, πού τίς ἀποτελοῦν ἀστράτευτοι τῆς σειρᾶς τῶν φίλων μας καί ἄλλοι νέοι ἀστυφύλακες ἀπό τὰ Τμήματα Τάξης.

Οί δύο φίλοι μας περνάνε πολύ καλά, σέ σύγκριση μέ τό Τμήμα του Περιστερίου. Ξαναβρήκαν τόν έαυτό τους μετά από πολύμηνη άποχή. 'Ο Μίμης άρχισε νά γράφει πιό συχνά στους δικούς του (μιά φορά τό μήνα), και νά εξιστορεί τίς έμπειρίες του από τή νέα δυναμική μονάδα.

Στήν 'Ανθούλα δέν γράφει, στέλνει μόνο χαιρετίσματα διά μέσου τών γονέων του και ή 'Ανθούλα τόν άντιχαιρετάει μέ τόν ίδιο τρόπο. Ίσως νά είναι άκόμα νωρίς, αλλά ό Μίμης δέν νοσταλγει χωριό και 'Ανθούλα. 'Η ζωή στήν 'Αθήνα, παρ' όλα τ' άνάποδα, του άρέσει πολύ. Δέν είναι και λίγο, νά 'σαι πολιτισμένος στή μεγάλη πρωτεύουσα.

'Η Έλενα είχε βέβαια πετύχει στή Φιλοσοφική 'Αθηνών μέ τήν πρώτη. 'Ο Χρήστος τό 'χε άκούσει στό ράδιο παρακολουθώντας τά όνόματα τών έπιλαχόντων στά ΑΕΙ. Σκέφτηκε νά τήν πάρει τηλέφωνο νά τήν συγχαρεί, αλλά ντράπηκε.

Τά ΜΑΤ δέν έχουν, από τήν πλευρά τους, πάρει άκόμα τό λεγόμενο βάπτισμα του πυρός· μέ λίγη τύχη και Θεου θέλοντος, όλοι ύπολογίζουν στήν έπέτειο του Πολυτεχνείου. 'Αλλά μέχρι τότε τά ΜΑΤ γυμνάζονται σκληρά.

Πρωινή ώρα στον τόπο τών δακρυγόνων:

'Η ήμέρα είναι ήλιόλουστη, ό ουρανός δπως συνήθως γαλανός, τά λίγα σύννεφα μέ τά άλλόκοτα σχήματά τους, δέν έχουν νά ζηλέψουν σέ τίποτα τίς πινελιές τών σουρρεαλιστών.

"Όλοι οί άστυφύλακες ντυμένοι μέ τζήν σακάκι και παντελόνι, φορᾶνε μάσκες δακρυγόνων.

'Απέναντί τους, τρακόσια μέτρα μακριά, είναι παραταγμένες πέντε αύρες.

'Ο 'Αστυνόμος που έχει τό γενικό πρόσταγμα τών άσκήσεων, κατεβάζει τό χέρι του.

Οί αύρες πυροβολούν προς τούς άστυφύλακες μέ μεγάλα βλήματα δακρυγόνων και καπνογόνων.

Σέ λίγο ὁ χώρος ἔχει μεταβληθεῖ σέ δακρυγόνο ζώνη. Οἱ ἀστυφύλακες προχωροῦν ἀργά μέσα στὸν καπνὸ τῶν ἀερίων. Ὁ βήχας καὶ τὰ δάκρυα εἶναι τὰ πρῶτα συμπτώματα. Ἀρχίζουν νά διαμαρτύρονται, ὅσο τούς εἶναι δυνατό μέσα ἀπ' τὴ μάσκα:

— Τί μάσκες εἶναι αὐτές;

— Ἄν κατεβοῦμε σέ διαδήλωση μ' αὐτές τίς μάσκες, θά φᾶμε τό ξύλο τῆς καριέρας μας!

— Τίς πετάξανε οἱ τζώνηδες καὶ τίς πήραμε ἐμεῖς.

— Εἶναι ἀπὸ τὸν Πρῶτο Παγκόσμιο.

— Πίσω! Πίσω! φωνάζει ὁ ἐπικεφαλῆς ἀξιωματικός. Μὴ βγάλετε τίς μάσκες!

Ὅπισθοχωροῦν ὄλοι ἀπ' τὴ ζώνη τῶν δακρυγόνων.

Πολλοὶ ἔχουν βγάλει τίς μάσκες. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς καὶ ὁ Μίμης, πού εἶναι κατακόκκινος καὶ κλαίει σάν μωρὸ παιδί.

Τὸν πλησιάζει ὁ Χρῆστος φορώντας τὴ μάσκα του, πού εἶναι τελείως θολή καὶ μὴ βλέποντας καλά, πέφτει στὰ πόδια τοῦ Μίμη. Ὅλοι οἱ ἀστυφύλακες γελᾶνε καὶ κλαῖνε ταυτόχρονα!

Δέν περνáει ἓνα δεκάλεπτο κι ὁ Ἀστυνόμος κατεβάζει ξανά τό χέρι του· οἱ αὔρες πυροδοτοῦν γιὰ δευτέρη φορά.

Ἀλλά, ἓνα ἐλαφρὸ ἀεράκι γυρνάει τὸν καπνὸ τῶν δακρυγόνων πρὸς τίς «αὔρες», πού τρέπονται σέ φυγή, μαρσάροντας κάτω ἀπ' τίς ἐπευφημίες καὶ τίς ζητωκραυγές τῶν ἀστυφυλάκων, πού ἐπελαύνουν μέ σηκωμένες ψηλά τίς μάσκες στὰ χέρια.

Ὁ Ἀστυνόμος δίνει ἐντολή νά μαζευτοῦν οἱ κάλυκες τῶν δακρυγόνων. Οἱ ἀστυφύλακες ξαμολιοῦνται σιὸ πεδίο βολῆς νά μαζέψουν τούς κάλυκες. Ὅλοι κλαῖνε, μερικοὶ μ' ἀναφιλητά.

Ἡ ὄρα πέρασε, ὁ Ἀστυνόμος διατάζει μεταβίβαση. Οἱ κλοῦβες ὀδεύουν πρὸς Ἀθήνα, ὀδηγοί, ἀστυφύλακες, ἀξιωματικοὶ κλαῖνε γοερά καὶ ἀναίτια.

Οί φίλοι μας, μπροστά στους φοριαμούς τους, αλλάζουν ρούχα κλαίγοντας.

— Πώ, πώ! Θά βρωμάμε γιά καιρό, Μίμη.

— Ρέ ψηλέ, μιá πού θά πλύνει ή μάνα σου τά τζήν, δέν παίρνεις καί τά δικά μου, μήν τραβιέμαι μόνος μου.

‘Ο Χρήστος τού παίρνει τά ρούχα καί τά βάζει στή νάιλον τσάντα όπου έχει τά δικά του.

— Τί νά σέ κάνω, ένα χοντρό φίλο έχω· νά τόν κακοκαρδίσω;

‘Από τά μάτια τού Μίμη κυλοῦν δάκρυα στά χοντρά του μάγουλα. ‘Ο Μίμης βγάξει ένα χαρτομάντιλο καί φυσάει ήχηρά τή μύτη του.

— Ρέ Μίμη, πότε μᾶς μιλάει ο Διοικητής γιά τό Πολυτεχνείο;

— Αῦριο εἴμαστε δύο-δέκα ΜΑΤ, μεθαῦριο μᾶς μιλάει ο Διοικητής καί ἀντιμεθαῦριο, ξύλο.

‘Έχει ἀρχίσει νά νυχτώνει, τά πεῦκα, οί θάμνοι, τό γρασίδι, δροσοσταλιασμένα ἀκόμα ἀπό τό γερό πότισμα τού ἐπιστάτη, έχουν γεμίσει τόν ἀφιλόξενο χῶρο τού παλιού στρατοπέδου ΕΑΤ-ΕΣΑ δροσιά.

Τό ἐγκαταλελειμμένο στρατόπεδο τώρα χρησιμοποιεῖται γιά ἀποθήκη καυσίμων τού στρατοῦ. ‘Η διμοιρία τῶν φίλων μας εἶναι ἀπό τό μεσημέρι ὑπηρεσία στήν πρεσβεία τῶν ΗΠΑ. ‘Αλλά γιά νά ἀλλάξουν λίγο ἀτμόσφαιρα, ἄραξαν τήν κλούβα μέσα στό παλιό στρατόπεδο. Οί ἀστυφύλακες σκόρπισαν, ἄλλοι στό μικρό παρκάκι, ἄλλοι κάτω ἀπό τά δέντρα. Οί δύο δικοί μας, ἔχοντας κουραστεῖ ἀπό τό καθισιό τέσσερις ὥρες, συζητοῦν ὀρθιοί δίπλα στήν κλούβα μέ ἄλλους δύο συναδέλφους.

‘Από μακρὰ ἔρχεται ἕνας τύπος, πού, χωρίς νά εἶναι κουτσός, περπατάει ἀργά, παράξενα. ‘Έχει μακριά μαλλιά μέχρι τόν ὤμο. ‘Ο Μίμης τόν προσέχει καί λέει στους ἄλλους:

—Ρέ παιδιά, ποιός είναι αυτός ὁ μακρυμάλλης πού σέρνεται;

“Ὀλοι κοιτᾶν πρὸς τὸν ξένο ἀπορημένοι.

Τελικά ὁ ξένος φτάνει στήν παρέα, εἶναι πολὺ ἀδύνατος, μαυριδερός μέ μουσι, τὰ μάτια του βαθουλωτὰ μέ μαύρους κύκλους· ἀλλὰ λαμπερά, εἶναι δέν εἶναι εἴκοσι ὀκτῶ χρόνων μάτια.

—Καλησπέρα, παιδιά, τί κάνετε; λέει χαμηλόφωνα, σάν νά φοβᾶται μήν τὸν ἀκούσουν γύρω.

—Γειά, ἀπαντᾶνε ὄλοι μ’ ἓνα στόμα.

‘Ὁ νεαρός ἀπευθύνεται πρὸς ἓναν τῆς παρέας:

—Τί ἔγινε, Θόδωρα, μέ ξέχασες;

‘Ὁ Θόδωρας μπερδεύεται, κοιτάει τοὺς ἄλλους, τὸν ξανακοιτάει καί ψελλίζει:

—Ποῦ... ποῦ μέ ξέρεις... ἐμένα;

—Δέν εἴμασταν μαζί στή Σχολή; Ποιός σέ μάθαινε κτυπήματα;

‘Ἡ ἔνταση τῆς φωνῆς του εἶναι πάντα χαμηλή.

‘Ὁ Θόδωρας γουρλώνει τὰ μάτια του ἀναγνωρίζοντας τὸν ξένο.

—Μποξέρ... εἶσαι ὁ Μποξέρ... ὁ Σάκης ὁ Μποξέρ, δέν εἶναι δυνατό.

—Ναί, ἐγώ εἶμαι ὁ Μποξέρ, ἢ ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει ἀπὸ τὸν Μποξέρ, λέει δακρυσμένος ὁ Σάκης.

‘Ὁ Θόδωρας πάει νά τὸν ἀγκαλιάσει:

—Θεέ μου, ὁ Μποξέρ, πῶς ἔγινες ἔτσι;

‘Ὁ Σάκης τὸν προλαβαίνει μέ τό χέρι καί τὸν κρατάει σ’ ἀπόσταση.

—Ὁχι, Θόδωρα, ὄχι, εἶμαι χάλια.

—Τί ἔχεις, Μποξέρ; Τί σοῦ συμβαίνει; Θά τρελαθῶ, εἶσαι ἀγνώριστος. Ἐσύ ἦσουν θεριό στή Σχολή.

Γυρίζει πρὸς τοὺς ἄλλους.

—Παιδιά, ὁ Μποξέρ, σειρά μου, τό θεριό τῆς Σχολῆς.

Οί ἄλλοι τόν χαιρετᾶνε δειλά διά χειραψίας.

—Τί ἔγινε, Σάκη; Χάθηκες, εἶχα πιστέψει ὅτι παραιτήθηκες τότε ἀπ' τῆ Σχολῆ.

—“Ὁχι, ὄχι, Θόδωρα. “Ἀσ'τα νά πᾶνε στό διάβολο. Μέ παραιτήσανε αὐτοί.

—Ποιοί αὐτοί; Ποῦ ὑπηρετήσες; Δέν καταλαβαίνω τίποτα, ἐξήγησέ μου, πῶς κατάντησες ἔτσι;

—Πῶς κατάντησα; Βέβαια. Αὐτό εἶναι κατάντια, Θόδωρα, εἶναι ὀλόκληρη ἱστορία αὐτό, καί νά τήν πῶ, δέν θά μέ πιστέψετε.

—Ἐμπλεξες μέ τήν Ἀσφάλεια; ἐπεμβαίνει ὁ Μίμης.

—Ποῦ τό κατάλαβες; ἐκπλήσσεται ὁ Σάκης.

—Κάτι ἔχω ἀκούσει γιά ἕναν ἀσφαλίτη πού ἦταν μπλεγμένος μ' ἀριστερές ὀργανώσεις καί τόν φάγανε ἀπό τό Σῶμα.

Ἦ ὁ Σάκης πικροχαμογελά.

—Ναί, ἔτσι εἶπαν γιά μένα, ἀλλά δέν εἶναι ἔτσι. Ἡ περιπέτειά μου εἶναι τελείως διαφορετική. “Ὅταν βγήκαμε ἀπό τῆ Σχολῆ, μέ πῆραν στήν Ἀσφάλεια καί μοῦ πρότειναν νά μπλέξω μέ μιά ὀργάνωση, γιά πληροφορίες. Δέν θά φόραγα ποτέ στολή ἀστυφύλακα, θ' ἄφηνα μαλλιά καί μούσι καί θά ἔχα ταυτότητα πολίτη. Δέχτηκα, μέ ἐνθουσίασε ἡ ἰδέα. Τόν πρῶτο χρόνο πῆγα θαυμάσια. Μέ τήν ὑπηρεσία ἐρχόμουν σ' ἐπαφή μόνο μιά φορά τό μήνα, μέ τόν Ὑπαστυνόμο.

Αὐτός μοῦ ἔδινε τό μισθό, τά ρούχα πού προτιμοῦσε ἡ Ἀσφάλεια καί ἐντολές. Οἱ πληροφορίες μου ἦταν ἀτόφιες. Ὁ Ὑπαστυνόμος ἦταν περήφανος γιά μένα. Στό δεύτερο χρόνο μοῦ δόθηκε εὐκαιρία καί πέρασα σέ μεγάλη ὀργάνωση.

Ἐβγαζα πολλή δουλειά ἀπό τῆ μεγάλη ὀργάνωση γιατί πήδαγα μιά γκόμενα βασικό στέλεχος. Τό ἔμαθαν ὁμως ἀπό τήν πρώτη ὀργάνωση ὅτι τοὺς πούλησα, καί ἕνα βράδυ μέ βουτᾶνε καί μέ λυσσᾶνε στό ξύλο. Ἀναίσθητο μέ πέταξαν σέ κάτι μπάζα, σέ ἕναν ἔρημο δρόμο. Τό πρωί μέ εἶδε μιά κυρία ξερό καί κάλεσε τό ἑκατό. Μέ μετέφεραν στό Ρυθμιστικό.

Είχα διάσειση, σπασμένο χέρι και κάτι στη μέση. Κάθισα τέσσερις-πέντε μέρες στο Ρυθμιστικό, την πέμπτη μέρα τό άπόγευμα, ενῶ ήμουνα έτοιμος νά φύγω, μ' έπισκέπτεται ή γκόμενα. Έξω στην είσοδο μέ περίμεναν οί συντρόφοι της, μ' ένα μικρό φιάτ φορτηγάκι. Μέ παίρνουν μέσα, πίο κάτω αφήνουν την γκόμενα πού οϋτε μέ χαιρέτησε. Την κατάλαβα, ότι μέ είχαν άνακαλύψει. Μέ πᾶνε πάνω από την Μονή Καισαριανής. Έκει πίστεψα ότι πέθανα. Μέ βαράγανε και ήμουν άνετος, είχα ξεπεράσει τό φράγμα του πόνου, δέν καταλάβαινα τίποτα, πραγματικά είχα πιστέψει ότι πέθανα. Πρέπει νά τό πίστεψαν και αυτοί, γιατί έφυγαν ξαφνικά. Σέ λίγο ήρθε τό εκατό μέ τόν προβολέα, μέ βρήκε εύκολα γιατί σίγουρα τούς ειδοποίησαν οί ίδιοι πού μέ έδειραν.

—“Όταν μέ βάζαν στο πίσω κάθισμα, μέσα στην άναισθησία μου κατόρθωσα νά τούς πῶ ότι είμαι άσφαλίτης. Πρέπει νά μέ πίστεψαν, γιατί ξύπνησα από τό κρύο, στο ύπόγειο του 401. Γύρω μου ήταν δέκα δώδεκα άτομα κουρεμένα γουλί, όλοι νεοσύλλεκτοι, πού 'θελαν νά πάρουν άπολυτήριο από τό στρατό λόγω τρέλας. Άλλοι πούστηδες, άλλοι πρεζόνια. Δέν ξέρω πῶς έγινε και πλακώθηκαν στο ξύλο άναμεταξύ τους. Αυτό ήταν και τό τέλος μου.

Μπήκαν μέσα οί στρατονόμοι και μᾶς λύσσαζαν στο ξύλο όλους, μᾶς βαράγανε μέ κείνα τά γκλόμπς πού 'ναι σάν καντρόνια. Βέβαια, έμένα, μέ βάραγαν δέν μέ βάραγαν, ένα και τό αυτό.

Στό 401 έμεινα κοντά επτά μήνες απ' ό,τι μου είπε ό γέρος μου. Είχε έρθει από τό χωριό και μέ έψαχνε. Στό 401 ήρθε και ή άπόταξή μου. 'Ο 'Υπαστυνόμος είχε χαθεί. Τώρα οί γέροι μου μαζεύουν λεφτά. Θα πάω στη Βουλγαρία για έγχειρήσεις. Έχω μάτωμα στο κεφάλι και κάτι στη μέση πού οί γιατροί δέν ήξεραν τί είναι.

'Ο Μίμης του προσφέρει τσιγάρο και ό Θόδωρος πάει νά του τό άνάψει.

‘Ο Μποξέρ μέ τό τσιγάρο στό στόμα σκύβει πρός τήν φλόγα τοῦ ἀναπτήρα, τό κορμί του κάνει δεξιά-ἀριστερά, ἀνοίγει τά πόδια του περισσότερο μὴν πέσει.

‘Ο Χρῆστος κάνει νά τόν κρατήσει.

‘Ο οὐρανός ἔχει μαυρίσει, παντοῦ σκοτάδι, φῶς πουθενά.

Πρωινή ὥρα

Ἀλλαγή σκηνικοῦ. Οἱ ἀστυφύλακες τῶν ΜΑΤ συγκεντρωμένοι στή μεγάλη αἴθουσα τοῦ πρώτου ὀρόφου τοῦ πολυόροφου κτιρίου τῶν ΜΑΤ στήν Πειραιῶς. ‘Ο Λάκωνας, Διοικητής τῶν ΜΑΤ εἶναι στά κέφια του:

—ΜΑΤάκηδες, ἀκόμα βρωμάτε δακρυγόνα σάν διαδηλωτές —γελάνε ὄλοι— παρ’ ὅτι πέρασαν τρεῖς μέρες ἀπό τήν ἄσκηση, πού σημειωτέον πῆγε περίφημα. Αὐτά ἀνήκουν στό παρελθόν, τώρα τό μέλλον.

Σέ λίγες μέρες ἔχουμε τό Πολυτεχνεῖο. ‘Ο ‘Υπουργός καί ἡ ἡγεσία τῆς Ἀστυνομίας στηρίζονται στά ΜΑΤ. Ἐάν τά πᾶμε καλά στό Πολυτεχνεῖο, νά ξέρετε ὅτι θά ‘μαστε τ’ ἀγαπημένα παιδιά τοῦ ‘Υπουργοῦ. Δηλαδή ὅλη μέρα γυμναστική καί ὕπνο —γέλια—, πρέπει λοιπόν νά πετύχουμε τό στόχο μας... Καί θά τόν πετύχουμε —χειροκροτήματα καί φωνές χαρᾶς—· ἄντε, νά μή σᾶς κουράζω ἄλλο. Σάββατο σήμερα, θά θέλετε νά πηδήξετε καί σεῖς σάν νέοι —πάλι χειροκροτήματα καί φωνές χαρᾶς—· θά τά ποῦμε τήν ἄλλη βδομάδα στό πεδίο τῆς μάχης, καλά κρασιά, γειά σας.

Γέλια, φωνές, σφυρίγματα, χειροκροτήματα συνοδεύουν τόν Λάκωνα διοικητή στήν ἐξοδο.

Τό τάνκ διασχίζει ἀργά τήν Πατησίων, οἱ ἐρπύστριες σάν

θανατηφόρα φίδια σέρνονται στήν άσφαλτο στριγγλίζοντας μεταλλικά. Τό τάνκ σταματάει μπροστά στήν πύλη τοῦ Πολυτεχνείου, άργά, κοφτά, μηχανικά, στρίβει δεξιά όλόκληρο, φέρνοντας τήν άγρια μούρη του μέ τό ρινοκέρατο κανόνι πρός τήν καγκελόπορτα μέ τά πανώ και τίς σημαίες.

Παγερή σιγή άπλώνεται μέσα στό άφιλόξενο σκοτάδι, μόνον πυροβολισμοί άκούγονται άραιά - άραιά σάν τά κοφτά γαυγίσματα τών σκύλων πρίν τίς συμφορές. Τό τάνκ κάνει μπροστά, πίσω, και όρμάει φουλάροντας τίς μηχανές του πρός τήν πύλη τοῦ Πολυτεχνείου.

Ένας νεαρός είναι στήν τσιμεντένια κολόνα πού στηρίζει τήν μιá πλευρά τής καγκελόπορτας. Έο νεαρός χάνεται μέσα στό χαμό, μαζί μέ τίς σημαίες, τά πανώ, τίς ίδέες, τά σίδερα και φυσικά τό τσιμέντο.

Έη εικόνα μέσα στό σκοτάδι δέν φαίνεται καθαρή, δείχνει νά περνάει από δακρύβρεχτη κάμερα. Έο σκοῦρος σιδερένιος όγκος τοῦ τάνκ είναι μισοχωμένος στά χαλάσματα τής πύλης. Οί έρπύστριες, κοπαγμένες από πίσω, θυμίζουν μαῦρα, τριχωτά πόδια μέ νύχια γαμψά, γαντζωμένα στίς πλάκες, νά σπρώχνουν τό σιδερένιο όγκο μπήγοντάς τον όσο γίνεται πιό βαθιά στήν πληγή πού άνοιξε, πιτσιλώντας στήν πορεία τους αίμα.

— Χρήστο, θά πάμε σινεμαδάκι μόλις σχολάσουμε;

Έο Μίμης σκουντάει τόν Χρήστο δίπλα του, πού είναι άπορροφημένος από τήν τηλεόραση.

— Έλα, ρέ ψηλέ, δέκα φορές τήν έχουμε δεϊ τή μαλακία, δέν τήν βαρέθηκες;

— Ρέ Μίμη, άραγε αυτός ό νεαρός στήν πύλη σκοτώθηκε;

— Μπά, αυτοί είναι τσακάλια κι έπειτα, άφου είδε τό τάνκ, ό μαλάκας, τί τό 'παιζε ήρωας;

— Ρέ Μίμη, ξέρεις τί αισθάνεται ό καθένας σέ τέτοιες στιγμές;

Έο Έπαστυνόμος σφυρίζει σύνταξη διμοιρίας. Έη διμοιρία τών φίλων μας είναι ύπηρεσία δύο-δέκα άπόγευμα. Είχε

πλησιάσει ή ώρα νά σχολάσουν καί όλοι μαζεύτηκαν στό ΚΨΜ, βλέποντας τηλεόραση πού είχε έκπομπή αφιερωμένη στό Πολυτεχνείο. Γιατί ή αύριανή μέρα ήταν δεκαεπτά τού Νοέμβρη.

‘Ο ήλιος λάμπει πάνω από τήν αιθαλοσκεπή ‘Αθήνα. Ξεχειλισμένος από στεφάνια, άνθοδέσμες καί μπουκέτα, ό χῶρος τού Πολυτεχνείου. Τά χιλιόχρωμα λουλούδια έχουν καλύψει τά πανώ μέ τά διάφορα συνθήματα. ‘Ο ναός τής μάθησης μετατράπηκε σέ ναό περισυλλογής καί προβληματισμού, σέ βωμό θυσίας γιά τή δημοκρατία.

‘Όλες οί διμοιρίες τών ΜΑΤ είναι σέ έπιφυλακή από νωρίς τό μεσημέρι. ‘Η διμοιρία τών φίλων μας, μέ άλλες δύο διμοιρίες, βρίσκονται στην πλατεία Κολοκοτρώνη. Πολύς κόσμος, μέσα κι έξω άπ’ τό Πολυτεχνείο.

‘Ο χρόνος κυλάει άργά, όλα είναι ήσυχα, κανένα έπεισόδιο δέν έχει σημειωθεί στή διάρκεια τής ήμέρας. Οί «πολέμιοι» θέλουν τό σκοτάδι σύμμαχο. Οί δύο φίλοι μας λύνουν σταυρόλεξα, έχει σκοτεινιάσει άρκετά.

Στήν κλούβα ό οδηγός έχει άνάψει τά φῶτα, βάζει τή μηχανή μπροστά γιά νά μήν άδειάσει ή μπαταρία. ‘Ακούγεται ή φωνή τού άξιωματικού από τό Κέντρο, μέσω μοτορόλας.

—“Ωρα είκοσι καί τριάντα, τά μέτρα άσφαλείας συνεχίζονται. ‘Απασαι αί διμοιρίαί τών ΜΑΤ έν έτοιμότητι. ‘Η συγκέντρωσις έληξεν, τά πανώ άνεδιπλώθησαν, άθρόα άποχώρησις από τόν χῶρον περίξ τού Πολυτεχνείου.

‘Ο ‘Υπαστυνόμος σηκώνεται στό μπροστινό κάθισμα τής κλούβας:

—Παιδιά, βάλτε κράνη, πάρτε τίς άσπίδες, έτοιμαστείτε.

‘Αναταραχή στην κλούβα, όλοι όρθιοι φοράνε τά κράνη, βάζουν τίς ζῶνες τους μέ τά γκλόμπς, παίρνουν τίς άσπίδες

τους από τό πίσω μέρος τῆς κλούβας. Σέ λίγα λεπτά ὄλοι εἶναι ἔτοιμοι καί κάθονται στίς θέσεις τους.

Ἐπί τῶν δῶ καί πέρα ἡ ὥρα κυλᾷ ἀργά, πολύ ἀργά. Τό κόκκινο φωτάκι τῆς μοτορόλας ἀνάβει, τά παράσιτα σφυρίζουν στ' αὐτιά τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ταραάζοντας ἀκόμη περισσότερο τ' ἀνάμικτα συναισθήματά τους.

Ἡ ἀγωνία πνίγει τούς ἀστυφύλακες πού προσπαθοῦν νά πάρουν ἀέρα, γιατί λόγω ἐπαγγέλματος θέλουν νά πιστεῦουν ὅτι εἶναι υπεράνθρωποι. Μετά τά παράσιτα συνεχίζει ἡ φωνή τοῦ ἀξιωματικοῦ ἀπό τό Κέντρο:

—“Ὡρα εἴκοσι καί σαράντα πέντε, τά μέτρα ἀσφαλείας συνεχίζονται. Μικρή ομάδα ἀναρχούντων ἔξωθεν τοῦ Πολυτεχνείου φωνασκεῖ προκλητικά συνθήματα. Αἱ διμοιρίαι τῆς πλατείας Κολοκοτρώνη θά τεθοῦν ὑπό τάς διαταγάς τοῦ πέντε δεκάξι, κατέρχεται εἰς τόπον.

Ἐπί τῆς Μίμης μέσα ἀπό τό κράνος ψιθυρίζει στόν Χρῆστο:

—Ξέρεις ποιός εἶναι ὁ πέντε δεκάξι;

—“Ὁχι, γνέφει ὁ Χρῆστος κουνώντας τό κεφάλι του μέ τό κράνος.

Ἐνα ἑκατό μπαίνει μέ ταχύτητα στή μικρή πλατεία, κοντά στ' ἄγαλμα τοῦ Κολοκοτρώνη, καί φρενάρεϊ δίπλα στίς τρεῖς κλούβες. Οἱ ἀστυφύλακες κατεβαίνουν σβέλτα καί παρατάσσονται ἀνά διμοιρίες ἢ μιά πίσω ἀπό τήν ἄλλη. Ἐπί τῶν ἑκατό βγαίνει ὁ πέντε δεκάξι. Τό ἑκατό φεύγει μέ ταχύτητα, σπινιάροντας, κάνει τό γύρο τῆς μικρῆς πλατείας καί μέ κόκκινο περνάει τήν Σταδίου, ἀνεβαίνοντας τήν Ἀμερικῆς.

Ἐπί τῆς ὁδηγός τοῦ ἑκατό ἡ ἔβλεπε πολύ ἀμερικάνικο κινηματογράφο ἡ διακατεχόταν ἀπό ὑπερβολικό ὑπηρεσιακό ζῆλο.

Ἐπί τῆς πέντε δεκάξι καί ὄλοι οἱ ἀστυφύλακες καί ἀξιωματικοί τῶν ΜΑΤ παρακολούθησαν τό ἑκατό στήν τρελή του κούρσα. Ὡταν χάθηκε τό ἑκατό στήν Ἀμερικῆς, ὁ πέντε δεκάξι χωρίς κουβέντα ὑψώνει τά δύο του χέρια. Οἱ ἀστυφύλακες καί οἱ

ἀξιωματικοί τῶν τριῶν διμοιριῶν, τρέχοντας, συντάσσονται πίσω του.

Ὁ πέντε δεκάξι κάτι λέει στὸν ἀξιωματικό τῆς πρώτης διμοιρίας.

Ὁ πέντε δεκάξι ξεκινάει, βγαίνει ἐπὶ τῆς Σταδίου— ἔχει ἀπαγορευτεῖ ἡ κυκλοφορία τῶν ὀχημάτων, πεζοὶ μόνο πηγαίνουν— καὶ ἀρχίζει τὸ τροχαδάκι. Πίσω του ἅπαντες ἀκολουθοῦν στὸν ἴδιο ρυθμό. Οἱ τρεῖς διμοιρίες, ἄψογα συντεταγμένες, κατηφορίζουν μὲ ἑλαφρὺ τροχαδάκι τῆ Σταδίου, τὰ κράνη, οἱ ἀσπίδες, τὰ μεγάλα γκλόμπς δημιουργοῦν ἔκπληξη καὶ δέος στοὺς περαστικούς τοῦ κεντρικοῦ δρόμου.

Μετὰ ἀπὸ λίγο, καὶ στὸν ἴδιο πάντα ρυθμό, ὁ πέντε δεκάξι μὲ τὶς τρεῖς διμοιρίες φτάνει μπροστὰ στοῦ Κατράντζου καὶ σηκώνει τὸ δεξί του χέρι, σταματώντας ὅσους τὸν ἀκολουθοῦν.

Ὁ πολὺς κόσμος ἔχει φύγει ἀπὸ τὸ χῶρο τοῦ Πολυτεχνείου. Ἔχουν μείνει χίλια ἄτομα περίπου, μικρῆς ἡλικίας, μὲ μαῦρα πανῶ καὶ πλακάτ. Προχωροῦν πρὸς τὴ Σταδίου, ἔχουν κατακλύσει τὸ χῶρο μεταξύ Πανεπιστημίου καὶ Χαλκοκουνδύλη. Τὸ πλῆθος, μόλις βλέπει τὰ ΜΑΤ ἔξω ἀπὸ τοῦ Κατράντζου ἐξαγριώνεται. Βρισιές καὶ φωνές ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς ἀστυφύλακες.

«Τρεῖς καὶ ἐξήντα παίρνετε καὶ τὸν κόσμο δέρνετε».

«Σκυλιά, φυλάτε τ' ἀφεντικά σας».

«Αὐτοὶ σκοτῶσαν τ' ἀδέλφια μας».

Κάποιος μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος πετάει ἓνα μπουκάλι κόκα-κόλα μὲ βενζίνα στουμπωμένο μὲ πανὶ γιὰ φυτίλι. Τὸ μπουκά-λι προσγειώνεται μπροστὰ στοὺς δυὸ φίλους μας κι ἀπὸ τὴν ἔκρηξη προκύπτει μιὰ σύντομη φλόγα πού σβήνει εὐκολα.

Ὁ Μίμης δείχνει ἀναστατωμένος.

—Χρῆστο, τὸ εἶδες; θά μᾶς κάψουν ζωντανούς, ρίξανέ «μολότωφ».

—Αυτή ήταν «μολότωφ» τῆς πλάκας, νά προσέχεις δεξιὰ-ἀριστερά μὴ μᾶς ἔρθει καμία πιά σοβαρή.

—«'Επίθεση», ἀκούγεται ἀπὸ τὸν πέντε δεκάξι.

Οἱ τρεῖς διμοιρίες ἐφοροῦν στό πλῆθος, πού συμπιέζεται, γιατί οἱ μπροστινοὶ ὀπισθοχωροῦν. Οἱ πίσω δὲν ἔχουν καταλάβει τίποτε καὶ σπρώχνουν πρὸς τὰ μπρός. Τὰ τζάμια τῶν γύρω καταστημάτων σπάζουν ἀπὸ τὴν πίεση τῆς ἀνθρώπινης μάζας. Οἱ μπροστινοὶ ποδοπατοῦν στὴν κυριολεξία τοὺς πίσω. Τὰ χτυπήματα τῶν γκλόμπς πέφτουν ἀπὸ τὰ MAT ἀδιακρίτως στὰ κορμιά ἢ τὰ κεφάλια, μέσα στὴν ταραχὴ πού ἐπικρατεῖ εἶναι δύσκολο οἱ ἀστυφύλακες νά προσέχουν πού κτυποῦν. Σέ λίγο τὸ πεδίο μάχης ἔχει καθαρίσει, ἐκτός ἀπὸ κανέναν-δύο πού βρίσκονται στό ἔδαφος ἀνήμεροι νά φύγουν. Αὐτοὺς τοὺς περιμαζεῦουν ὁμοειδέατες τους, μέ τὴ συνοδεία τῶν γκλόμπς φυσικά, εἰσπράττοντας κτυπήματα μέχρι νά ἀπομακρυνθοῦν τρέχοντας.

Ἅ ο πέντε δεκάξι μέ παρατεταμένα σφυρίγματα δίνει τὴ διαταγὴ «ἐπιβίβαση».

Ἅ ολοι οἱ ἀστυφύλακες τρέχουν στὶς κλοῦβες τους. Οἱ φίλοι μας, στὴ διμοιρία τους, ἀκοῦνε τὸν ἀσύρματο: «Πρὸς ὅλες τὶς διμοιρίες MAT, περιπολίες Ἅ ομόνοια, Πολυτεχνεῖο, Ἅ εξάρχεια, Σύνταγμα μέχρι νεωτέρας».

Ἅ ολοι εἶναι καταϊδρωμένοι, ἀναποκοκκινισμένοι ἀπὸ τὴν ἔνταση.

Στὴν κλοῦβα τῶν φίλων μας μπαίνει ὁ πέντε δεκάξι.

—Στὴν περιπολία πού θά κάνουμε, ὅπου θά βλέπουμε συγκεντρωμένους περισσότερους ἀπὸ τρεῖς, θέλω νά κατεβαίνετε καὶ νά σπάτε μύτες, χέρια, πόδια, πλευρά. Πρέπει σέ καμιά ὥριτσα νά τελειώνουμε μ' αὐτοὺς τοὺς ἀλλήτες, νά πᾶμε

καί ἔμεις στά σπίτια μας. Ἐπό τίς δώδεκα τό μεσημέρι στό πόδι εἴμαστε, νηστικοί καί ἀπότιστοι. Συγχαρητήρια γιά τή δουλειά πού κάνατε. Φεύγω καί θά περιπολῶ μαζί σας μέ τό ἑκατό. Ἄν χρειαστῶ κάτι μεταβιβάζω. Γειά σας.

Ἡ κλούβα ξεκινάει γιά τήν περιπολία.

Ἐ Ο Μίμης μέ ὕφος πονηρό ἀπευθύνεται στόν Χρῆστο:

— Ψηλοῦλη, πού ἦσουνα κατά τήν ὥρα τοῦ ξυλοδαρμοῦ;

— Ἀγαπητέ συνάδελφε, ἤμουν πίσω σου καί σ' ἀπολάμβανα πού κτύπαγες ἀνηλεῶς, ἐάν μέτραγα αὐτούς πού ἔδειρες, θά ἔβγαιναν οἱ μισοί συγκεντρωθέντες, συγχαρητήρια.

Ἐ Ο Μίμης σοβαρεύεται.

— Τί ἀνηλεῶς, βρέ μαλάκα, τούς ἀλῆτες. Δέν τούς εἶδες; Πήγαιναν γυρεύοντας.

— Ἐλα, ρέ Μίμη, τά περισσότερα μαλακισμένα πιτσιρίκια ἦταν, πού τά βάλανε μπροστά οἱ εἰδήμονες γιά νά φᾶνε ξύλο.

— Γιά ποιό λόγο νά ξηγηθοῦν ἔτσι;

— Γιά πολλούς. Τά φανατίζουν ἀπέναντι στήν Ἀστυνομία καί τό κράνος ἀνακατωσούρα γίνεται, γράφει ὁ τύπος εἰς βάρος μας καί ὁ κόσμος φοβᾶται καί φυσικά ὑποβιβάζεται κι ὁ ἀστυφύλακας σάν ἄτομο.

— Ρέ Χρῆστο, «μολότωφ» ἔριξαν τά τσογλάνια!

— Σιγά, ρέ Μίμη! ἐάν ἦταν αὐτή «μολότωφ», ἡ διμοιρία θά εἶχε μείνει ἡ μισή. Ἄπλά, ἦταν ἓνα ἠλίθιο κατασκευάσμα γιά νά δώσει ἀφορμή γιά ξύλο!

— Μά ποιό ἔχουν συμφέροντα;

— Σοῦ εἶπα, αὐτοί πού εἶναι ἐνάντια στήν ἐκάστοτε κυβέρνηση, αὐτοί πού καίνε τά δάση, αὐτοί πού προσπαθοῦν νά δημιουργήσουν χαώδεις καταστάσεις γιά νά ἀποθαρρύνουν τόν κόσμο καί νά παρουσιάσουν τήν Πολιτεία ἀνίκανη γιά ἔλεγχο.

— Ὠραῖα ὄλα αὐτά! Ἐμένα γιὰτί μοῦ ἔβαλες χέρι, ὅτι κτυποῦσα ἀνηλεῶς καί τρίχες κατασαρές; Ρέ Χρῆστο, δέν κόβεις τίς μαλακίες, αὐτοί δέν φεύγανε ἐάν δέν τρώγανε τό

ξύλο τῆς χρονιᾶς τους. Ἐγώ πάντως, νά σοῦ πῶ, Χρῆστο, τήν ταπεινή μου ἀλήθεια, πολύ τό χάρηκα τό ξύλο.

Οἱ περιπολίες κρατήσανε μέχρι τίς τρεῖς τό πρωί.

Γιατί οἱ διαδηλωτές, πού μαζεύονταν σ' ὁμάδες, μόλις ἔβλεπαν τίς κλοῦβες τό διαλύανε καί τ' ἀνάπαλιν.

Τήν ἄλλη μέρα ὁ ἀντιπολιτευόμενος Τύπος καταδίκασε τίς ἐνέργειες τῶν ΜΑΤ καί γράφτηκαν πολλοί κοσμητικοί χαρακτηρισμοί γιά τούς ἄντρες τῆς μονάδας. Οἱ «τραμποῦκοι», τά «κτῆνη», οἱ «φασίστες», οἱ «ἀπάνθρωποι» κ.ἄ. Ὁ κυβερνητικός Τύπος ἐκθείασε τίς ἐνέργειες τῶν ΜΑΤ, συνεχάρη τούς ἄντρες τῶν διμοιριῶν γιά τήν ψυχραιμία, τό σθένος καί τήν ἀποτελεσματικότητά τους.

Μετά τή θύελλα, ἡ γαλήνη. Οἱ ἐπόμενες μέρες κυλοῦν ἥρεμες μέ τ' Ἅγιο Κοσμά καί ὀκτάωρα ἀπογευματινά.

Σάββατο ἀπόγευμα, οἱ δύο φίλοι μας συζητᾶνε στήν κλούβα τῆς διμοιρίας τους:

— Χρῆστο, αὔριο εἴμαστε στό ντέρμπυ Παναθηναϊκοῦ - ΑΕΚ στή Λεωφόρο.

— Ναί, ἀλλά μᾶς ἔχουν ἔξω ἀπό τό γήπεδο, ἐνῶ ἡ Τρίτη καί ἡ Ἐκτη διμοιρία εἶναι μέσα.

— Ἔτσι εἶναι, οἱ ἀξιωματικοί τους πῆγαν καί καθάρισαν γιά νά δοῦν τόν ἀγῶνα. Ὁ βλάκας ὁ δικός μας, ὅπου διατάζει ἡ Ὑπηρεσία, λές καί ἡ Ὑπηρεσία εἶναι ἠλεκτρονικός ὑπολογιστής νά μὴ ρίχνει κανένα. Δέν πάει πάνω στόν γραμματέα ὅπως πᾶνε καί οἱ ἄλλοι, νά κάνει τή δουλειά του.

— Καλά, αὐτά εἶναι μικροπροβλήματα. Τά ἴμαθες γιά τόν Τσίρο;

— Ποιόν Τσίρο, ρέ Μίμη;

—Τῆς Ἐνάτης διμοιρίας μωρέ, πού ἦταν δεκανέας στά ΛΟΚ.

—Ἄ! Ναί, τόν Τσίρο!

—Ἐ, τόν παντρεύουνε τήν ἄλλη Κυριακή.

—Τόν παντρεύουνε, ἐκπλήσεται ὁ Χρῆστος γουρλώνοντας τά μάτια του! Μή μου πεῖς μέ κείνη τήν ἀλήτισσα πού τραβιέται дуό μῆνες τώρα;

—Ναί, τοῦ ἔκανε τήν ἀναφορά στήν Ὑπηρεσία, ὅτι τήν ἄφησε ἔγκυο. Ὁ ἀξιωματικός πού ἀνέλαβε τήν ὑπόθεση, ὑποσχέθηκε στόν Τσίρο νά τόν βοηθήσει ἂν τοῦ τά πεί ὄλα. Νά τόν ξεμπλέξει ἐπειδή εἶναι νέος ἀκόμα. Ὁ Τσίρος τοῦ τά εἶπε ὄλα, δηλαδή ὅτι ἔκανε ἔρωτα καί κάτι τέτοια. Καί αὐτός τόν ἔκαψε: καί τήν ἀλήτισσα θά πάρει καί ἕξι μῆνες ἀργία θά φάει, γιατί δέν ἔχει κλείσει τό ὄριο ἡλικίας γιά γάμο πού ἐπιτρέπει τό Σῶμα. Εἶναι εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν ἀκόμα.

—Καλό κι αὐτό, ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Ἀστυνομίας θεμελιώθηκε μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογένεια.

—Καλά, νά ἔταν ἡ πρώτη, ρέ Χρῆστο. Κι ὄλα αὐτά γίνονται μῆν τυχόν καί πει κανένας κακό γιά τήν Ἀστυνομία καί χαλάσουν οἱ δημόσιες σχέσεις της.

Τό ντέρμπυ ἦταν συγκλονιστικό, ἀπό ὅ,τι κατάλαβαν βέβαια οἱ дуό φίλοι μας, ἀκούγοντάς το ἀπό τό ραδιοφωνάκι τους. Μέ τή λήξη τοῦ ἀγώνα ἔγιναν μικροεπεισόδια μεταξύ τῶν φιλάθλων, ὅπως εἶναι καθιερωμένο, ἀλλά μέ τήν ἐπέμβαση τῶν ΜΑΤ οἱ διαφορές ἐπελύθησαν ἀναίμακτα.

Ὁ λαμπρός ἥλιος τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐβδομάδας κούρασε εὐκολα τίς τρεῖς διμοιρίες πού γυμνάζονταν στόν Ἅγιο Κοσμά.

Ὁ Ἀστυνόμος ἔδωσε λήξη τῶν ἀθλοπαιδιῶν καί σκυφτός

πάει πρὸς τὸ μεγάλο πάρκινγκ, ὅπου εἶναι παρκαρισμένο τὸ γιωταχί του.

Στὸ ἄκουσμα τρεχαλητοῦ πίσω του, πετάγεται ἀριστερὰ τοῦ διαδρόμου, φοβούμενος μὴν τὸν πάρει κανένας ἀθλητῆς κατοστάρης σβάρνα.

— Μὴ τρομάζετε, κύριε Ἄστυνόμω, ἐγὼ εἶμαι.

— Ἄ! Ἔλα, Φάνη παιδί μου, πῶς τρέχεις ἔτσι, μὲ τρόμαξες.

— Κύριε Ἄστυνόμω, σὰς θέλω.

— Θὰ σέ περιμένω τὸ ἀπόγευμα στὸ γραφεῖο μου, γειά σου τώρα, γειά σου.

— Γειά σας, γειά σας.

Ἄ Ο Φάνης φεύγει τρέχοντας.

Οἱ φίλοι μας ἀπὸ μακριὰ εἶδαν τὴν σκηνὴ καὶ σχολιάζουν.

— Χρῆστο, τὸν εἶδες τὸν Φάνη, κάτι εἶπε στὸν κολλητὸ του τὸν Ἄστυνόμο. Θὰ τὰ ποῦνε τ' ἀπόγευμα, νὰ ἴσαι σίγουρος. Τί κάρφαρος αὐτὸ τὸ παιδί! Θὰ ἴθελα νὰ ἴξερα τί τοῦ λέει τὸ μαλακισμένο, ρέ Χρῆστο.

Ἄ Ο Φάνης, συνεπῆς στὸ ραντεβού του, βρίσκεται τὸ ἀπόγευμα ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ἄστυνόμου. Κοιτάει δεξιὰ ἀριστερὰ μὲ τὰ μικρὰ ποντικίσια μάτια του καὶ μπαίνει χωρὶς νὰ χτυπήσει τὴν πόρτα. Ἄ Ο Ἄστυνόμος φοράει τὰ πρεσβυπικά γυαλιά του, μὲ τὸν χοντρό σκελετό, καὶ εἶναι ἀφοσιωμένος στὴν ἀνάγνωση μιᾶς κόλλας διαγωνισμοῦ. Μὲ τὴν εἰσβολὴ τοῦ ποντικοῦ στὸ γραφεῖο του, τινάζεται ἀπάνω μὲ τὴ λαχτάρα ζωγραφισμένη στὴ θολὴ ματιὰ του.

Ξανακάθεται ξεφυσώντας.

— Ἄμάν, ρέ Φάνη, δεῦτερη φορὰ πού μὲ τρομάζεις σήμερα, ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ θὰ μὲ στείλεις ἀπὸ συγκοπὴ καρδιάς.

Βγάζει τὰ γυαλιά του ἀπὸ τὴν παχουλὴ του μύτη καὶ χαμογελάει καλοσυνάτα στὸν Φάνη πού στέκεται ὄρθιος.

—Κάτσε, κάτσε, Φάνη, γιά πές μου, τί συμβαίνει στη διμοιρία σου; Σέ βλέπω άνήσυχο.

‘Ο Φάνης κάθεται κοιτώντας τόν ‘Αστυνόμο στά μάτια, κάνει άπότομη κίνηση του κεφαλιού του έμπρός, τόν μιμείται κι ό ‘Αστυνόμος κοιτώντας τον στά μάτια. ‘Από αύτή τή μικρή άπόσταση ό Φάνης λέει συλλαβιστά, ψιθυριστά.

—Έχουμε κουμμούνια στη διμοιρία, κύριε ‘Αστυνόμε.

‘Ο ‘Αστυνόμος πετάγεται άπάνω σάν νά τρυπήθηκε ό πισινός του από άγκάθι:

—Κουμμούνια στά MAT; φωνάζει έκτοξεύοντας λίγα σάλια στό άνέκφραστο πρόσωπο του Φάνη. Ξέρεις τί μου λές;

‘Ο Φάνης, σκουπίζοντας τό πρόσωπό του μ’ ένα λευκό μαντίλι τσαλακωμένο, επιμένει:

—Μάλιστα, κουμμούνια στά MAT.

‘Ο ‘Αστυνόμος κάθεται άποκαμωμένος, έχει ιδρώσει... Μετά από λίγο ψελλίζει:

—Πάει, θά μās κτυπήσουν σέ καμιά διαδήλωση πίσώπλατα. Ποιοί είναι; ρωτάει.

—Πρέπει νά είναι ό Μίμης μέ τόν ψηλό.

—“Άει στό καλό σου, Φάνη, μέ έσκασες, συνέρχεται ό ‘Αστυνόμος, μου ‘κοψες τή χολή, είπα κι εγώ... Τόσο πολύ ψάξαμε γιά φρονήματα μπαμπάδων, μαμάδων, θείων, θειάδων, παππούδων, λές νά μās ξέφυγε κανένας; Βρέ Φάνη, αυτοί είναι πίο δεξιοί άπ’ όλους σας εκεί μέσα. ‘Ο Μίμης είναι άπό χωριό πού οί κομμουνιστές σφάζανε καί τίς γάτες τους άκόμα. “Όσο γιά τόν ψηλό, ό πατέρας του έχει διαπρέψει στό Σώμα καί έχει πάρει δύο-τρία παράσημα καί τιμητικό βαθμό, αλλά, άπ’ ό,τι θυμάμαι —έπειδή ήταν σειρά μου—, είχε πιαστεί μέ τό έμπόριο καί είχε παραιτηθεϊ. ‘Επίσης τό μισό σοί του ψηλού είναι στην ‘Αστυνομία, μήν τό ξεχνās ότι είναι Μανιάτες, καλή πάστα ανθρώπων.

—Μά, κύρ ‘Αστυνόμε, τήν άλλη φορά πού τούς κρυφάκουγα, μετά τό ξύλο του Πολυτεχνείου, μαλώνανε γιατί ό ένας

ἔδειρε καί δέν ἔπρεπε νά δείρει καί κάτι τέτοια! Τό Σάββατο πάλι, τό ἀπόγευμα, κάτι λέγανε γιά τίς δημόσιες σχέσεις τῆς Ἀστυνομίας νά τίς χαλάσουνε μέ κακό λόγο.

— Ἡσύχασε, ἡσύχασε, Φάνη, δέν πιστεύω νά συμβαίνει τίποτα, ἀλλά ἐσύ τά μάτια σου δεκατέσσερα. Ξέρεις ὅτι τά MAT εἶναι νέα ὑπηρεσία καί ἐάν δέν τήν προσέξουμε ἐμεῖς πού εἴμαστε δικοί της ἄνθρωποι, ποιός θά τήν προσέξει; Πήγαινε τώρα καί ὅ,τι θέλεις σέ μένα.

Ἦ Ὁ Φάνης σηκώνεται, πάει πρὸς τήν πόρτα.

— Γειά σας, κυρ-Ἀστυνόμω.

— Ἄ! Φάνη, τήν Κυριακή τί ὥρα δουλεύετε;

— Δύο-δέκα τ' ἀπόγευμα, κυρ-Ἀστυνόμω!

— Βάλε γιά ρεπό, ἔτσι;

Τά MAT μεταφέρθηκαν ἀπό τήν Πειραιῶς στήν Καισαριανή, σέ μεγάλο, καινούριο οἶκημα.

Τό SEIKO QUARTZ δείχνει μιά καί σαράντα πέντε μετά τά μεσάνυχτα.

Ἐκτός ἀπ' τούς σκοπούς ὄλοι στό καινούριο οἶκημα τῶν MAT κοιμοῦνται.

Ἦ Ὁ Μίμης κοιμᾶται μέ ἀναμμένα τά φῶτα στό μεγάλο ὑπνοδωμάτιο μέ ἄλλα πέντε ἄτομα. Εἶναι μέ τό ἀθλητικό φανελάκι καί τό σλίπ. Ἔχει περασμένη ζώνη στό στήθος γιά νά τοῦ κρατάει τό περιστροφο κάτω ἀπό τήν μασχάλη του. Τό ράδιο δίπλα του πάνω στήν καρέκλα ἐκπέμπει ἔντονη μουσική. Ἀκούγεται ἡ μουσική ἀπό τό ἔργο *Μονομαχία στό Ἐλ Πάσο*.

Ἦ Ὁ Μίμης βλέπει ἐφιάλτη, εἶναι ἰδρωμένος:

...Βρίσκεται σέ ξερότοπο ντάλα μεσημέρι, εἶναι ἐλαφρά ντυμένος, ὅπως κοιμᾶται... τό πεντάσφαιρό του κρέμεται στή μέση καουμπόικα...

...Ἀπέναντί του, ἕνας ἀναρχικός ντυμένος στά μαῦρα, μέ

μιά «μολότωφ» στό χέρι, είναι έτοιμος γιά μονομαχία... Κι ένῶ τό ὄνειρο φτάνει στό ἀποκορύφωμά του, ἀκριβῶς ἐκείνη τή στιγμή, ἀρχίζουν νά οὐρλιάζουν οἱ σειρήνες, πού είναι τοποθετημένες στά δωμάτια τῶν ΜΑΤ γιά τήν περίπτωση συναγερμού.

Ὁ Μίμης πετάγεται έντρομος ἀπό τό κρεβάτι του, λουσμένος στόν ἰδρώτα, μέ τή φρίκη ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του, φωνάζει μ' ὄλη του τή δύναμη: «Φωτιαααααααά». Στό δεξί του χέρι κρατάει τό πεντάσφαιρό του.

Οἱ συνάδελφοί του, κακοξυπνημένοι, τόν κοιτᾶνε μέ ἀπορία. Οἱ σειρήνες οὐρλιάζουν. Φορᾶνε ὄλοι τή στολή τους βιαστικά καί πέταγονται στό διάδρομο. Κι ἄλλοι ἀστυφύλακες βρίσκονται στό διάδρομο καί τρέχουν πρὸς τή σκάλα.

Ἀπό μερικά κλειστά δωμάτια ἀκούγονται διαμαρτυρίες ἀπό ἀστυφύλακες πού δέν συνειδητοποίησαν τί συμβαίνει:

«Τί στό διάολο ἔγινε νυχτιάτικα;»

«Σήκω ρέ, συναγερμός».

«Δέν πάω πουθενά, κοιμᾶμαι τώρα».

«Ἄ! Καλά ἐσύ εἶσαι πού κοιμᾶσαι κι ὄνειρεύεσαι».

Πολλοί ἀστυφύλακες κατεβαίνουν τίς σκάλες τρέχοντας. Ἄλλοι βάζουν τό σακάκι τους, ἄλλοι τά καπέλα τους, ἕνας ἀνεβαίνει γρήγορα τά σκαλιά, ἔχει ξεχάσει νά φορέσει τό παντελόνι του.

Σέ λίγα λεπτά δέκα κλοῦβες είναι έτοιμες γιά ἀναχώρηση, γεμάτες ἀστυφύλακες.

Ἔρχεται κι ὁ Ἄστυνόμος, κάνουν προσκλητήριο: Εἶναι ὄλοι οἱ στρατωνιζόμενοι παρόντες κι ὁ Ἄστυνόμος ἱκανοποιημένος: Μπράβο, μπράβο, παιδιά, συγχαρητήρια γιά τήν ἐτοιμότητά σας, ὁ Ἕπουργός θά ἐνθουσιαστεῖ. Ἄντε γιά ὕπνο τώρα, ἦταν ἄσκηση ἐτοιμότητος, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ἕπουργοῦ.

Ἔτσι πέρασε ἡ ἐπεισοδιακή νύχτα.

Εἶναι πέντε καί τριάντα τό πρωί.

‘Ο ‘Υπαστυνόμος ανοίγει τήν πόρτα τοῦ κυλικείου καί φωνάζει στους λίγους αστυφύλακες:

— Παιδιά, ἐλάτε γιά σύνταξη κάτω στό ἰσόγειο.

‘Η διμοιρία ἔχει συνταχθεῖ στό ἰσόγειο, ὁ ‘Υπαστυνόμος μέ τόν ‘Αρχιφύλακα μετρᾶνε... ‘Ο ‘Υπαστυνόμος δείχνει νευριασμένος.

“Ὅπως πάντα, λείπουν δύο.

‘Εκείνη τή στιγμή, ἀπό τό ἀσανσέρ πετάγεται ὁ Μίμης καί τρέχει στήν τριάδα του, κάτω ἀπό τό αὐστηρό βλέμμα τοῦ ‘Υπαστυνόμου. ‘Απ’ ἔξω ἀκούγεται ὁ θόρυβος μιᾶς μοτοσυκλέτας πού φρενᾶρει... Κι ὁ Χρῆστος μπαίνει τρέχοντας ἀπό τήν εἴσοδο, φτάνει στή διμοιρία του, προσπαθώντας ταυτόχρονα νά βγάλει τό καπέλο του ἀπό μιᾶ νάιλον τσάντα.

‘Ο ‘Υπαστυνόμος, πού ἔχει κοκκινίσει ἀπό τό θυμό του, ρωτᾶει ἄγρια τόν Χρῆστο:

— Τί ὥρα εἶναι αὐτή;

— Μά, κύριε ‘Υπαστυνόμε, ἔρχομαι ἀπό τό Περιστέρι, ψελλίζει ὁ Χρῆστος.

‘Ο ὑπαστυνόμος ὀρῦεται:

— Καί γώ μένω στοῦ διαόλου τή μάνα, στό Μαρούσι, ἀλλά εἶμαι ἐδῶ ἀπό τίς πέντε τό πρωί. Σέ προειδοποιῶ, ἐάν ἐπαναληφθεῖ, θά σέ ἀναφέρω. Τράβα στή τριάδα σου!

Κοιτάει ἐρευνητικά τή διμοιρία του ἀνεβοκατεβαίνοντας ἀπό τήν πρώτη τριάδα μέχρι τήν τελευταία. Εἶναι πολύ θυμωμένος:

— Ρέ, καταλάβετε το, ἡ ὑπηρεσία δέν ρωτᾶει ἀπό ποῦ ἐρχόμαστε, ρωτᾶει ἐάν εἴμαστε ἀκριβεῖς στήν ἀνάληψή της. Καί ἐάν δέν εἴμαστε, τιμωρεῖ καί μέ τό δίκιο της. Πάει αὐτό! Σήμερα σᾶς βλέπω στά μαῦρα σας χάλια, ἀκούρευτοι εἴσαστε, ἀξύριστοι, ἀσιδέρωτοι, ἀγυάλιστοι, τί διάλο...

‘Ο Μίμης ψιθυρίζει στό αὐτί τοῦ Χρήστου:

— Θά τσακώθηκε μέ τήν γυναίκα του πάλι ὁ ἠλίθιος, πρωί πρωί!

‘Ο ‘Υπαστυνόμος συνεχίζει:

—Λοιπόν θ’ ἀρχίσω ν’ ἀναφέρω γιατί δέν βλέπω προκοπή ἀλλιῶς, ἐσεῖς δέν μπορείτε νά συνειδητοποιήσετε ὅτι εἶστε δημόσιοι ὑπάλληλοι. Νομίζετε ὅτι δουλεύετε στοῦ μπαμπᾶ σας τά χωράφ...

—‘Ο Διοικητής! ‘Ο Διοικητής!! τόν διακόπτει φωνάζοντας ἕνας ἀστυφύλακας ἀπό τήν πρώτη τριάδα.

Πραγματικά, ὁ Διοικητής ἔχει μπεῖ ἀπό τήν εἴσοδο καί ἐκεῖ, ἐνῶ κοντοστέκεται, τοῦ ἀναφέρει ὁ σκοπός πύλης σέ στάση προσοχῆς· μόλις τελειώνει τόν χαιρετάει στρατιωτικά. ‘Ο Διοικητής ἀνταποκρίνεται χλιαρά σηκώνοντας τό χέρι του καί πάει γιά τό ἀσανσέρ.

‘Ο ‘Υπαστυνόμος δίνει «Προσοχή» στή διμοιρία του καί τρέχει πρὸς τόν Διοικητή. ‘Ο Διοικητής περιμένει. ‘Ο ‘Υπαστυνόμος σέ στάση προσοχῆς, ἀναφέρει «ἅπαντες παρόντες». ‘Ο Διοικητής κάτι τοῦ λέει ψιθυριστά καί χάνεται στό ἀσανσέρ, πού τό κράταγε μ’ ἀνοιχτή τήν πόρτα ὁ ὀδηγός του.

‘Ο ‘Υπαστυνόμος γυρίζει σκυθρωπός στή διμοιρία του.

—Τά εἶδατε; Γίναμε ρεζίλι, ὡς καί ὁ Διοικητής σᾶς εἶδε ἀπό κεῖ ὅτι εἶστε ἀτημέλητοι. Πάντως νά ξέρετε ὅτι δέν ἔχω καμμιά διάθεση ν’ ἀναφερθῶ γιά χάρη σας. Τούς ζυγούς λύσατε, πάρτε καφέ ἀπό τό κυλικεῖο καί φύγαμε γιά τή Βουλή.

‘Ο Χρῆστος καί ὁ Μίμης τρέχουν γιά τό κυλικεῖο.

—Αὐτός ὁ ἡλίθιος τά ‘χει μαζί μου, ρέ Μίμη!

—“Ἐλα, ρέ ψηλέ, καί σύ ὄλο ἀργεῖς.

—“Αντε στό διάολο, νούμερο, πού κάθομαι καί συζητάω μαζί σου.

Μπαίνουν στό κυλικεῖο, φτάνουν μπροστά στήν ἄδεια μεγάλη βιτρίνα τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ψυγείου.

“Ενας ἀστυφύλακας μέ πολιτικά κάθετοι καί διαβάζει ἀθλητική ἐφημερίδα. Τούς βλέπει, σηκώνεται νωχελικά, τεντώνοντας τό κορμί του, στίς μύτες τῶν ποδιῶν του.

—Τί θά πάrouμε, Μίμη;

—Τυρόπιτες! απευθύνεται ὁ Μίμης στὸν καψιμιτζή.

—Δέν ἔχει.

—Μπουγάτσες:

—Δέν ἔχει.

—Σπανακόπιτες.

—Δέν ἔχει.

—Τί φαγώσιμο ἔχει;

—Τίποτα.

Ἐπεμβαίνει ὁ Χρῆστος:

—Δῶσε μας δυὸ καφέδες, σέ παρακαλῶ.

—Ρέ Μίμη, καφέδες δέν διέταξε ὁ Ὑπαστυνόμος; Τί ζητᾶς ἄλλα πράγματα;

Ἅ ὁ καψιμιτζής τούς δίνει δυὸ κυπελάκια ΦΙΝΟ. Πληρώνουν καί φεύγουν.

—Γιὰ φαντάσου, κυλικεῖο γιὰ χίλια ἄτομα καί δέν ἔχει τίποτα!

—Ρέ Μίμη, ἅμα δέν εἶναι ἰδιωτική ἢ ἐπιχείρηση, νά ὑπάρχει ἐνδιαφέρον γιὰ κονόμα, τί ζητᾶς; Τό δημόσιο μόνο γιὰ λούφα καί παραλλαγή κάνει.

Ἡ κλούβα μας ὀδεύει γιὰ τή Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων.

Μπροστά, δίπλα στὸν ὀδηγό, καί κάθετα ὁ Ὑπαστυνόμος πίσω ἀπὸ τὴν θέση του, πλάτη μέ πλάτη, βρίσκεται κάθισμα σέ στυλ καναπέ, γιὰ πέντε ἄτομα. Κάθετα σ' αὐτό ἔχει ἄλλα δυὸ καθίσματα, δεξιά κι ἀριστερά κολλημένα στή λαμαρίνα τοῦ λεωφορείου, πού χωρᾶνε δέκα καί δώδεκα ἄτομα ἀντιστοίχως. Ἅ ὁ Μίμης μέ τόν Χρῆστο κάθονται δίπλα δίπλα στό πεντάρι κάθισμα καί συνομιλοῦν χαμηλόφωνα.

—Χρῆστο, τό ἄμαθες γιὰ χτές τό βράδυ;

—Τί;

—Χτύπησε συναγερμός γιὰ ἄσκηση.

—Ἐκείνη τὴν ὥρα ἐγώ, στὸν ὕπνο μου, μονομαχοῦσα μ'

Ξαν αναρχικό καί πετάχτηκα άπάνω μέ τό δπλο στό χέρι πώς
καί δέν πυροβόλησα κανά συνάδελφο;

‘Ο Χρήστος γελάει δυνατά:

—“Α στό διάλο! Αύτά συμβαίνουν μόνο στην ‘Αστυνομία!

—Τί συμβαίνουν μόνον στην ‘Αστυνομία; άρπάζεται ό
‘Υπαστυνόμος.

—Πού δέν μās κάνουν αύξηση, κυρ-‘Υπαστυνόμε!

‘Ο ‘Υπαστυνόμος σηκώνεται όρθιος καί γυρίζοντας πρός
τόν Χρήστο.

—Τί αύξηση μωρέ; ρωτάει άγρια. Πόσα χρόνια είσαι στό
Σώμα;

—Δυόμισι, κυρ-‘Υπαστυνόμε.

—Καί πόσα παίρνεις, άχάριστε υπάλληλε;

—Δεκατρείς χιλιάδες μόνο.

—Δεκατρείς χιλιάδες μόνο;! γίνεται έξω φρενών ό ‘Υπα-
στυνόμος. Καί σέ ποιά δουλειά θά τά ‘παιρνες αυτά μέ τήν
άνεργία πού υπάρχει; Δέν βλέπεις τί γίνεται γύρω σου; ‘Ο
κόσμος πεινάει. Ρέ καταλάβετέ το. (‘Απευθύνεται σ’ όλους
τούς άστυφύλακες.) ‘Εμείς έδω, βρέξει-χιονίσει, τό καρβέλι
τό ‘χουμε. ‘Ενώ οί έργάτες βολοδέρνουν!

—Ναί, πετάγεται ό Χρήστος, αλλά οί έργάτες μπορούν νά
κάνουν καί άπεργία καί νά ζητήσουν τά δικαιώματά τους άμα
άδικοῦνται. ‘Εμείς δέν τολμάμε νά μιλήσουμε.

‘Ο ‘Υπαστυνόμος έχει κοκκινίσει πάλι από τό θυμό του:

—Μπράβο, γιατί έσένα, ψηλέ, πού μιλάς πολύ, δέν σέ
βλέπω νά στέκεσαι καλά στά ΜΑΤ, θά πās σέ κανένα Περιστε-
ρι, νά φυλάς τό φεστιβάλ τών Κνιτών.

‘Η κλούβα μπαινει στό προαύλιο τής Βουλής από τήν
είσοδο τής Βασιλίσσης Σοφίας καί σταματάει πίσω από τή
νυχτερινή κλούβα, πού μανουβράρει γιά νά φύγει.

‘Ο ‘Υπαστυνόμος διαβάζει στή διμοιρία τήν ύπηρεσία
σκοπιās.

—Ω2, Ω5, Ω11, καί Ω17 θά πᾶνε στήν Αἰγυπτιακή πρεσβεία ἀπέναντι. Οἱ Ω20 καί Ω21 θά πᾶνε στήν ΕΛΑΛ.

—Κυρ-΄Υπαστυνόμε, διαμαρτύρεται ὁ Μίμη. Ἔχετε καιροῦ νά μέ βάλετε στήν ΕΛΑΛ.

—Θέλει κανένας νά ἀλλάξει μέ τόν Μίμη;

—Θά πάω ἐγώ, κυρ-΄Υπαστυνόμε, πετάγεται ἓνας χοντροῦς ἀστυφύλακας, ὁ Περικλῆς.

΄Ο Χρῆστος σκύβει στό ἀφτί τοῦ Μίμη καί τοῦ ψιθυρίζει:

—Μέ παρατάς μέ τόν κομπλεξικό, πού τοῦ ἀρέσει νά κραδαίνει τό ὄπλο μέσα στόν κόσμο!

Οἱ ἀστυφύλακες κατεβαίνουν ἀπό τήν κλούβα καί πᾶνε στίς σκοπιές τους.

Ἔξω ἀπό τήν Αἰγυπτιακή πρεσβεία. ΄Ο Χρῆστος μέ τόν Περικλῆ κόβουν βόλτες, πάνω στό μεγάλο πεζοδρόμιο τῆς Βασιλίσσης Σοφίας. Ἔχουν κρεμασμένα στόν ὄμο τους κοντά, ἰσραηλιτικῆς κατασκευῆς ὄπλα.

Οἱ περαστικοί τοῦς περιεργάζονται. Τοῦς κοιτᾶνε καί ἀπό τά τρόλεϊ, τά λεωφορεῖα, τά γιωταχί.

΄Ο Χρῆστος πλησιάζει τόν Περικλῆ:

—Ρέ Περικλῆ, πῶς μᾶς κοιτάει ἔτσι ὁ κόσμος, σάν παράξενα ὄντα;

—Γράφ' τους στ' ἀρχίδια σου, ρέ ψηλέ. Θά 'θέλαν νά 'χουν καί αὐτοί τέτοιο «ἐργαλεῖο»!

—Σιγά, ρέ Περικλῆ, μή θέλανε νά 'χαν «οὔζι» οἱ ἄνθρωποι!

Ἡ μία ὄρα περνάει γρήγορα. ΄Ο Χρῆστος καί ὁ Περικλῆς περιμένουν τήν ἀντικατάσταση πού δέν φαίνεται πουθενά.

—Ρέ Περικλῆ, οἱ μαλάκες μᾶς ἔχουν ξεχάσει, πάω νά δῶ τί γίνεται.

Ὁ Χρῆστος ἀκουπάει τό «οὔζι» μέσα στό φυλάκιο πού βρίσκεται στό προαύλιο τῆς πρεσβείας. Περνάει γρήγορα στόν περίβολο τῆς Βουλῆς καί πλησιάζει τήν ἀνοικτή πίσω πόρτα τῆς κλούβας προσεκτικά μή τόν δεῖ ὁ Ὑπαστυνόμος πού κάθεται μπροστά.

Σφυρίζει σιγά σ' ἓνα συνάδελφό του πού λύνει σταυρόλεξο.

Αὐτός, μόλις βλέπει τόν Χρῆστο, κοιτάει τό ρολόι του καί σκουντάει τό διπλανό του πού κοιμάται.

Πετάγονται καί οἱ δύο κάτω:

Φεύγουν τρέχοντας γιά τήν Αἰγυπτιακή πρεσβεία. Ὁ Χρῆστος ἀνεβαίνει καί κάθεται, βγάζοντας δυνατό ἀναστεναγμό.

— Ἔσκαβες; ἔσκαβες; ρωτάει εἰρωνικά ὁ Ὑπαστυνόμος.

Τρεῖς-τέσσερις Ἄστυφύλακες γνέφουν μέ νοήματα στόν Χρῆστο νά πεῖ κάτι στόν Ὑπαστυνόμο.

Ὁ Χρῆστος γνέφει νάι, καί γυρίζει πρὸς τόν Ὑπαστυνόμο:

— Κυρ-Ὑπαστυνόμε, νά παίξουμε κανένα ταβλάκι, νά περάσουν αὐτές οἱ ὀκτώ ὥριτες;

— Δέν τό ξέρετε ὅτι ἀπαγορεύεται τό τάβλι ἐντός τοῦ λεωφορείου; ἀπαντάει αὐστηρά ὁ Ὑπαστυνόμος.

— Ἐλα, κυρ-Ὑπαστυνόμε, οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοί πῶς παίζουν στίς διμοιρίες τους ταβλάκι;

Ὁ Ὑπαστυνόμος, μαλακώνει.

— Τέλος πάντων, ἔχετε τάβλι μαζί σας;

Δέν προλαβαίνει νά τελειώσει τή φράση του καί πέντε τάβλια ἀνοίγονται στόν μεσαῖο πάγκο.

Ὁ Ὑπαστυνόμος κατεβαίνει ἀπό μπροστά, μπαίνει πίσω στήν κλούβα καί κάθεται δίπλα σέ δύο ταβλαδόρους...

Ὁ ἕνας τοῦ παραχωρεῖ τή θέση του.

Ἐχει μεσημεριάσει γιά καλά, ὁ Ὑπαστυνόμος βαρέθηκε νά παίξει τάβλι, ξαναπῆρε τή θέση του μπροστά καί λύνει σταυρόλεξο. Πολλοί ἄστυφύλακες λαγοκοιμοῦνται, ἄλλοι

ἔχουν κατέβει ἀπό τήν κλούβα καί συζητᾶνε. Δυό ζευγάρια συνεχίζουν νά παίξουν τάβλι.

Στόν περίγυρο τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων μπαίνει ἡ κλούβα μέ τήν ἀπογευματινὴ διμοιρία. Ἡ κλούβα μας, μανουβράρει καί φεύγει γιά τὴ βάση της. Ὅλοι μέσα βιάζονται νά σχολάσουν. Βγάζουν γραβάτες, φτιάχνουν τίς ἀσπίδες, τὰ κράνη. Ὁ Ὑπαστυνόμος ἐνοχλεῖται.

— Ἄν γίνει τώρα κανένα ἀνάποδο καί χρειαστεῖ νά ἐπέμβουμε, τί θά κάνετε;

— Φάε τὴ γλώσσα σου, γρουσούζη! μουρμουράει ὁ Μίμης μέ δυσαρέσκεια.

— Τί εἶπες, Μίμη; ρωτᾶει ἄγρια ὁ Ὑπαστυνόμος.

— Τίποτα, τίποτα, ἀπλῶς ἂν γίνει κάτι θά ἐτοιμαστοῦμε τσάκα τσάκα.

Ὁ Ὑπαστυνόμος ἐπιμένει:

— Ρέ, πρέπει νά τό καταλάβετε, ὅτι ἡ Πολιτεία μᾶς πληρῶνει γιά νά μᾶς ἔχει ὁ, τι ὥρα μᾶς χρειαστεῖ, εἴτε μέρα εἴτε νύχτα εἶναι εἴτε σχόλη.

Διακόπτεται ἀπ' τόν ἀσύρματο, τὴ μοτορόλα:

«Α-Ω λαμβάνετε;» Ὅλοι οἱ ἀστυφύλακες βουβαίνονται ἀκίνητοι στή θέση πού βρίσκονται.

«Πολύ καλά, κέντρο!» ἀπαντᾶει ὁ Ὑπαστυνόμος πατώντας τό πρές.

«Ποῦ εὑρίσκεστε;» συνεχίζει ἡ μοτορόλα.

«Μουσεῖον ἀεροπορίας, κέντρο».

«Μεταβεῖτε Κουκάκι, πυρκαγιά σέ χρωματοπωλεῖο στή Δημητρακοπούλου».

«Ἐλήφθη, κέντρον, ἐλήφθη».

Ἀκούγεται βοητὸ δυσφορίας κι ὁ Ὑπαστυνόμος, ἤρεμος:

— Παιδιά, ἐτοιμαστεῖτε γιά τὴν πυρκαγιά.

Οἱ ἀστυφύλακες διαμαρτύρονται:

— Αὐτὰ τὰ ἄσχημα ἔχει ἡ κωλοαστυνομία καί μοῦ τὴ σπάει.

—'Από τίς ἔξι τό πρωί εἴμαστε στό πόδι καί δέν ἔχουμε φάει... οὔτε ζῶα νά ἴμασταν.

—Ποιές ἔξι; Τόν συναγερμό τόν ξέχασες, ποιός κοιμήθηκε μετά τή λαχτάρα πού πήραμε;

'Επεμβαίνει ὁ Χρῆστος βάζοντας τή γραβάτα του.

—Ρέ παιδιά, ὅ,τι καί νά λέμε τώρα, μαλακίες λέμε, τό μόνο πού πετυχαίνουμε εἶναι νά ἐκνευρίζομαστε περισσότερο. Ὁ Θεός νά βάλει τό χέρι του νά εἶναι μικρή ἢ πυρκαγιά νά καθαρίσουμε γρήγορα, γιατί θά καοῦμε καί μεῖς μαζί.

—'Ἐχει δίκιο ὁ ψηλός, συμφωνεῖ ὁ Ὑπαστυνόμος εὐχαριστημένος.

Μετά ἀπό τρία τέταρτα τῆς ὄρας φτάνουν στό χῶρο τῆς πυρκαγιάς. Καίγεται ἓνα ἰσόγειο χρωματοπωλεῖο. Ἄπ' ἔξω στό δρόμο ἔχουν σβηστεῖ δυό μισοκαμένα αὐτοκίνητα. Πάνω ἀπό τό χρωματοπωλεῖο κινδυνεύει ὄλος ὁ δεύτερος ὄροφος. Ὁ κόσμος ἔχει ἀνακατευτεῖ μέ τούς πυροσβέστες κι ἐμποδίζει τίς προσπάθειές τους.

Οἱ ἄντρες συντάσσονται σέ τριάδες δίπλα στήν κλούβα τους. Τρέχει κοντά ὁ Ἀστυνόμος πού ἦταν στόν τόπο τῆς πυρκαγιάς ἀπό πρῖν:

—Ἄντε, ρέ λεβέντες, ἀργήσατε. Λοιπόν, ἀνοιχεῖτε κι ἀπομακρύνετε τόν κόσμο γιά νά μὴν ἔχουμε κανένα ἀτύχημα.

Πετάγεται κάποιος ἀπό τή διμοιρία:

—Πεινᾶμε. Ἄπό τίς πέντε τό πρωί εἴμαστε στό πόδι.

—Συνάδελφε, ξέχασες πάλι τό συναγερμό τό βράδυ, τόν παρατηρεῖ ἓνας ἄλλος.

—Τό ξέρω, τό ξέρω παιδιά, κάλεσα τήν καντίνα γιά νά κολατσίσετε, λέει καλοσυνάτα ὁ Ἀστυνόμος.

—Σωθήκαμε, ἀκούγονται δυό-τρεις ἀστυφύλακες μαζί.

Ὁ Ἀστυνόμος ἐκνευρίζεται λιγάκι:

—'Ἐλάτε, ἐλάτε, παιδιά, δουλειά τώρα, κι ἀφήστε τίς διαμαρτυρίες.

Χρειάστηκαν δύο ώρες προσπάθεια τῶν πυροσβεστῶν νά δαμάσουν τή φωτιά καί τῶν ἀστυφυλάκων νά δαμάσουν τούς περίεργους.

Καταφθάνει ἡ καντίνα. Παρκάρει μπροστά στήν κλούβα.

—Δυό δυό παιδιά, φωνάζει ὁ Ὑπαστυνόμος, γιά τήν καντίνα. Μετά ἀπό τρία ζευγάρια πᾶνε καί οἱ φίλοι μας πρός τήν καντίνα.

—Τί θά πάρουμε, Μίμη; Πεινάω σάν λύκος.

—Κάτσε νά δοῦμε, θά ἔχει καί τίποτα; Γιατί οἱ ἄλλοι μόνο πορτοκαλάδες πήρανε.

Φτάνουν στό παράθυρο-βιτρίνα τῆς καντίνας.

—Καντινιέρη τί ἔχεις; ρωτάει ὁ Μίμης.

—Τυρόπιτες, σάμαλι, ποτά, ἀπαντάει βαριεστημένα ὁ ἀστυφύλακας τῆς καντίνας.

—Ὁραῖα! τρίβει τά χέρια του, ὁ Μίμης: «φόρ» τυρόπιτες, «τού» πορτοκαλάδες.

—Μπράβο, Μίμη, ἔχεις φοβερή προφορά, νά πᾶς νά ἐξασκηθεῖς στήν Ἀμερικανική Ἐνωση.

Παίρνουν τίς τυρόπιτες καί τίς πορτοκαλάδες. Ὁ Μίμης, πιάνοντας τίς τυρόπιτες καί τήν πορτοκαλάδα:

—Νά 'τα, δέν σ' τά 'πα ἐγώ; ὅπως τό φοβόμουνα, κρύες οἱ τυρόπιτες, ζεστές οἱ πορτοκαλάδες.

Θυμωμένος ἀπευθύνεται στόν ἀστυφύλακα τῆς καντίνας, πού κοιτάζει νυσταγμένος.

—Σέ περιμέναμε τόσες ὥρες, νηστικοί ἀπό τό πρωί, γιά νά φᾶμε κάτι, καί σύ μᾶς φέρνεις κρύες τυρόπιτες καί ζεστές πορτοκαλάδες.

—Τί τά βάζεις μαζί μου, συνάδελφε; μουρμουράει μέ χασμουρητό ὁ ἀστυφύλακας.

—Μέ ποιόν νά τά βάλω, ρέ ὕπνε;

Ὁ ἀστυφύλακας ζωηρεύει:

—Ἄν συνεχίσεις νά μοῦ μιλάς ἔτσι, θά σ' ἀναφέρω!

—Θά μοῦ κάνεις τά τρία δύο, ρέ μαλάκα! Ὅλη μέρα

λουφάρεις και δέν μπορείς νά κάνεις μιᾶς πεντάρας δουλειά.

— Ἡσύχασε, Μίμη, ἐπεμβαίνει ὁ Χρῆστος, μᾶς κοιτάει ὁ Ὑπαστυνόμος!

Ὁ Ὑπαστυνόμος καταλαβαίνει ὅτι κάτι τρέχει καί πλησιάζει:

— Τί συμβαίνει ἐδῶ, ψηλέ;

— Τίποτα τίποτα, κύριε Ὑπαστυνόμε.

— Τί τίποτα ρέ; Ἀφοῦ τσακῶνεστε μέ τόν συνάδελφο τῆς καντίνας!

— Δέν τσακωνόμαστε, εἶχε κρύες τυρόπιτες καί τοῦ κάναμε παρατήρηση, δικαιολογεῖται ὁ Χρῆστος.

Ὁ Ὑπαστυνόμος ἀγριεύει:

— Καί τί εἴσατε ἐσεῖς, πού θά κάνετε παρατήρηση σέ συνάδελφό σας; Δέν μοῦ τά λές καλά, ψηλέ! Ὅλα σοῦ φταῖνε, δέν διαμαρτυρήθηκε κανεῖς ἀπό τούς συναδέλφους σου, ἐσύ βρέθηκες; Ἄντε πήγαινε ἀπό δῶ, ἄντε μήν ἀκούσεις καμιά βαριά κουβέντα.

Ὁ Μίμης καί ὁ Χρῆστος πετᾶνε τίς τυρόπιτες στό καλάθι τῶν ἀχρήστων τῆς καντίνας, γεμάτο σχεδόν καί ἀπό ἄλλες κρύες τυρόπιτες, καί φεύγουν.

— Χρῆστο, τ' ἄκουσες καί γιά μένα μιά φορά, γελάει ὁ Μίμης.

— Ἐσύ μόλις εἶδες τόν Ὑπαστυνόμο τό βούλωσες, ἔ;

— Μαλάκας εἶμαι νά τά βάλω μαζί του;

Ἡ ὥρα πῆγε πέντε καί τριάντα. Ἡ διμοιρία μας ἀποχωρεῖ ἀπό τό χῶρο τῆς πυρκαγιᾶς. Φτάνει στή Καισαριανή ἔξι καί τέταρτο.

Ὁ Χρῆστος ἀλλάζει καί φεύγει γιά τό σπίτι του. Φτάνει ἐπτά παρά τέταρτο. Τόν βλέπει ἡ μητέρα του, πού πλέκει στήν κουζίνα. Πετάγεται ἀπάνω:

— Ποῦ ἦσουν παιδί μου, ἀπό τίς πέντε τό πρωί λείπεις κι

ούτε ένα τηλέφωνο δέν έκανες, νά μήν άνησυχῶ.

— Παράτα με, ρέ μάνα, καί βάλε μου νά φάω. Τί φαί έχεις;

— Άγκινάρες άρακά μέ τηγανητές πατάτες.

— Δέν έτρωγα στή λέσχη καλύτερα, μουρμουράει ὁ Χρῆ-
στος.

— Μπά, τί φαί είχε ἡ λέσχη σας; προσβάλλεται ἡ μητέρα
του.

— Τηγανητές πατάτες, αὐγά καί λουκάνικα.

— Ὁραῖα, θά σοῦ φτιάξω άμέσως καί αὐγά καί λουκάνικα.

— Δέν θέλω, δέν θέλω!

— Βρέ παιδί μου τί έχεις, τί σοῦ συμβαίνει; Πές το στή
μητέρα σου.

— Τί ἔχω, τί ἔχω; Τίς μαῦρες μου ἔχω, ρέ μάνα, θά μοῦ
βάλεις νά φάω τώρα;

Ἡ μητέρα του σερβίρει γρήγορα τό φαγητό καί κάθεται
άπέναντί του.

Ὁ Χρῆστος τήν κοιτάει ένοχλητικά στά μάτια.

— Τί έγινε πάλι; ρωτάει ἡ μητέρα του.

— Νερό ἔβαλες στό τραπέζι σου; Θά πνιγοῦμε.

Σηκώνεται, πάει στή βρύση, γεμίζει ένα ποτήρι νερό
μουρμουρίζοντας: πά! πά! πά! Ὅποια σέ πάρει θά τήν σκά-
σεις.

Ὁ Χρῆστος σηκώνεται νευριασμένος.

— Ρῶτα πρῶτα-πρῶτα ἄν θά πάρω ἐγώ καμιά! Πολύ γκρι-
νιάρα είσαι, ρέ μάνα.

Πάει στό δωμάτιό του καί πέφτει μέ τά ροῦχα στό κρεβάτι.
Στριφογυρίζει, στριφογυρίζει καί σέ κανένα τέταρτο τόν
παίρνει τελικά ὁ ὕπνος.

Δέν προλαβαίνει νά κοιμηθεῖ καί τό τηλέφωνο τόν τρομά-
ζει. Πετάγεται άπάνω, τρέχει, σηκώνει τό άκουστικό:

— Ἐμπρός; λέει μέ μπάσα φωνή.

— Τόν Ἄστυφύλακα παρακαλῶ, άκούγεται άντρική φωνή.

— Ὁ ἴδιος.

—“Έλα, συνάδελφε, από την ‘Υπηρεσία σέ παίρνω. Αὔριο ἡ διμοιρία σου ἔχει τό ἀπόγευμα ἐπιφυλακή δύο-δέκα καί ὄχι “Άγιο Κοσμά τό πρωί.

—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

Κατεβάζει τό ἀκουστικό. Πάει στήν κουζίνα. Ἡ μητέρα του συνεχίζει νά πλέκει.

—Βάλε μου νά φάω, ρέ μάνα.

Τοῦ σερβίρει γρήγορα καί τόν ρωτάει καλοσυνάτα χαιδεύοντάς του τά μαλλιά.

—Δέν πρόλαβες νά κοιμηθεῖς, ἀγόρι μου, καί σέ ξύπνησαν, ποιός ἦταν στό τηλέφωνο;

—‘Από τήν ‘Υπηρεσία, εἴμαστε αὔριο ἐπιφυλακή, ἀπαντάει μπουκωμένος ὁ Χρήστος.

—‘Αμάν, ἀγόρι μου, πού ἔμπλεξες μέ τήν παλιοαστυνομία. Αὐτά τράβαγε τότε κι ὁ πατέρας σου, ὅλο συλλαλητήρια εἶχε.

—Θά δηλώσω ἀσθένεια, νά πᾶνε στό διάολο, δέν πάω αὔριο πουθενά.

Ἡ Χρήστος πῆρε δέκα μέρες ἄδεια γιά θεραπεία ἰγμορίτιδος (ἐνέσεις, ἀντιβίωση)...

Ἔχουν περάσει ἀρκετές ἐβδομάδες ἀπό τίς δύσκολες μέρες.

Ἡ διμοιρία τῶν φίλων μας εἶναι ἐπιφυλακή ἀπό τίς ἔξι τό πρωί στή Βουλή τῶν Ἑλλήνων. Ὁ ἥλιος βρίσκεται στό κέντρο τοῦ αἰθαλομιχλογάλανου οὐρανοῦ. Οἱ περισσότεροι ἀστυφύλακες στήν κλούβα κοιμοῦνται ναρκωμένοι ἀπό τή ζεστή λαμαρίνα, τόν καπνό πού βρίσκεται στίς 3,8 φωτοχημικές μονάδες, τό διοξειδίο τοῦ ἀζώτου πού ἔχει φτάσει στά 260 μικρογραμμάρια ἀνά κυβικό ἑκατοστό καί τό διοξειδίο τοῦ ἀνθρακα πού ξεπερνάει τά 17 χιλιοστόγραμμα ἀνά κυβικό μέτρο.

Τρεῖς ἀστυφύλακες λύνουν μαζί ἕνα σταυρόλεξο, καπνίζο-

ντας Γκολουάζ και απολαμβάνοντας τον καφέ τους σε πλαστικά ποτηράκια. Ο Χρήστος, δίπλα τους, προσπαθεί να κρατήσει τα μάτια του ανοικτά.

Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν γεμάτες γεγονότα που συντάραζαν τη «μεγάλη οικογένεια» της Αστυνομίας.

Άγνωστοι δολοφόνησαν τον τέως Αστυνομό της Ασφάλειας, που είχε κατηγορηθεί και διωχθεί από το Σώμα σάβανιστής κατά τη διάρκεια της επταετίας. Στην κηδεία του έγιναν επεισόδια μεταξύ έχθρων και φίλων του δολοφόνου, με αποτέλεσμα να χάσει τη θέση του ο Διευθυντής του Μηχανοκίνητου και να μετατεθούν πολλοί αξιωματικοί.

Ο αντιπολιτευόμενος Αθηναϊκός κατηγορήσε έντονα την Αστυνομία και τα ΜΑΤ για τη στάση τους στην κηδεία, με τα δυσάρεστα αποτελέσματα.

— Ρέ παιδιά, πέστε μου καμιά λέξη να βρω, γιατί μέ πήρε ο ύπνος.

— Χαϊδευτικό του αστυνομικού όργανου μέ επτά γράμματα, του λέει ο Ένας.

Ο Χρήστος δείχνει να σκέφτεται, «μπάτσος» πετάγεται, «μπάτσος βγαίνει;».

— Μπράβο! λένε και οι τρεις μέ ένα στόμα, αυτό είναι.

Ο Χρήστος κοιτάει τό ρολόι του και ρωτάει τον Υπαστυνόμο που κάθεται μπροστά στη θέση του.

— Κύριε Υπαστυνόμε, γιατί ήρθαμε από τίς έξι τό πρωί, άφου ή συγκέντρωση είναι στίς έντεκα και μισή;

— Έτσι λέει ή Υπηρεσία κι από κεί και πέρα δέν ρωτάμε τίποτα άλλο, άπαντάει βαριεστημένα ο αξιωματικός.

Ο Χρήστος δέν τό βάζει κάτω:

— Άμα ή Υπηρεσία πλήρωνε ύπερωρίες, θά μάς έφερνε

ἀπό τὰ χαράματα γιά τή συγκέντρωση δέκα φοιτητῶν πού κατέβηκαν στό πεζοδρόμιο γιά ἕνα νομοσχέδιο;

Προτοῦ ἀπαντήσει ὁ ἀξιωματικός ἀκούγεται ἡ μοτορόλα.

— «Α-Ω σέ πλήρη ἐτοιμότητα. Ἡ συγκέντρωση ἔληξε καί στό χῶρο τῆς ἐθραύσθη ὑαλοπίναξ καταστήματος!»

Ἔτσι στήν κλούβα πετάγονται ὄρθιοι, βάζουν τὰ κράνη τους, παίρνουν τίς ἀσπίδες τους, κουμπώνονται. Ξανακούγεται ἡ μοτορόλα:

— Α-Ω μεταβεῖτε ταχέως Χαριλάου Τρικούπη καί Ἀκαδημίας καί ἐνεργήσατε τὰ νόμιμα.

Ἡ κλούβα μέ τό φάρο ἀναμμένο καί τή σειρήνα τῆς στή διαπασῶν φτάνει στό χῶρο τῶν συγκεντρωθέντων φοιτητῶν. Οἱ ἀστυφύλακες κατεβαίνουν καί συντάσσονται δίπλα στήν κλούβα κατά τριάδες. Οἱ φοιτητές εἶναι καμιά πεντακοσαριά. Ἕνας Ἀστυνόμος μέ ἕξι ἀστυφύλακες τοῦ Τμήματος φωνάζουν πρὸς τοὺς φοιτητές νά φύγουν διότι ἐμποδίζουν τὴν κυκλοφορία. Οἱ φοιτητές βλέποντας τὴ συνταγμένη διμοιρία ἀρχίζουν νά σφυρίζουν καί νά ἀποδοκιμάζουν τοὺς ἀστυφύλακες. Ἡ διμοιρία πλησιάζει τοὺς συγκεντρωθέντες καί ἀρχίζει νά τοὺς σπρώχνει.

Οἱ φοιτητές γιουχάρουνε. Μερικὲς κοπέλες φτύνουν τοὺς ἀστυφύλακες τῆς διμοιρίας καί πολὺ γρήγορα τὰ σπρωξίματα μεταβάλλονται σέ ξυλοδαρμό. Οἱ φοιτητές τρέχουν πρὸς ὄλες τίς κατευθύνσεις μαζί μέ περαστικό κόσμο πού μπλέκει ἄθελά του στή δίνη τοῦ ξυλοδαρμοῦ.

Μέσα στό πανδαιμόνιο ὁ Χρῆστος σπρώχνει δυνατὰ ὅποιον βρίσκει μπροστά του. Εἶναι ἰδρωμένος, μέ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του τραβηγμένα. Σπρώχνει μέ δύναμη μιά κοπέλα, πού παραπατάει, γονατίζει μέ τό ἕνα πόδι τῆς καί στρέφεται πίσω, κοιτώντας τον μέ βλέμμα ἐχθρικό. Ὁ Χρῆστος παγώνει στή θέση του. Ἡ κοπέλα εἶναι ἡ Ἑλενα, διαφορετικὴ ἀπὸ τότε πού τὴν θυμᾶται. Δέν εἶναι βαμμένη ὅπως συνήθιζε. Εἶναι ἀπλά ντυμένη μέ τζήν παντελόνι, τζήν

χακί πουκαμίσα καί πάνινα παπούτσια. Ἡ Ἑλενα σηκώνεται ἄργά, χωρίς νά ξεκολλήσῃ τό παγερό βλέμμα της ἀπό τόν Χρῆστο πού στέκεται ἀκίνητος, ἐνῶ γύρω του γίνεται πάντα χαμός. Μέσα σ' αὐτήν τήν ἀναταραχή ἐξαφανίζεται καί ἡ Ἑλενα. Ὁ Χρῆστος δέν ἀκούει, οὔτε σκέπτεται, μόνο βλέπει.

Ἀπό τό μυαλό του περνάει σάν ἀστραπή ἡ ὑποψία πώς, πιθανότατα, ὄνειρεύεται.

Ὁ Μίμης περνάει ἀπό μπροστά του σάν βολίδα, κυνηγώντας ἕναν μουσάτο πού τρέχει πιό γρήγορα.

Σέ λίγο διαδηλωτές καί κόσμος ἔχουν φύγει πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις. Στόν τόπο τῆς συγκέντρωσης ἔχουν μείνει μόνο οἱ κρανοφόροι, πού γυρίζουν ἀπό δῶ κι ἀπό κεῖ ἀναζητώντας θηράματα. Τέλος ὁ Ὑπαστυνόμος σηκώνει τό χέρι του γιά ἐπιβίβαση.

Ὅλοι τρέχουν πρὸς τήν κλούβα. Ὁ Μίμης τρέχοντας, τραβάει καί τόν Χρῆστο, πού δέν φαίνεται νά ἔχει καταλάβει πολλά. Στήν κλούβα οἱ ἀστυφύλακες βγάζουν τά κράνη, εἶναι καταϊδρωμένοι. Ὁ Ὑπαστυνόμος πιάνει τό πρῆς.

«Ἀπό Α-Ω ἀναφέρουμε: ἀπόλυτος ἡσυχία. Περιμένουμε νεώτερες διαταγές».

Ἡ μοτορόλα ἐκπέμπει:

«Α-Ω ἀναμείνατε εἰς τόπον ἐπ' ὀλίγον καί ἀποχωρήσατε».

«Ἐλήφθη, κέντρον».

Ὁ Ὑπαστυνόμος γυρίζει πρὸς τοὺς ἀστυφύλακές του:

— Παιδιά, κάνατε καλή δουλειά. Τοὺς διαλύσατε σέ μηδέν χρόνο.

Ἀκούγεται ὁ Μίμης:

— Ὁραῖο ξύλο, πολύ τό χάρηκα, ἀλλά ἐσένα, ψηλούλη, δέν σέ εἶδα νά τσακίζεις κανένα μουσάτο, ὄλο γκομενουῦλες ἐσπρωχνες.

— Κόφ' το, Μίμη, δέν ἔχω ὄρεξη.

— Γιατί, ρέ μαλάκα; Σ' ἔπιασε πάλι κρίση συνειδήσεως; Δέν πήγαινες γιά ἱεροκήρυκας καλύτερα;

Πετάγεται ὁ Ὑπαστυνόμος:

—Τί τρέχει, ψηλέ, μήπως εἴχαμε ἄδικο πού δεῖραμε ἓνα μάτσο ἀλλήτες;

Ὁ Χρῆστος ἀπαντᾷ νευρικά:

—Ἀρχίζω νά πιστεύω ὅτι ἀλλήτες εἶμαστε ἐμεῖς καί πῶ ἀλλήτες αὐτοί πού μᾶς διατάζουν.

Πολλοί ἀστυφύλακες διαμαρτύρονται ἐναντία στόν Χρῆστο:

—Κόφ'το, ρέ νούμερο.

Πολύ δημοκράτης τό παίζεις.

—Ὅλο τόν πονηρό κάνεις.

Ὁ Ὑπαστυνόμος σηκώνεται ὀρθίως, κάνει νόημα μέ τό χέρι νά ἡσυχάσουν λέγοντας:

—Μ' αὐτό πού εἶπες βρίζεις τήν Κυβέρνηση καί τήν ὑπηρεσία, εἶναι βαρῦ.

—Ὅταν, κυρ-Ὑπαστυνόμε, μιά Κυβέρνηση φτάνει στό σημεῖο νά χρησιμοποιεῖ Ὑπηρεσία πού εἶναι καθαρά γιά ἀναρχικούς, γιά νά διαλύσει ἑκατό φοιτητές, πού οἱ ὀγδόντα ἀπ' αὐτούς εἶναι κοπέλες, τότε δέν πρόκειται γιά Κυβέρνηση, ἀλλά γιά βοσκούς πού νομίζουν ὅτι ἔχουν νά κάνουν μέ γιδοπρόβατα. Καί ἐμεῖς εἶμαστε τά μαντρόσκυλά τους γιά νά τά προσέχουμε. Γιατί δέν ἔχουμε τό δικαίωμα νά λεγόμεστε ἄνθρωποι, ὅταν βασανίζουμε ἢ δέρνουμε συνανθρώπους μας.

—Τό ξέρεις ὅτι μπορῶ νά σ' ἀναφέρω καί νά φᾶς φύσημα; τόν παρατηρεῖ ὁ Ὑπαστυνόμος αὐστηρά.

—Δέν περίμενα ἀπό σᾶς τέτοια ἀπειλή καί ἐπικαλοῦμαι τή λογική καί τίς γνώσεις σας. Εἶναι σωστό νά τσακίζουμε ἐμεῖς αὐτούς τούς νέους, πού αὔριο θά εἶναι οἱ πνευματικοί πατέρες τῶν παιδιῶν μας: οἱ δάσκαλοί τους, οἱ γιατροί τους, οἱ δικηγόροι τους, οἱ ἐπιστήμονές τους;

—Σπάγανε ὄμως βιτρίνες, τόν διακόπτει ὁ Ὑπαστυνόμος.

—Δέν εἶδαμε κανέναν νά σπάει βιτρίνες! Μά κι αὐτό νά ἔγινε, ἔγινε ἀπό ἐξτρεμιστικό στοιχεῖο πού τό βόλευε ἡ

κατάσταση. Κι ἡμεῖς τό βοηθήσαμε νά πετύχει, δέροντας φοιτήτριες, φοιτητές καί περαστικούς ἀνίδεους. Τήν ἄλλη φορά, μᾶς εἶχαν κατεβάσει νά δείρουμε κάτι ἀριστερούς τοῦ «Ἐσωτερικοῦ» γιά τά προοδευτικά συνθήματά τους, πού σίγουρα τούς τά εἶχαν ὑπαγορεύσει, γιατί ὅλοι ἦταν πιτσιρικάδες. Ἔσε μέ τούς τυφλοῦς τό καζίκι πού πάθαμε νά τραβιόμαστε μέσα στήν Πανεπιστημίου μέ ἀνάπηρους ἀνθρώπους πού εἶχαν κατέβει γιά αἰτήματά τους. Ἔαν ἔχουμε τόν Θεό μας! Ἡ ἐξουσία εἶναι γιά τήν ἐλευθερία τοῦ λαοῦ, ὄχι γιά τήν κηδεμονία του. Πιστεύω ὅτι ξεφύγαμε ἀπ' τό σκοπό μας. Νά τσακίσουμε αὐτούς πού εἶναι ἀκραῖοι μέ ἀναρχικές ἐκδηλώσεις σέ βάρος τοῦ λαοῦ καί τῆς Πολιτείας εἶναι ἀναγκαῖο, ἀλλά...

Ὁ Ὑπαστυνόμος ἔχει καθίσει, τόν διακόπτει, ἤρεμα.

— Δέν ἀπαντᾶω γιά νά τελειώνει ἡ συζήτηση, ἀλλά μὴν ἀντιδρᾶς ἔτσι: ἄμα πιέζεσαι, νά ἀλλάξεις ὑπηρεσία. Μπορεῖ κι ἡμεῖς νά πιεζόμαστε, μά δέν ἀντιδρᾶμε, γιατί ἔχουμε οἰκογένεια, ὑποχρεώσεις. Γιατί τέλος πάντων εἶναι κι αὐτό ἓνα ἐπάγγελμα.

— Ζητῶ συγνώμη κύριε Ὑπαστυνόμε ἄν εἶπα κάτι παραπάνω, ἀλλά αισθάνομαι ψυχικά κουρασμένος ἀπό τά λάθη τῶν πάνω, πού εἶμαι ὑποχρεωμένος νά τά δέχομαι ἀναντίρρητα.

Ὁ καιρός περνάει γοργά. Τά ΜΑΤ συνεχίζουν τό ἔργο τους. Εἶτε σέ μικρές εἶτε σέ μεγάλες συγκεντρώσεις τό ξύλο εἶναι ἀπαραίτητο γιά τή διαφύλαξη τῆς... ὁμαλότητας.

Ἡ διμοιρία μας εἶναι ἀπογευματινὴ στήν πρεσβεία τῶν ΗΠΑ. Οἱ δύο φίλοι μας συζητᾶνε μέσα στήν κλούβα.

— Χρῆστο, αὔριο μᾶς μιλάει ὁ νέος Διοικητής.

— Τό ξέρω, φαίνεται πολύ ὠραῖος ἄνθρωπος.

— Δέν νομίζω νά κάνει γιά Διοικητής τῶν ΜΑΤ, ρέ Χρῆστο. Ἔσε πού ἐπὶ ἐπταετίας εἶχε διωχθεῖ γιά «δημοκράτης»

ἀπό τό Σῶμα. Ξέρεις πόσους εἶχαν διώξει τότε μέ τή ρετσινιά
ὄτι «ἀριστέριζαν». Ἄλλά ἐπανήλθε μέ προσφυγές γιατί δέν
ὕπῆρχε τίποτα εἰς βάρος του. Μέ τούς κατώτερους του εἶναι
πολύ ἐντάξει. Ὅσο γιά περιουσιακά στοιχεῖα, τά μισά Μεσό-
γεια εἶναι δικά του.

—Καλά, ρέ Μίμη, πού τά μαθαίνεις ὄλα αὐτά;

—Ἔ! Τί «δεύτερο γραφεῖο» εἴμαστε;

—Μιά πού ἀνήκεις στό «δεύτερο γραφεῖο», μήπως ἔμαθες
καί γιά τόν Διευθυντή, ἂν θά τόν ἀλλάξουν;

—Μπά, πού νά φύγει αὐτός...;

—Μά ἔχει τόσο καιρό αὐτή τή θέση.

—Ναί, ἀλλά πρέπει νά ξέρεις, ὄτι ἔχει ἕναν Ὑπουργό πού
τόν κρατάει σ' αὐτή τή θέση.

—Γιά φαντάσου, ρέ Μίμη, ἔχεις ἕναν Ὑπουργό κολλητό
καί εἶτε εἶσαι ἱκανός εἶτε ὄχι, κρατᾶς θέση ἐπὶκαιρη, ἐπηρεά-
ζοντας ἀπόλυτα μέ τίς ἀποφάσεις σου τόσον κόσμο. Εἶναι
αὐτό πού λένε «ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος στήν κατάλληλη
θέση». Ἐνῶ ὁ προηγούμενος Διευθυντής, πού ἦταν ὠραῖος
ἄνθρωπος, κατέληξε σ' ἕνα γραφεῖο ἐπειδή ἔπρεπε κάποιος νά
θυσιασθεῖ στήν κοινή γνώμη, ἐξιλεώνοντας τήν Ἀστυνομία
γιά τά ἐπεισόδια τῆς κηδείας τοῦ τέως Ἀσφαλίτη. Αὐτός μᾶς
ἔλεγε καί καμιά συμβουλή τῆς προκοπῆς, ἀγαποῦσε τόν
κατώτερο, τόν πρόσεχε. Αὐτός πού εἶναι τώρα, ὄταν ἀκούει
κατώτερο γίνεται θηρίο, λές κι ὁ ἴδιος δέν ὑπῆρξε ποτέ του.

—Ρέ Χρῆστο, γιά νά φτάσεις σ' αὐτή τή θέση πρέπει νά
εἶσαι λίγο σπασίκλας. Μήν ξεχνᾶς ὄτι κάνεις δύο χρόνια
φαντάρος, ἔξι μῆνες Ἀστυφύλακας, ἕνα χρόνο Ἀρχιφύλα-
κας, τρία χρόνια Ὑπαστυνόμος καί κάτι Σχολές Πολέμου καί
τέτοια. Ὅλα αὐτά εἶναι ἐσώκλειστες σχολές. Δέν θά γίνεις
σωστός σπασίκλας, παρά μόνον περνώντας τά νιάτα σου μέ
διαταγές καί πειθαρχία, ἐνῶ οἱ συνομήλικοί σου τήν περνᾶνε
μέ ἐκδρομοῦλες, γυναῖκες, γλέντια καί τρελή ζωή.

—Δέν ἔχεις καί ἄδικο, τήν ἄλλη φορά πού ἦσουν μέ ἄδεια,

ξέρεις τί έπαθα; Μās ανέφερε ό 'Υποδιοικητής, τόν Γιώργο καί μένα, γιά μαλλιά. Στιγνόμαστε έξω από τό γραφείο του Διευθυντου, τουλάχιστον δυό ώρες. Αύτός στό μεταξύ μέσα μās είχε γράψει κανονικά στά τέτοια του. Καταλαβαίνεις τήν άγωνία μας. Είχαμε φτάσει σέ σημείο νά πιστεύουμε ότι έγκληματήσαμε, έπειδή μείναμε άκούρευτοι. Τελικά φωνάζουν πρώτα τόν Γιώργο, φιλω τόν μελλοθάνατο σταυρωτά, του λέω κουράγιο καί τόν αφήνω νά προχωρήσει στό γραφείο της «'Ιερās 'Εξέτασης». Βγαίνει μετά από λίγο, πού σ' έμένα φάνηκε αίώνας, σωστό έρείπιο, ιδρωμένος, κίτρινος.

«Τί έγινε Γιώργο, σέ ξετίναξε;» τόν ρωτώ μ' άγωνία.

«Χρήστο, μ' έστειλε δυό φορές στό πίσω δωμάτιο γιά νά ξαναπάω νά αναφέρω τά στοιχεία μου, κτυπώντας δυνατά προσοχή!»

«Πόσα σου έριξε;»

«Πέντε κατοστάρικα!»

«Καλύτερα νά πηγαίναμε σέ κομμωτή στό Κολωνάκι!»

'Ακούω τ' όνομά μου. Ζητώ συγχώρεση από τόν Γιώργο γιά όσα του είχα κάνει καί προχωρώ στό έξεταστήριο. Ένα βήμα μπροστά από τό γραφείο του Διευθυντου, πηδάω στην κυριολεξία στον άέρα καί σκάω σαν έλατήριο σέ θέση προσοχής. Χαιρετώ δυναμικά καί βροντοφωνάζω τά στοιχεία μου. 'Ο Διευθυντής καί ό 'Ανθυπαστυνόμος βοηθός του έμειναν έκπληκτοι γιά λίγο, κοιτάζοντας ό ένας τόν άλλο.

«'Ανάπαυσις, ανάπαυσις», μου λέει ό Διευθυντής.

«Πώς βρέθηκες, παιδί μου έδω;» μέ ρωτάει καλοσυνάτα.

«Γιά μαλλιά, κύριε Διευθυντά».

«Δέν σέ τιμωρω, είσαι λεβεντόπαιδο. Δέν θέλω νά σέ ξαναδω έδω μέσα».

Βέβαια, από τότε, πήγα καμιά-δυό φορές καί άκόμα χρωστάω προστίματα.

Σάββατο πρωί. "Όλες οι διμοιρίες είναι συγκεντρωμένες

στή μεγάλη αίθουσα. Μπαίνει ό νέος Διοικητής, άνεβαίνει στην έδρα, κάνει νόημα μέ τό χέρι γιά ήσυχία.

—Καλημέρα σας. Πιστεύω ότι γνωρίζομαστε ήδη, τόσον καιρό πού έρχομαι γιά κατατόπισή μου ύπηρεσιακώς και γιά νά γνωρίσω και τά ιδιαίτερά σας άπό τόν προκάτοχό μου. Ένα άπό τά ιδιαίτερά σας είναι ότι είστε όλοι νέα παιδιά, μέ πολλή όρεξη γιά δουλειά. Άπό έσάς θά βγούν οί αύριανοί άρχηγοί του Σώματος.

Έγώ άπό έσάς σάν νέος Διοικητής σας ζητάω τή συνεργασία σας γιά τό δύσκολο έργο πού άνέλαβα και πρέπει νά τό φέρω εις πέρας μαζί σας.

Θέλω νά 'στε στην 'Υπηρεσία δραστήριοι και τυπικοί. Θέλω νά ύπάρχει στενή συνεργασία άστυφύλακα-άξιωματικού. Η συνεργασία νά στηρίζεται σε σεβασμό και ύπακοή στον άνώτερο, δικαιοσύνη και κατανόηση στον κατώτερο. Όσο θά είμαι Διοικητής σας θέλω ν' άκούω τά προβλήματά σας όποια και νά είναι, οίκογενειακά ή ύπηρεσιακά.

Θά εισηγηθώ στό Διευθυντή νά μειωθούν τά νυχτερινά, διότι πιστεύω ότι τά ΜΑΤ πρέπει νά είναι ξεκούραστα και γυμνασμένα γιά τήν άποστολή τους.

Τώρα θά μείνουμε λίγο στό θέμα τής άποστολής.

Τά ΜΑΤ σάν νέα ύπηρεσία υπέπεσαν σε πολλά σφάλματα. Αυτό όφείλεται ή σε παρερμηνεία διαταγών ή σε ύπερβολικό ύπηρεσιακό ζήλο.

Σας θυμίζω περιπτώσεις:

Τότε στό Κερατσίνι μέ τούς ύπονόμους, ένώ οί κάτοικοι είχαν δίκιο, όπως είχε παραδεχθεί ό τότε Διευθυντής Πειραιώς, ένας 'Υπαστυνόμος διμοιρίας, πού δέν βρίσκεται πιά στά ΜΑΤ, συνεπλάκη μέ τόν κόσμο μέ άποτέλεσμα τρεις διμοιρίες νά κυνηγιώνται μέ τούς Κερατσινιώτες μέσα στην πόλη τους. Τώρα τό τί πέτρες φάγατε πιστεύω νά τό θυμόσατε, όσοι ήσαστε στίς τότε όδομαχίες.

"Άλλη περίπτωση: Στην κηδεία του δολοφονημένου τέως

ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀσφαλείας. Ὅσοι συνάδελφοι παραβρέθηκαν ὑπηρεσιακῶς ἢ οἰκειοθελῶς εἶχαν βγάλει τὰ περιστροφὰ τους καί πυροβολοῦσαν στὸν ἀέρα. Μετὰ ἔδειραν καί δύο-τρεῖς ἐνοχλητικούς δημοσιογράφους καί λίγο κόσμον ἀπ' ἔξω. Οἱ διμοιρίες MAT πού εὐρίσκοντο ἔξω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο κράτησαν παθητικὴ στάση, ἐπόμενο ἦταν ἄλλωστε! Τὰ ἀποτελέσματα τὰ θυμόσαστε. Μετατέθηκε ὁ Διευθυντὴς τοῦ Μηχανοκίνητου καί ἕνας-δύο ἀξιωματικοί. Κατακραυγὴ ἀπὸ τὸν κόσμον γιατί ὁ Τύπος τὸν μακαρίτη τὸν εἶχε παρουσιάσει βασανιστὴ ἐπὶ ἑπταετίας.

Σάν Διοικητὴς τῶν MAT, θέλω νὰ πετύχω νὰ μᾶς βλέπει ὁ κόσμος σάν προστάτες, σάν φύλακες ἄγγελους πού ὑπηρετοῦν τὸ δίκαιο καί σωστὸ καί τιμωροῦν τὸ ἄδικο καί παράνομο. Ὁ Ἀστυνομικὸς ἐν γένει πρέπει νὰ εἶναι ὁ «καλὸς Σαμαρείτης» καί ὄχι ὁ «κακὸς δαίμων».

Πρέπει νὰ προσέχουμε τί πράττουμε σέ μιὰ διαδήλωση, δέν πρέπει ἀπὸ ἕναν «προβοκάτορα» νὰ δείρουμε ὅλο τὸν κόσμον! Πρέπει νὰ κερδίσουμε τὴν ἀγάπη καί τὸν σεβασμὸ τοῦ λαοῦ. Νὰ κατεβαίνουμε ἀπὸ τίς κλοῦβες καί νὰ μᾶς χειροκροτοῦν. Γιατί θὰ τοὺς προστατέψουμε ἀπὸ τοὺς ἀναρχικοὺς, θὰ τοὺς βοηθήσουμε. Ἡ ἀπλὴ συγκέντρωση γιὰ ἕνα αἶτημα νὰ μὴ γίνεταί ἀιματηρὴ διαδήλωση.

Κάθε Σάββατο θὰ συγκεντρωνόμαστε νὰ τὰ συζητᾶμε.
Ἔχετε νὰ ρωτήσετε τίποτα;

Περιμένει λίγο.

— Ἐντάξει, θὰ τὰ ξαναποῦμε. Γειά σας.

Ὁ Μίμης μέ τὸν Χρῆστο πᾶνε γιὰ τὸ κυλικεῖο συζητώντας:

— Εἶπες τίποτα γιὰ τὸ Διοικητὴ, ψηλὲ; Πρῶτη φορά, τόσον καιρὸ ἀστυφύλακας, ἀκούω νὰ μιλάει ἀξιωματικὸς ἔτσι.

— Μοῦ θύμισε λίγο τὸν Διοικητὴ τῆς Σχολῆς.

— Πάντως, Χρῆστο, δέν κάνει γιὰ Διοικητὴς τῶν MAT.

— Κάθε ἄλλο, Μίμη, εἶναι ὁ πιὸ κατάλληλος γιὰ τὰ MAT.

Μήν ξεχνᾶς ὅτι ὁ κόσμος δέν μᾶς συμπαθεῖ καί πρέπει νά ἀποκατασταθοῦν οἱ σχέσεις μας.

— Πάρτο χαμπάρι, ψηλέ, χωρίς ξύλο δέν βγαίνει τίποτα.

— Λέγε ὅ,τι θές ἐσύ, ἐγώ Δευτέρα πρωί θά πάω νά συζητήσω μαζί του!

— Τρελάθηκες ρέ, τί τόν πέρασες τόν Διοικητή, Μῆτσο;

Δευτέρα πρωί. Ὁ Χρῆστος χτυπάει τήν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ Διοικητῆ, περνάει μέσα.

— Κύριε Διοικητά ἐπιτρέπετε;

— Πέρασε, πέρασε. Κάθισε, τοῦ λέει ὁ Διοικητής καλοσυνάτα. Μή μου ἀναφέρεις, σέ ξέρω.

— Εὐχαριστῶ. Ποῦ μέ ξέρετε; ἐκπλήσεται ὁ Χρῆστος.

— Ἔχω πληροφορηθεῖ γιά σένα, ὅπως καί γιά τούς ἄλλους, πού δημιουργοῦν προβλήματα στήν ὑπηρεσία. Μοῦ ἔχει κάνει ἐντύπωση ἡ ὄλη σου συμπεριφορά καί ἀντίδραση στό χῶρο τῶν ΜΑΤ. Πάντως στήν ἔκθεση ἀπό τό στρατό, τόν λίγο καιρό πού ὑπηρέτησες, καί ἀπό τή Σχολή, σέ παρουσιάζουν ἄριστο καί ἠθικό. Ἐδῶ ὅμως μοῦ τά χαλάς. Ὁ Ὑπαστυνόμος σου ἔχει πάρα πολλά παράπονα καί ὅποτε μυρίζεσαι ἐπιφυλακή καί ξύλο δηλώνεις ἀσθένεια.

— Κύριε Διοικητά, πιστεύω ὅτι τά ΜΑΤ βρίσκονται σέ λάθος δρόμο.

— Αὐτός δέν εἶναι λόγος γιά νά μήν εἶσαι ἐσύ στίς ὑποχρεώσεις σου σωστός, γιατί ἡ Ὑπηρεσία σέ πληρώνει, ἄσχετα ἐάν τίς μισές μέρες βρίσκεσαι ἀσθενής, ἐνῶ, ἀπ' ὅ,τι ἔμαθα, ἀσχολεῖσαι μέ τό ἐμπόριο τοῦ πατέρα σου.

— Ἐάν μ' ἱκανοποιούσε ἡ Ὑπηρεσία, νά ὄστε σίγουρος ὅτι δέν θά τά ἔκανα ὅλα αὐτά.

— Κανένας δέν μένει ἱκανοποιημένος ἀπό τήν ἐργασία του, νεαρέ.

— Μά κύριε Διοικητά, ἐδῶ ντρεπόμαστε νά λέμε πού ὑπηρετοῦμε! Ὁ κόσμος δέν πολυσυμπαθεῖ τήν Ἀστυνομία

γιά τίς αὐθαιρεσίες της στήν ἑπταετία καί τήν κακή νοοτροπία της μέχρι τώρα. Δημιουργήθηκαν καί τά ΜΑΤ, νέα ὑπηρεσία μέ δυναμική παρουσία στίς διαδηλώσεις, ξυλοδαρμούς, κακοποιήσεις πολλές φορές πολιτῶν πού δέν εἶχαν καμιά σχέση μέ διαδηλωτές ἤ ἀναρχικούς, μέ ἀποτέλεσμα νά παραμένει ἀγεφύρωτο τό χάσμα Ἀστυνομίας καί λαοῦ.

—Γιά τοὺς ξυλοδαρμούς δέν ἀντιλέγω, τόν διακόπτει ὁ Διοικητής, ἄν καί ὑπάρχουν περιπτώσεις πού τό ξύλο ἐπιβάλλεται. Ἀλλά νά ξέρεις ὅτι ὁ νομοταγῆς πολίτης εἶναι μακριά ἀπ' αὐτά τά πράγματα, μέ ἀποτέλεσμα νά μὴν ἔχει κανένα παράπονο ἀπό τό Σῶμα.

—Μά, κύριε Διοικητά, πιστεύετε σοβαρά ὅτι ὑπάρχουν τέτοιου εἴδους πολίτες; Ὁ σύγχρονος τρόπος ζωῆς καί οἱ ἀπαιτήσεις του δέν ἀφήνουν κανέναν, μά κανέναν ἔξω ἀπό τήν παρανομία. Μέ μιά ματιά στήν καθημερινή μας ζωή τό διαπιστώνουμε:

Ἡ νοικοκυρά πού κλέβει στό σουπερ-μάρκετ!

Ὁ ταξιτζῆς πού κλέβει μέ τό ρυθμισμένο ταξίμετρο!

Ὁ δικηγόρος πού ἄλλα πιστεύει καί ἄλλα ὑπερασπίζεται!

Ὁ καθηγητής, μ' αὐτά πού παίρνει ἀπό τό ἰδιαιτερο στόν μαθητή!

Ὁ παπάς, μ' αὐτά πού κάνει ἀντίθετα στά ὅσα κηρύττει!

Ὁ γιατρός, πού παίρνει στήν ἐπίσκεψη ποσό ἄσχετο μ' αὐτό πού γράφει στήν ἀπόδειξη.

Ὁ δημοσιογράφος πού διαστρεβλώνει τήν εἶδηση.

Αὐτός πού μιλάει γιά γάμο καί σκέπτεται τήν προίκα!

Ὁ Δήμαρχος πού θά ὑποσχεθεῖ γιά νά φτάσει στήν ἐξουσία.

Ὁ πολιτικός, πού θά ὑποθηκεύσει τή χώρα του γιά νά τήν κυβερνήσει!

Ὁ συγγραφέας πού γράφει τό βιβλίο καί σκέπτεται τό κέρδος.

Καί πλεῖστα ἄλλα παραδείγματα πού ἀποδεικνύουν πόσο ὁ

άνθρωπος έχει απομακρυνθεί από τούς νόμους τῆς ἠθικῆς καί τῆς Πολιτείας.

— Ἴσως νά μήν ἔχεις ἄδικο σ' αὐτά πού λές, ἀλλά ἡ Ἀστυνομία καί τά MAT τί περισσότερο μποροῦν νά προσφέρουν;

— Ἐκεῖ εἶναι ἡ διαφορά, κύριε Διοικητά, ὅτι οὔτε ἡ Ἀστυνομία οὔτε τά MAT προσφέρουν σωστά τίς ὑπηρεσίες τους στό λαό. Γιά τόν ἀπλό λόγο ὅτι στηρίζονται σέ λάθος σύστημα, πού δέν ἀποδίδει.

— Σέ λάθος σύστημα! Τί θές νά πείς; ἀπορεῖ ὁ διοικητής.

— Θέλω νά πῶ γιά τό ὠράριο, ὅτι εἶναι ἀπάνθρωπο. Νά σᾶς τό ἐξηγήσω.

Ἀρχίζω μέ τό τετράωρο πού εἶναι τό χειρότερο. Τό ἀστυνομικό ὄργανο θά πάει στό τμήμα 10 φορές γιά ὑπηρεσίες. Τρεῖς φορές μεσάνυχτα, τρεῖς φορές χαράματα, τρεῖς φορές μεσημέρι καί ὅ,τι δουλέψει τήν Κυριακή, πού ἀλλάζει ὑπηρεσία. Δηλαδή, τή στολή του θά τήν βάλει καί θά τήν βγάλει εἴκοσι φορές, ἐκτός ἂν κοιμᾶται μ' αὐτήν περιμένοντας τό ἐπόμενο τετράωρο. Πρέπει νά εἶναι μισή ὥρα πιό μπροστά γιά νά παραλάβει ὑπηρεσία, ἐνῶ πρέπει νά παραδώσει ἀκριβῶς. Δηλαδή τήν ἐβδομάδα δουλεύει κανονικά σαρανταπέντε ὥρες.

Δέν λείπουν ὅμως οἱ ἐπιφυλακές καί ἔτσι οἱ ὥρες ἐργασίας φτάνουν στίς πενήντα ἢ καί ἐξήντα.

Τό ὀκτάωρο τώρα, πού θεωρεῖται καλή ὑπηρεσία — κι ἔτσι ἐργάζεται ἡ πλειονότητα τῆς Ἀστυνομίας — ἔχει ἄλλα χάλια. Τό ἀστυνομικό ὄργανο μέσα σ' ἓνα δεκαπενθήμερο ἔχει τέσσερα πρωινά, τέσσερα ἀπογευματινά καί, τό χειρότερο, τέσσερα βραδινά, ἀπό τίς 10 ἕως τίς 6 τό πρωί. Δηλαδή ἓνας ἀστυφύλακας μέ δέκα χρόνια ὑπηρεσία τά τρία τά ἔχει βγάλει μέ ξενύχτι.

Ξενύχτι, ὅπου οὔτε δουλεύει γιά νά περάσει οὔτε διασκεδάζει γιά νά εὐχαριστηθεῖ. Ἡ θά εἶναι σέ καμιά καρέκλα ὄλο τό βράδυ γιά σκοπιά, ἢ σέ καμιά πρεσβεία ὄρθιος, φορτωμένος

μέ κάποιο τουφέκι, σέ ήμινάρκωση. Τίς έπιπτώσεις από τό ξενύχτι τίς γνωρίζετε.

Θά μου πείτε ποιός νοιάζεται, άν ό άστυφύλακας έχει νεύρα καί ψυχολογικά προβλήματα, πού όλοι λίγο-πολύ έχουν; Ναι, αλλά ό άστυφύλακας τήν ήμέρα θά είναι ό δικαστής καί ό εκτελεστής γιά τίς παραβάσεις, τίς διαφορές, τίς άναποδιές του κόσμου. "Αν αυτό τό άτομο δέν βρίσκεται σέ ίσορροπημένη κατάσταση, πώς θά μπορέσει νά σκεφτεί σωστά, νά κρίνει δίκαια, νά φερθεί ανθρώπινα, νά έχει τήν ύπομονή νά σ' άκούσει, νά μπορεϊ νά σου εξηγήσει γιατί σέ μνηύει καί πληρώνεις τό τσουχτερό πρόστιμο;

"Η Πολιτεία έχει δώσει στό άστυνομικό όργανο όπλο καί έξουσία, πού συνήθως γίνεται «'Εξουσία γιά εκτόνωση του όργάνου». Μέ θλιβερά καί πολύ επίζημία άποτελέσματα σέ βάρος του λαού, όπως ξυλοδαρμοί στους δρόμους σέ νεαρούς πού άντιμίλησαν, σ' αυτούς πού έφεραν γιά εξακρίβωση στό Τμήμα, ή σ' αυτούς πού πιάσανε στίς λέσχες, σ' αυτούς πού πιάσανε μέ μηχανάκια. Καί εύκολα ύπάρχει ή δικαιολογία: είναι άλητες, τό θέλουν τό ξύλο. Λάθος, είναι άπλως νεολαία μέ τά δικά της ξεσπάσματα. Κάποτε έπαιζαν πετροπόλεμο, έτρεχαν μέ τά μουλάρια καί τά άλογα καί έσπαζαν τά πόδια τους. "Ετσι τή βρίσκανε. Τώρα τή βρίσκουνε στά μηχανάκια, στά μπιλιάρδα, στίς καφετέριες. "Αν θέλει ή Πολιτεία νά τους προστατέψει, άς φτιάξει γυμναστήρια, άθλητικούς συλλόγους, όργανώσεις νέων, νά καλλιεργηθεί τό αίσθημα της άμιλλας, νά οδηγηθοϋν οί νέοι στόν άθλητισμό γιά τό καλό τους καί τό καλό του συνόλου.

—Περίμενε, περίμενε, τόν διακόπτει ό Διοικητής. Πήρες φόρα. Γιά τόν άθλητισμό δέν έχεις άδικο, άλλωστε προσπάθειες γίνονται από τήν Κυβέρνηση...

—Θέλει έργα ούσίας, κύριε Διοικητά!

—Μή μέ διακόπτεις. "Αλλά γιά τό τετράωρο καί τό όκτάωρο, τί μπορεϊ νά γίνει, άφοϋ μόνο έτσι ό άστυφύλακας

μπορεί και βρίσκεται στο πλευρό του πολίτη εικοσιτέσσερις ώρες τό εικοσιτετράωρο;

— 'Ο πολίτης τόν χρειάζεται ενεργά, όχι παθητικά!

— Μά πώς μπορούμε έμεις νά τ' αλλάξουμε δλα αυτά, όταν υπάρχουν έδω και αρκετές δεκαετίες.

— Μέ σωστή συνεργασία ανωτέρων-κατωτέρων, κύριε Διοικητά, πού δυστυχώς μέχρι στιγμής δέν υπάρχει. Χρειάζεται πρόγραμμα γιά τήν ανάδειξη σωστών και ικανών ανδρών, πού θά 'χουν όρεξη γιά δουλειά γιά νά προκόψει τό Σώμα. Νά δημιουργηθεί επιτροπή πού νά άπαρτίζεται από ψυχολόγο και νέους στην ήλικία αξιωματικούς, πού θά έλέγχει τήν πνευματική ίσορροπία, τίς κοινωνικές σχέσεις και τίς γυμνασιακές γνώσεις τών νέων άστυφυλάκων. Καί μέ τά κριτήρια αυτά, οί νέοι νά αναλαμβάνουν τίς ανάλογες ύπηρεσίες στο Σώμα. Νά προωθοῦνται οί άστυφύλακες πού θέλουν νά σπουδάσουν. Τά 'Αστυνομικά Τμήματα νά παίρνουν ενεργό μέρος στις πολιτιστικές έκδηλώσεις τών κατοίκων τής περιοχής τους, γιά νά συσφίγγονται οί σχέσεις τών πολιτῶν και άστυφυλάκων. Νά άπαγορευτεί μέ νόμο τό ξύλο από τ' άστυνομικά όργανα σέ νέους, διότι τούς φανατίζουν σέ βάρος τής 'Αστυνομίας και τής Πολιτείας. Νά πηγαίνουν τά άστυνομικά όργανα στα σχολεία, νά έχουν διάλογο μέ τούς μαθητές γιά άπορίες άστυνομικής και νομικής φύσεως, πού είναι τόσες πολλές και περίπλοκες. Νά υπάρχει ειδική στήλη στις έφημερίδες πού νά αναφέρει επίκαιρα συμβάντα, προσωρινές άπαγορεύσεις και διάφορες διαταγές πού ενδιαφέρουν άμεσα τόν πολίτη, πού πολλές φορές βρίσκεται σέ παράβαση χωρίς καν νά τό γνωρίζει. Νά υπάρχει συνδικαλισμός γιά νά μπορούν νά εισηγηθοῦν και οί κατώτεροι ό,τι άποφεύγουν οί άνώτεροι, από φόβο μή χάσουν τή θέση τους.

— 'Απ' αυτά πού λές πολλά γίνονται και άλλα δέν γίνονται...

— Τό βασικό δέν τό είπαμε, κύριε Διοικητά.

—Δηλαδή ποιό βασικό;

—'Η 'Αθήνα έχει τριάντα έπτά Τμήματα καί τέσσερις Σταθμούς, σύνολο σαράντα ένα οικήματα, πού μπορούν νά χωριστούν σέ Τομείς. Τά Τμήματα νά δουλεύουν βραδινά καί Κυριακές εκ περιτροπής. Τό Τμήμα, πού δέν διανυκτερεύει, θά κλείνει στίς δώδεκα τά μεσάνυχτα καί θ' ανοίγει στίς έξι τό πρωί. Θά υπάρχουν μόνο μηχανοκίνητες περίπολοι, πού θά δρούν γρήγορα καί πιό άποτελεσματικά. Τά υπέρ είναι πολλά:

Πρώτον καί κύριο θά άπασχολείται τό ένα τρίτο άπό τή νυχτερινή δύναμη πού άπασχολείται τώρα, πιό ξεκούραστη καί όρεξάτη για δουλειά, μιά καί δέν θά 'χει πολλά νυχτερινά.

Δεύτερο, θά αύξηθει ή δύναμη τών άντρών τίς ήμερήσιες ώρες, ώρες όργασμού για όλο τόν κόσμο.

Τρίτο, ό άστυφύλακας θά δουλεύει ένα όκτάωρο τήν ήμέρα όπως όλοι οί εργαζόμενοι.

Τέταρτο καί τελευταίο, ή οικονομία πού πετυχαίνεται μέ τόν περιορισμό στήν κατανάλωση ρεύματος, ΟΤΕ, θέρμανσης άπό τά κλειστά Τμήματα. Για ενίσχυση τών βραδινών περιπολιών μπορεί νά υπάρχει καί διμοιρία MAT πού θά είναι σέ επιφυλακή, αλλά θά κοιμάται σάν τούς πυροσβέστες.

Σέ τυχόντα συναγερμό, σέ ελάχιστο χρονικό διάστημα, θά βρίσκεται εκεί πού τή χρειάζονται.

Για τίς Κυριακές ή μεγαλύτερη δύναμη χρησιμοποιείται στά γήπεδα. Αυτό νά ρυθμίζεται μέ τίς 'Ανώνυμες Ποδοσφαιρικές 'Εταιρείες. Νά πληρώνουν τήν άστυνομική δύναμη πού θά παρευρίσκεται στόν άγωνιστικό χώρο.

Για τά MAT στόχος:

Λιγότερο ξύλο, περισσότερη προστασία. Σέ μεγάλες συγκεντρώσεις ή πορείες νόμιμες, όπως Πολυτεχνείο, Πρωτομαγιά, μπορεί κάλλιστα νά χρησιμοποιηθεί έλικόπτερο για τόν έλεγχο τής συγκέντρωσης καί τήν προσβολή της άπό άναρχικά στοιχειά. Οί κλούβες σέ άθέατες θέσεις θά ένεργούν κατόπιν διαταγής του έλικοπτέρου σέ συγκεκριμένο τόπο καί

χώρο. Ἐάν ὁ καιρός δέν βοηθάει γιά τό ἑλικόπτερο, μπορεῖ νά ὑπάρχουν ἄντρες μέ ἀσύρματο σέ ἐπικαιρα σημεῖα, σέ πολυκατοικίες, στό χώρο τῆς συγκεντρώσεως.

Τά ΜΑΤ σέ καμιά περίπτωση δέν πρέπει νά στήνονται προκλητικά μπροστά σέ πορεία ἢ σέ συγκέντρωση, γιατί ἀπό κεῖ καί πέρα θά ἔχουμε νά ἀντιμετωπίσουμε τήν ψυχολογία τοῦ πλήθους, πού ἐμεῖς ἐρεθίσαμε, μέ τά γνωστά ἀποτελέσματα. Σέ περίπτωση ἀπαγορευμένης πορείας, συνήθως λίγων ἀτόμων, πάλι δέν χρειάζεται ξύλο. Προτιμότερο εἶναι νά ἐγκλωβιστοῦν καί νά συλληφθοῦν, γιά νά ἔχει τό λόγο ἡ δικαιοσύνη. Μετά ἀπό ὅλα αὐτά, θά μπορέσει καί τό μισθολόγιο τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου νά βρεθεῖ στά ἴδια ἐπίπεδα μέ τοῦ δημοσίου.

Νά ὑπάρχουν ὑπερωρίες, πού νά πληρώνονται ἀπό τίς πολιτικές παρατάξεις, γιά νά δεσμεύεται ὁ κάθε πολιτικός, νά μήν κατεβάζει ὄσους ἀστυφύλακες θέλει γιά νά καλύψει μιά πολιτική του βλακεία.

— Ὅλα αὐτά πού λές, νεαρέ, εἶναι ἀκατόρθωτα. Νά ξέρεις ὅτι πάντα γίνονται μετά ἀπό πολλές εἰσηγήσεις καί μελέτες καί μήν ξεχνᾶς τή γραφειοκρατεία καί...

Διακόπτεται ἀπό ἕναν Ἀστυνόμο, πού μπαίνει ἐκείνη τήν στιγμή στό γραφεῖο χωρίς νά χτυπήσει τήν πόρτα.

— ὦ! Συγγώμη, κύριε Διοικητά, μήπως σᾶς διέκοψα;

— Ὅχι, Χαράλαμπε, ἔλα.

Ὁ Χρῆστος σηκώνεται, χαιρετάει στρατιωτικά:

— Τά σέβη μου, κύριε Διοικητά, καί σᾶς εὐχαριστῶ.

— Θά τά ξαναποῦμε νεαρέ, καί σέ θέλω σωστό στή διμοιρία σου. Ὅχι μόνο λόγια. Καί ἔργα.

Ἡ διμοιρία τοῦ Χρήστου καί τοῦ Μίμη εἶναι ὑπηρεσία στήν Πλατεία Κολοκοτρώνη, δύο-δέκα τό ἀπόγευμα. Ὁ Χρῆστος κοιτάει τό ρολόι του. Εἶναι ἀκόμη ἔξι.

Τεντώνεται τεμπέλικα, μιλάει στον Μίμη που λύνει σταυρόλεξο.

— «Γρίφε», θά πάω σινεμαδάκι.

‘Ο Μίμης τόν κόβει σοβαρός.

— Πές ένα ζῶο μέ πέντε γράμματα καί θά σοῦ ἐπιτρέψω νά πᾶς.

‘Ο Χρῆστος σκέφτεται λίγο καί λέει θριαμβολογώντας:

— ‘Ελέφα! Στό « ‘Αττικόν» θά εἶμαι, στά πίσω καθίσματα.

‘Ο Μίμης μονολογεῖ « ‘Ελέφα;»... Καλά λένε: ψηλός καί μαλάκας...

‘Ο Χρῆστος, χωμένος στό κάθισμα τοῦ σινεμά, ἀπολαμβάνει μία κόκα κόλα βλέποντας τήν προβολή τῆς ταινίας «ΠΕ-ΠΣΥ». Ἐνῶ τό ἔργο πλησιάζει στό τέλος του, ἕνα γερό σκούνημα τόν τρομάζει. Πετάγεται ἀπάνω. ‘Ο Μίμης ἤδη βρίσκεται στήν ἐξοδο κάνοντάς του νόημα. Τρέχουνε στή Σταδίου πρὸς τήν πλατεία Κολοκοτρώνη.

— Τί τρέχει, Μίμη, καί τρέχουμε;

— Φάγανε τά κουμμούνια ἄλλον ἕνα πρώην ‘Ασφαλίτη ‘Αστυνόμο.

— Πῶ! Πῶ! Σοβαρά; Ποῦ;

— Στή Νέα Σμύρνη, ἔξω ἀπό τό σπίτι του.

Μπαίνουν στήν κλούβα πού μανουβράρει καί φεύγει μέ σειρήνα, περνώντας μέ κόκκινο τή διασταύρωση Σταδίου-‘Αμερικῆς.

‘Ολο τό βράδυ οἱ ἀστυφύλακες χτενίζανε ὄλη τή γύρω περιοχή χωρίς ἀποτέλεσμα.

Στήν κηδεΐα τοῦ ‘Αστυνόμου, πού εἶχε ἐκδιωχθεῖ ἀπό τήν ‘Αστυνομία σάν βασανιστής ἐπί ἐπταετίας, δέν ὑπῆρξαν

ἐπεισόδια, γιατί ἔγινε σέ στενό οἰκογενειακό κύκλο.

Δέν εἶχε κλείσει καλά καλά χρόνος ἀπό τό πρῶτο ἔγκλημα καί ἔγινε δευτέρο.

Ἐπί τῷ ἀστυνομικῷ κόσμῳ ἔχει κλονιστεῖ, φοβᾶται γιά συνέχεια.

Ἐπί τῷ ἀξιοματικῷ τῆς Ἀστυνομίας εἶχαν δεῖρει λιγάκι παραπάνω γιά τό «καλό τῆς πατρίδος» ἐπί ἑπταετίας, τώρα τά βάζουν μέ τήν «εὐαισθησία» τους καί τήν «καλοσύνη» τους πού δέν ἀναγνωρίζεται, ἀλλά τουναντίον κινδυνεύουν κιόλας.

Μέσα στό κυλικεῖο οἱ ἀστυφύλακες τῆς διμοιρίας πίνουν καφέ, δέν ἔχει βέβαια καί τίποτ' ἄλλο. Εἶναι ὅλοι σοβαροί, σιωπηλοί. Ἐπί τῷ Μίμη σπάει τή σιωπή:

— Πῶ! Πῶ! Πολύ βάρυνη τό κλίμα στά ΜΑΤ. Ἐπί τῆς μιάς δολοφονίας, ἀπό τήν ἄλλη ὁ κόσμος δέν μᾶς συμπαθεῖ, τό χειλάκι μας ἔχει τόσο καιρό νά γελάσει.

— Δέν λές, Μίμη, ἐπεμβαίνει ὁ Χρῆστος, πού βρέθηκε καί ὁ νέος Διοικητής καί περιορίστηκε τό ξύλο.

— Καλά, Χρῆστο, κάτι εἶπες τώρα! Νά δῶ τί θά κάνουμε ὅταν ἔρθει τό Πολυτεχνεῖο. Θά μπορέσει ὁ Διοικητής νά ρυθμίσει τήν κατάσταση χωρίς ξύλο; Ἡ θά τήν ρυθμίσει τήν Πρωτομαγιά ἢ τήν 28η πού θά κατέβουν τά κουμμούνια παίζοντάς το Ἐθνική Ἀντίσταση;

— Τώρα πού εἶπες γιά τήν 28η Ὀκτωβρίου, θά σοῦ πῶ ἕνα περαστικό νά γελάσει τό χειλάκι σου, Μίμη μου. Ἐπί τῷ Κυριάκος ὁ Περιστεριώτης, πέρυσι, τήν 28η Ὀκτωβρίου, ξέρεis τί ἔπαθε; Εἶχε πάει ἡ διμοιρία του γιά ὑπηρεσία στό Περιστέρι γιά τήν Ἐπέτειο. Ξέρεis, ἐκεῖ ὁ Δήμαρχος εἶναι ἀριστερός. Πῆρε λοιπόν τή σημαία νά παρελάσει σάν Ἐθνική Ἀντίσταση. Ἐπί τῷ διμοιρίτῃ Ἐπαστυνόμῳ ἦταν δεξιός, καταλαβαίνεις... Ἡ διμοιρία ἔδειρε ὅλο τό Δημοτικό Συμβούλιο. Ἐπί

κακομοίρης ὁ Κυριάκος καθόταν μέσα στὴν κλούβα. Τοῦ βάζει τὶς φωνές ὁ Ὑπαστυνόμος νά κατέβει νά παραλάβει δύο δαρμένους συλληφθέντες. Τὸν βλέπουν κάτι Περιστεριώτες νά κουβαλάει τοὺς αἰμόφυρτους συλληφθέντες. Τ' ἀπόγευμα πᾶνε στὴ μητέρα του στὴν Κηπούπολη καὶ τῆς λένε: «Ὁ Κυριάκος κτύπαγε κάτω στὴν πλατεία τὸν κόσμο, ἦταν καλὸ παιδί καὶ στά MAT ἔγινε φασίστας!»

— «Ὁ Κυριάκος, βρέ παιδιά, δὲν ἔχει κτυπήσει κουνούπι σ' ὄλη του τὴ ζωὴ, θά κτυπήσει ἄνθρωπο;»

«Ἐμεῖς τὸν εἶδαμε», ἐπέμεναν αὐτοί, «καὶ πὲς του ὅτι ἂν τὸν ξεμοναχιάσουμε θά τὸν τσακίσουμε».

Τρελάθηκε ἡ γυναίκα. Ἐκλαιγε σάν μωρὸ παιδί. Ὅσο γιὰ τὸν Κυριάκο μέχρι τώρα νύχτα μπαίνει στό Περιστερί, νύχτα βγαίνει.

— Πῶ! Πῶ! ἔπαθε τέτοια πλάκα ὁ Κυριάκος; λέει ὁ Μίμης καὶ προσθέτει: Ἄλλὰ καλὰ νά πάθει, γιατί κι αὐτὸς δὲν ρίχνει ξύλο μέ τίποτα. Καλὰ, θά ἤθελα νά ξέρω, ἐσᾶς γιατί σᾶς πῆραν στά MAT;

Ὁ καιρὸς περνᾷ. Τά MAT ἔχουν περιορίσει τὶς δυναμικὲς λύσεις. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους νεαροὺς ἀστυφύλακες ἔχουν φύγει. Ἄλλοι πέτυχαν στὴ Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων, ἄλλοι ἔφυγαν γιὰ ἄλλες ὑπηρεσίες. Στά MAT ἦρθαν μεγάλοι στὴν ἡλικία, ἀπὸ ἄλλα τμήματα, καὶ νέοι, ἀπὸ τὴ Σχολὴ. Ἐπίσης πολλοὶ Ἀξιωματικοί, ἀντικαταστάθηκαν ὑπηρεσιακῶς. Περιορίστηκε στό ἐλάχιστο ἡ γυμναστικὴ στὸν Ἅγιο Κοσμά, αὐξήθηκαν οἱ ἀπογευματινὲς περιπολίες.

Ὁ Χρῆστος ἔχει τὴν ἄδεια του. Βρίσκεται στὴν Πάτρα γιὰ δουλειές τοῦ πατέρα του. Ἐχει καθίσει τέσσερις μέρες, τελείωσε τὶς δουλειές του, ἀλλὰ τοῦ ἀρέσει τό μέρος καὶ σκέφτεται γι' αὐτὸ νά καθίσει καμιὰ-δύο μέρες ἀκόμα.

Ὁ δυνατὸς χειμωνιάτικος ἥλιος εἶναι τό κυρίαρχο στοι-

χειο μέσα στο δωμάτιο της πανσιόν Ταραντέλα, ζεσταίνοντάς το. 'Ο Χρήστος, άγουροξυπνημένος άνοιγοκλείνει τά μάτια του, πονάνε από τό φως, κοιτάει τό ρολόι του, πετάγεται όρθιος, μονολογώντας.

— Πώ! Πώ! μεσημέριασε.

Ξαναπέφτει στο κρεβάτι.

— 'Ε! Καί λοιπόν; ύπηρεσία έχω; Τεντώνεται:

— "Ω ρέ τεμπελιές, δημόσιε υπάλληλε, ό μισθός πέφτει και σύ τεντώνεσαι.

'Ανοίγει τό ράδιο δίπλα του, άκούγεται τό τραγούδι, «Στό Ζάππειο μιά μέρα περιπατούσα». 'Ο Χρήστος σηκώνεται σιγοσφυρίζοντας τό σκοπό. Μπαίνει στο μπάνιο, κάνει ντους μέ χλιαρό νερό, λούζεται, ξυρίζεται προσεκτικά, άργά, μήν κοπεί όπως συνήθως. Μέ μάγουλο γυαλί άρχίζει νά ντύνεται. Κουμπώνοντας τό πουκάμισό του βγαίνει στο μπαλκόνι. 'Η βαθυγάλαζη θάλασσα λαμπυρίζει ήρεμη, γαλήνια, άπέραντη κάτω από τόν δυνατό ήλιο. 'Η ζεστή άτμόσφαιρα άλμυρίζει τά ρουθούνια του Χρήστου, πού τραβάει βαθιές εισπνοές.

— "Αααααααα! Αυτό είναι, έμεις οί τσιμεντάνθρωποι πάσχουμε από τή γαλήνη, τήν όμορφιά της θάλασσας.

Φυσιολογικά όλοι οί ποιητές έπρεπε νά ήταν παραθαλάσσιοι. 'Η θάλασσα σέ κάνει αγιάτρευτα ρομαντικό, στή θέα της αποβάλλεις άγχος και σκοτούρες. Αυτό είναι ό ρομαντικός, δέν έχει άγχος, ένω ό άγχωτικός δέν έχει ρομαντισμό. Πώ! πώ! Είμαι μεγάλος, είδα τή θάλασσα και τό μυαλό μου άρχισε νά γεννάει άκατάπαυστα.

Μπαίνει μέσα, πάει στον καθρέφτη και κοιτάζεται κάνοντας διάφορες γκριμάτσες.

— Σήμερα είμαι άπελπιστικά όμορφος, είναι ν' άπορείς πώς τόσο ώραίο παιδί δέν έχει κατακτήσεις.

Κτυπάει δύο ήχηρές σφαλιάρες στα ξυρισμένα του μάγουλα, λέγοντας:

— Ἡλίθιε ἀστυφύλακα, κόψε τίς βλακειῖες καί σοβαρέψου, εἶσαι εἴκοσι τεσσάρων χρόνων μαλάκας.

Ὁ Χρῆστος βγαίνει ἀπό τό δωμάτιο, κατεβαίνει τίς σκάλες. Ἡ ώραία διάθεση πάει χάθηκε, ἡ συνειδησή του, αὐστηρό πενταμελές, εἶναι στημένη μέσα του καί ἐλέγχει κάθε σκέψη καί κίνηση, δέν τόν ἀφήνει σέ χλωρό κλαρί. Τό πταῖσμα τό κάνει πλημμέλημα καί τό πλημμέλημα, ἔγκλημα. Τί ώραῖοι εἶναι αὐτοί πού ἔχουν μέσα τους μονομελές ἤ καί τίποτα, κάνουν φόνο καί ἡ συνειδησή τους τό διασκεδάζει. Ἀλλά οἱ ἄτυχοι τῆς ζωῆς εἶναι αὐτοί πού ἔχουν μέσα τους τόν Ἄρειο Πάγο. Χά! Καταλήγουν θρησκευόμενοι γιά νά τά βγάλουν πέρα.

Ὁ Χρῆστος βγαίνει στό ἰσόγειο, ὅπου βρίσκεται τό ἐστιατόριο.

Καλημερίζει τόν ἰδιοκτήτη τῆς πανσιόν, πού εἶναι χωμένος πίσω ἀπό τό μεγάλο ψυγεῖο, καί βγαίνει στό δρόμο. Κοιτάει τήν παλιά μοτοσυκλέτα του. Ἀπορῶ, ἡ γριά Σουζούκι πῶς μέ ἔφερε ἀπό τήν Ἀθήνα ἐδῶ χωρίς πρόβλημα, συλλογιέται. Βγάζει ἕνα εἰκοσάρικο ἀπό τήν τσέπη του, πλησιάζοντας τό περίπτερο. Ὁ περιπτεράς κρεμάει τίς ἀπογευματινές ἐφημερίδες. Ὁ Χρῆστος κάθεται καί χαζεύει, τό μάτι του πέφτει στά μεγάλα γράμματα ἀνηρτημένης ἐφημερίδας. «ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗ Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΤ». Ὁ Χρῆστος σάν χαμένος δίνει τό εἰκοσάρικο καί παίρνει μιά ἐφημερίδα ἀπό τά χέρια τοῦ ἐκκληκτοῦ περιπτερά. Προσπαθεῖ νά διαβάσει τίς πρώτες γραμμές, δέν μπορεί, τά μάτια του βούρκωσαν καί τά ψηλά γράμματα χορεύουν μπροστά του. Σηκώνει ψηλά τό πρόσωπό του γιά νά κρατήσῃ τά δάκρυα στά βλέφαρά του. Ὁ οὐρανός γκρίζαρε ξαφνικά, ἀπειλητικά σύννεφα ἔρχονται τρεχάτα ἀπό τόν Βορρά. Ὁ Χρῆστος ὀδεύει πρὸς τήν πανσιόν. Τό σῶμα του δέν τ' ὀρίζει, τό κεφάλι του τό αἰσθάνεται θεόρατο, τό μυαλό του ἐλάχιστο. Τά πάντα γύρω του εἶναι παραμορφωμένα καί μακρινά.

Μέσα στο δωμάτιο, μαζεύει άργά τή λίγα πράγματά του. Τό πρόσωπό του είναι μουσκεμένο από ιδρώτα καί δάκρυα. Τό δέρμα σ' όλο τό σώμα του έχει άνατριχιάσει, καί τόν πονά σάν νά καίγεται. 'Η θολή ματιά του φεύγει έξω από τό παράθυρο καί βουτᾶ στήν άφρισμένη θάλασσα. Τά κύματα χτυπούν μέ δύναμη στά βότσαλα άνακατεύοντάς τα μέ φύκια, σάπιες σανίδες, ντενεκεδάκια καί ψόφια ψάρια. Παραπέρα, ένας μικρός βράχος συγκρατεί τό τουμπανιασμένο κουφάρι ενός λυκόσκυλου, τά κύματα λυσομανοούν άφρίζοντας νά τό άποσπάσουν, νά τό πάρουν στά βαθιά νά τό ξεσκίσουν.

'Ο Χρήστος πηγαίνει στόν νιπήρα, ξεπλένει τό πρόσωπό του δυό-τρεις φορές. Σέ λίγο, κάτω στό έστιατόριο, πληρώνει τόν ιδιοκτήτη τής πανσιόν. Καί φεύγει μέ τή μοτοσυκλέτα του γιά τήν 'Αθήνα.

"Έξω από τήν Μητρόπολη πολλές κλούβες, πολύς κόσμος, πολλά στεφάνια, πένθιμη βαριά άτμόσφαιρα. 'Ο Χρήστος φτάνει όταν τό φέρετρο μεταφέρεται από τέσσερις άντρες άστυνομικούς στή νεκροφόρα, γιά τήν τελευταία του κατοικία, κάπου στά Μεσόγεια. 'Ο Χρήστος μπαινει σέ μιά κλούβα. Τρεις άστυφύλακες είναι μέσα καί ό όδηγός, όλοι στά παράθυρα, κοιτάνε τή νεκρώσιμη πομπή. 'Ο ένας άστυφύλακας ξεκολλάει από τό παράθυρο μέ δάκρυα στά μάτια, χτυπάει μέ δύναμη τή γροθιά του στό τραπέζι τής κλούβας καί κατεβαίνει όργισμένος, φωνάζοντας:

—Θά μου τό πληρώσουν τά κουμμούνια.

—Παιδιά, ξέρετε ποῦ είναι ή διμοιρία μου; ρωτάει ό Χρήστος.

—Στή Βουλή, τοῦ άπαντάει ό όδηγός.

Φεύγει γιά τή διμοιρία του. Σέ λίγο φτάνει στή Βουλή. Μπαινει στήν κλούβα. "Όλοι είναι καταλυπημένοι. Μιά μεγάλη μαύρη κορδέλα, κρεμασμένη στόν μέσα καθρέφτη, δίνει πένθιμο τόνο στό έσωτερικό. 'Ο Χρήστος κάθεται δίπλα στόν Μίμη.

—Τί κακό είναι αυτό πού μᾶς βρῆκε;

Ἦ Ο Μίμης, κοιτάζοντας πάντα εὐθεία χωρίς νά γυρίσει νά δεῖ τόν Χρῆστο, σιγομουρμουράει:

—Πάει ὁ Διοικητής, μᾶς τόν φάγανε τά κουμμούνια.

—Ποιά κουμμούνια, ρέ μαλάκα, ἀντιδρᾷ ὁ Χρῆστος.

Ἦ Ο Μίμης τόν κόβει σοβαρός:

—Ἄφου τό ἴπε ὁ Διευθυντής στόν ἐπικήδειο λόγο του:

«Ἄγαπητέ συνάδελφε, σ' ἔδολοφόνησαν οἱ κομμουνιστές»...

—Ἔλα, ρέ Μίμη, τί ἤθελες νά πεῖ αὐτός;

—Δηλαδή, ἀπορεῖ ὁ Μίμης, τόν φάγανε οἱ δεξιοί;

—Ποιοί ἀριστεροί καί δεξιοί μωρέ, αὐτά τά ἐγκλήματα κρύβουν πολλά μυστικά καί ἔχουν περισσότερο μελλοντικό ἀντίκτυπο παρά προσωρινό.

Ἦ Ὅσο γιά τόν Διευθυντή πού εἶπε τόν ἐπικήδειο, εἶναι τόσο στενόμυαλος, τόσο ἀρτηριοσκληρωτικός πού δέν μπορεῖ νά κοιτάζει οὔτε πόντο πέρα ἀπό τή μύτη του, μέ τό φανατισμένο μίσος πού τρέφει γιά τούς κουμμουνιστές. Γιατί, ἂν μποροῦσε, θά ἔβλεπε ὅτι ὁ Διοικητής μας οὔτε βασανιστής ἦταν οὔτε ἄνθρωπος μέ παρωπίδες, ὅπως οἱ περισσότεροι ἀξιωματικοί τῆς Ἀστυνομίας. Κι ὅτι, γιά νά γίνει ἕνα ὀργανωμένο ἐγκλημα, ὁ θύτης πρέπει νά γνωρίζει πολλά γιά τό θύμα. Γιά τούς ἄλλους δυό ἀξιωματικούς ὑπῆρχαν πολλοί λόγοι ἀπ' τήν πλευρά τῶν δραστῶν, πού μπορεῖ νά ὑπῆρχαν κατά καιρούς θύματά τους, γιά τόν Διοικητή μας ὅμως, δέν ὑπῆρχε τίποτα πού νά δικαιολογεῖ ἀντεκδίκηση.

—Ναί, ρέ Χρῆστο, ἀλλά μπορεῖ νά τόν δολοφόνησαν γιά νά ἐκδικηθοῦν τά MAT.

—Ἦ νά τά φανατίσουν, Μίμη.

—Τί θές νά πεῖς;

—Ἦ Ὅσον καιρό ἦταν Διοικητής, τά MAT εἶχαν περιορίσει τίς δραστηριότητές τους, κι ἴσως νά μὴν ἄρεσε σέ μερικούς αὐτή ἡ ἡσυχία. Ἦ Ἐνῶ τώρα, μέ τό πρῶτο μπέρδεμα, μέ τό μίσος πού ὑπάρχει γιά ἐκδίκηση, θά θρηνήσουμε θύματα.

Τά MAT μετά τή δολοφονία τοῦ Διοικητῆ τους πέρασαν περίοδο ἀλλαγῶν καί ἀνακατατάξεων στό χῶρο τῶν ἀξιωματικῶν. Ὁ μόνος πού ἔμεινε ἦταν ὁ Διευθυντής. (Πρώτη φορά στήν ἱστορία τῆς ἀστυνομίας εἶχε μείνει τόσα χρόνια Διευθυντής στό Μηχανοκίνητο καί σέ ὅλες τίς ὑπηρεσίες. Οἱ γνωριμίες εἶναι τό δυνατότερο ὄπλο τῶν ἱκανῶν καί ἀνικάνων.)

Πλησιάζει ἡ μέρα τοῦ Πολυτεχνείου. Ὁ Διευθυντής θ' ἀπευθύνει λόγο στίς διμοιρίες. Στή μεγάλη αἴθουσα ὄλοι τόν περιμένουν... Ἔαυρησε μία ὥρα, πράγμα πού τό συνήθιζε ἔτσι κι ἄλλιῶς.

Τελικά ἔφτασε. Μέ ὕφος παντοδυναμίας ἀνεβαίνει στήν ἔδρα. Κάνει σῆμα μέ τό χέρι του νά καθίσουν οἱ ἀστυφύλακες. Πίνει ἀργά ἀργά λίγο νερό ἀπό ἕνα ποτήρι πού ἦταν στήν ἔδρα σκεπασμένο μέ πιατάκι τοῦ καφέ, κι ἀρχίζει μέ τήν ψιλή φωνή του:

—Μετά τίς ἄγριες δολοφονίες τῶν ἀξιωματικῶν μας, τό Σῶμα ἔχασε ἄντρες ἱκανούς, πού ἤξεραν τή δουλειά τους καί ἀγαποῦσαν τήν Ὑπηρεσία. Ἐσεῖς, θά συνεχίσετε τό δύσκολο καί ἐπίμονο ἔργο τους γιά νά μή γίνει αἰσθητή ἡ ἀπουσία τους. Σέ τρεῖς μέρες ἔχουμε τό Πολυτεχνεῖο, πρέπει λοιπόν νά ἐντείνουμε ὄλοι τήν προσοχή μας γιά νά περάσει αὐτός ὁ μπελάς. Ἔχουμε πληροφορίες πῶς τά κουμμούνια θά ὀδηγήσουν τήν πορεία στήν πρεσβεία τῶν ΗΠΑ. Λογαριάζουν βέβαια χωρίς τόν ξενοδόχο καί ὁ ξενοδόχος ρίχνει πολύ ξύλο (ἀκούγονται γέλια). Πάει αὐτό.

Κάτι ἄλλο τώρα: ἀπαιτῶ ἀπό σᾶς νά προσέχετε μέ ποιές τὰ φτιάχνετε, γιατί πολλές τσοῦλες ἔρχονται καί ἐνοχλοῦν τήν Ὑπηρεσία. Πρέπει καί μπορεῖτε νά κάνετε παρέα μέ καλό κύκλο, νά πηγαίνετε σέ καλά μαγαζιά νά ψωνίζετε, νά πίνετε τόν καφέ σας σέ σοβαρές καφετέριες, νά ἔχετε τρόπους, εἰστε

τό «άφάν γκατέ» τῆς νεολαίας. Καταλάβετε το, εἶστε περιζήτητοι γαμπροί, κάθε κοπέλα σᾶς βλέπει μέ καλό μάτι γιατί ἔχετε σίγουρο μέλλον, σταθερό μισθό καί, λόγω δομῆς τῆς Ὑπηρεσίας, θά γίνετε σωστοί οἰκογενειάρχες. Ἐκεῖνο πού πρέπει ὁμως νά προσέχετε καί τό ἐπιβάλλει ἡ Ὑπηρεσία γιά καλό σας, εἶναι νά μήν παντρεύεστε πρὶν ἀπό τά εἴκοσι ἑπτά, χωρίς προίκα, καί πάνω ἀπ' ὄλα γυναίκα μέ ἀκατάλληλα φρονήματα. Λοιπόν, ἐγώ τελείωσα, ἔχει κανεῖς σας νά μέ ρωτήσῃ τίποτα;... Ὁραῖα! Σᾶς ἀφήνω, γειά σας.

Ὁ Διευθυντής ἀποχωρεῖ.

— Ἐλεύθεροι, φωνάζει ἓνας Ἀστυνόμος.

Ὅλοι οἱ ἀστυφύλακες τῆς διμοιρίας μας μαζεύονται στήν κλούβα τους, πρέπει νά περιμένουν μιά ὥρα ἀκόμα γιά νά συμπληρωθεῖ τό ὀκτάωρο. Ὁ Μίμης τρίβει τά χέρια του ἀπό ἱκανοποίηση:

— Ὁρέ ξύλο, Παναγίτσα μου, πού θά πέσει στό Πολυτεχνεῖο.

Ὁ Χρῆστος, δίπλα του, τοῦ ρίχνει σιγανή φάπα στό σβέρκο.

— Φάε τή γλώσσα σου, νούμερο, ξεχνᾶς τί τραβᾶμε κάθε φορά μέ τό Πολυτεχνεῖο;

— Καλά, ψηλούλη, μή μοῦ πάθεις τίποτα! Ἄλλωστε, ἀπ' ὄ,τι ἔχω δεῖ, δέν εἶσαι ὑπέρ τοῦ δημοκρατικοῦ ξύλου.

— Δέν εἶναι θέμα ἂν εἶμαι ὑπέρ τοῦ δημοκρατικοῦ ξύλου ἢ ὄχι, ἀπλῶς πιστεύω ὅτι εἴμαστε γιά ἐκφοβισμό κι ὄχι γιά ξυλοδαρμό.

Μπαίνει στή συζήτηση ὁ Ὑπαστυνόμος.

— Σιγά, μήν πάθουνε τίποτα τά καθίκια, πού κάθε φορά σπᾶνε τήν Ἀθήνα γιά πλάκα. Ἄλλωστε τό ξύλο χρειάζεται, γιά νά καταλάβουνε ὅτι ὑπάρχει ἐξουσία, ὅτι ὑπάρχουν ΜΑΤ! Καί μή ξεχνᾶς ὅτι ὄλα τά κράτη τοῦ κόσμου ἔχουν ΜΑΤ καί ρίχνουν ξύλο κάρνα.

— Ἀνάλογα τά κράτη καί τό ἐπίπεδο τοῦ λαοῦ. Ὁ Ἕλλη-

νας δέν θέλει ξύλο γιά νά ήσυχάσει. Θέλει σωστή μεταχείριση, έξυπνες πολιτικές κινήσεις. Οί διαδηλωτές, καί νά πᾶνε στην Ἄμερικανική πρεσβεία, τί θά κάνουνε; Σιγά τίς παρθένες πού θά πειράζουνε! Αὐτοί μέ τήν πολιτική τους ἔχουν πατήσει τήν μισή γῆ στό σβέρκο καί θά συγχυστούν ἀπό δέκα νεαρούς πού θά φωνάξουν «ἔξω ἀπό τό ΝΑΤΟ»;

Πολυτεχνείο, 1980

Δεκαεπτά Νοεμβρίου. Ἡ ἡμέρα εἶναι ἠλιόλουστη στό χώρο τοῦ Πολυτεχνείου, σκιερή στό χώρο τῶν ΜΑΤ. Ἡ ἀγανάκτηση καί ὁ φόβος, μαυροφορεμένα, ἄσχημα ἀδέρφια, περιφέρονται ἐδῶ καί ἀρκετό καιρό στούς διαδρόμους καί τά δωμάτια τῶν ἀστυφυλάκων καί κάθονται στά γραφεῖα τῶν ἀξιωματικῶν, βαραίνοντας μέ τήν παρουσία τους ἀπελπιστικά τήν ἀτμόσφαιρα τῶν ΜΑΤ. "Ὅλοι εἶναι ἐπιφυλακτικοί, ἀστυφυλάκες καί ἀξιωματικοί, κι ἐξάλλου ἡ σημερινή μέρα πρέπει νά ἐπιφυλάσσει δυσάρεστες ἐκπλήξεις.

Οἱ διμοιρίες εἶναι ἀπό τίς δώδεκα τό μεσημέρι σέ ἐπιφυλακή στήν ἔδρα. "Ὅλοι βρίσκονται στίς κλοῦβες τους καί περιμένουν νά πάρουν διαταγές ἀπό τό Κέντρο. Τό Κέντρο μεταβιβάζει καί δίνει τίς θέσεις τῶν διμοιριῶν. Ἡ διμοιρία τῶν γνωστῶν μας, θά πάει μέ ἄλλες τρεῖς στήν πρεσβεία. Ὁ Ὑπαστυνόμος μπροστά σηκώνεται καί λέει στούς ἀστυφυλάκες:

— Παιδιά, θά ἴρθαι στήν κλοῦβα μας ὁ Ἀστυνόμος, μήν κάνετε νύξη γιά τάβλι, δέν ἐπιτρέπεται.

Τέσσερις διμοιρίες φτάνουν στήν Ἀμερικανική πρεσβεία καί παρκάρουν στό πίσω μέρος, στό μεγάλο πάρκινγκ. Ἀπό τήν κλοῦβα μας, ἄλλοι κατεβαίνουν, ἄλλοι κάθονται μέσα.

Ἀκούγεται ὁ Ἀστυνόμος:

— Ρέ ταβλαδόροι, ἔχετε τίποτα νά ρίξουμε;

Τρία τάβλια κάνουν την εμφάνισή τους. Ὁ Ἀστυνόμος γυρίζει πρὸς τὸν Ὑπαστυνόμο.

— Ἔλα νά σε παίξω μιά τυρόπιτα καί νά δῶ ἂν εἶσαι ἄξιος τῆς διμοιρίας σου, πού ἔχει τό πρῶτο ὄνομα στό τάβλι.

Οἱ ὄρες περνᾶνε γοργά. Μετά τό τάβλι, οἱ ἀξιωματικοί παίξανε μπιζ μέ τούς ἀστυφύλακες, γελάσανε, λύσανε σταυρόλεξα, σάν μιά οἰκογένεια. «Πρὸ κινδύνου γρήγορα ἀναπτύσσεται τό αἶσθημα τῆς ἀδελφοσύνης».

Ἔχει σκοτεινιάσει. Ὅλες οἱ διμοιρίες εἶναι στίς κλοῦβες τους. Ἄλλοι ἀστυφύλακες καθαρίζουν τίς ἀσπίδες τους, ἄλλοι τά κράνη τους, τά περιστροφά τους, πολλοί χτενίζονται ἢ καλλωπίζονται πρὶν ἀπό τή μάχη. Ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ ἀξιωματικοῦ ἀπό τή μοτορόλα.

«Νεαρά ἄτομα ἐπιβαίνοντα σέ μοτοσυκλέτα σπᾶνε τζάμια καταστημάτων Σταδίου καί Πανεπιστημίου».

— Παιδιά, ἀρχίσανε τά παρατράγουδα, λέει ὁ Ἀστυνόμος.

Ἡ μοτορόλα συνεχίζει: «Ἀναρχικοί μέ μαῦρες σημαῖες, ξύλα καί ἄλυσίδες προσπαθοῦν νά μποῦν στόν κορμό τῆς πορείας, ἐμποδίζονται ἀπό τήν περιφρούρηση»...

Ἡ πορεία ἔχει ἀπαγορευτεῖ ἀπό ἀρχές Βασιλίσσης Σοφίας. Ἐκεῖ βρίσκονται καμιά εἰκοσαριά ἀστυφύλακες, πού κρατᾶνε τόν κορμό τῆς πορείας στήν Πανεπιστημίου. Πιό πίσω, ἔξω ἀπό τά λουλουδάκια καί τήν Αἰγυπτιακή πρεσβεῖα, εἶναι ἀνεπτυγμένες καί παραταγμένες τρεῖς διμοιρίες ΜΑΤ, ἡ μιά πίσω ἀπό τήν ἄλλη. Μιά ἀριστερή ὀργάνωση μέ τίς κόκκινες σημαῖες τῆς ἔχει σταματήσει μπροστά στούς ἀστυφύλακες τῶν Τμημάτων καί παροτρύνει τό πλῆθος νά προχωρήσει γιά

τήν Ἀμερικανική πρεσβεία φωνάζοντας συνθήματα:

«ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΤΟ»

«ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΠΡΕΣΒΕΙΑ»

«ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ»

Οί διαδηλωτές αρχίζουν νά σπρώχνουν τούς αστυφύλακες πού «άνοίγουν» χωρίς αντίσταση καί προχωρᾶνε ἀργά πρὸς τίς παραταγμένες διμοιρίες.

Ἀκούγεται ἀπὸ τή μοτορόλα ὁ ἀξιωματικός τῆς πρώτης διμοιρίας πού εἶναι παραταγμένη: «Κέντρον, οἱ διαδηλωτές πέρασαν τήν δύναμιν τῶν Τμημάτων καί πλησιάζουν πρὸς ἡμᾶς· ἀναμένουμε διαταγὰς».

«Κέντρον μᾶς λαμβάνετε; Οἱ διαδηλωτές βρίσκονται πλησίον».

«Κέντρον» «Κέντρον» «Κέντρον».

Οἱ διαδηλωτές πέφτουν μέ δύναμη πάνω στή διμοιρία πού βρίσκεται πρώτη. Ἡ συμπλοκή εἶναι ἀναπόφευκτη, ὀρμᾶνε καί οἱ ἄλλες δύο διμοιρίες πού βρίσκονται πῶς πίσω.

Οἱ διαδηλωτές ὑποχωροῦν πατώντας ὁ ἓνας τόν ἄλλον. Οἱ τρεῖς διμοιρίες ἔχουν πέσει πάνω στή δυσκίνητη ἀνθρώπινη μάζα.

Ξαφνικά ἀκούγεται τό Κέντρο, σάν νά ξύπνησε ἀπό λήθαργο ἢ νά βγῆκε ἀπὸ δύσκολη θέση πού τό βοήθησε ὁ λίγος χρόνος σιωπῆς: «Πίσω, πίσω, μὴν κτυπᾶτε τήν πορεία»...

Στήν κλούβα μέσα ὅλοι σιωπηλοὶ παρακολουθοῦν μέ ἀγωνία τή μοτορόλα.

— Πρέπει νά γίνεται σκοτωμός κάτω, ἀκούγεται σοβαρός ὁ Ἀστυνόμος.

«Οἱ διμοιρίες στήν πρεσβεία ΗΠΑ νά κατεβοῦν ἀμέσως Βασιλίσσης Σοφίας», ἀκούγεται ἡ μοτορόλα.

Οί τέσσερις κλοῦβες, μέ τίς σειρήνες τους στή διαπασῶν καί τούς προβολεῖς ἀναμμένους, τρέχουν μέ ταχύτητα στήν ἔρημη Βασιλίσης Σοφίας. Σέ λίγο τά φρένα τους στριγγλίζουν ἔξω ἀπό τήν Αἴγυπτιακή πρεσβεία. Οἱ ἀστυφύλακες σβέλατα συντάσσονται, ὅπως-ὅπως, πίσω ἀπό τούς ἀξιωματικούς τους. Ὁ χάρος ἔξω ἀπό τά λουλουδάδικα καί τήν πρεσβεία εἶναι γεμάτος ξύλα, γυαλιά καί δεκάδες παπούτσια, πάνινα ὡς ἐπί τό πλεῖστον. Ὁ θάνατος, φαίνεται, βρισκόταν ἐδῶ πρὶν ἀπό λίγο καί εἶχε στήσει τρελό χορό, παρασύροντας στόν ἐπικίνδυνο ρυθμό του ἀστυφύλακες, διαδηλωτές, ἰδεολόγους καί ἀνίδεους. Οἱ διαδηλωτές ὑποχωρώντας ἔχουν στήσει ὁδοφράγματα στήν Πανεπιστημίου στό ὕψος τοῦ θεάτρου «Βρετάνια» καί στή Γεωργίου Α' ἔξω ἀπό τό ξενοδοχεῖο «Μεγάλη Βρετανία».

Οἱ τρεῖς διμοιρίες πού δέχτηκαν τήν ἐπίθεση ἔχουν συμπλακεῖ μέ τούς διαδηλωτές ἔξω ἀπό τό ξενοδοχεῖο, ἐπί τῆς Γεωργίου Α'. Οἱ διαδηλωτές ἀντιστέκονται χρησιμοποιώντας τά κοντάρια τῶν πανῶ γιά ὄπλα.

Οἱ τέσσερις διμοιρίες πού ἦρθαν ἀπό τήν πρεσβεία ΗΠΑ ὀρμᾶνε στούς διαδηλωτές πού βρίσκονται στήν Πανεπιστημίου. Ἐκεῖ ἔχουν στήσει ὁδοφράγματα ἀπό τηλεοράσεις, μαγνητόφωνα, καρέκλες, τραπέζια πού καίγονται· ὅλα τά προμηθεύτηκαν ἀπό τά γύρω σπασμένα μαγαζιά. Οἱ διαδηλωτές πίσω ἀπό τά ὁδοφράγματα πετᾶνε πέτρες, ξύλα καί ὅ,τι ἄλλο βρίσκουν μπροστά τους.

Ὁ Χρῆστος φωνάζει γιά νά τόν ἀκούσει ὁ Μίμης μέσα ἀπό τό κράνος:

— Μίμη, τήν ἔχουμε ἄσχημα, ἔρχονται ἀπό παντοῦ πέτρες καί μέσα στό σκοτάδι δέν φαίνονται.

— Πήδα, Χρῆστο, πήδα συνέχεια, νά περνᾶνε κάτω ἀπό τά πόδια σου, δέν βλέπεις τί πετροπόλεμος γίνεται.

Δέν προλαβαίνει νά τελειώσει ὁ Μίμης, δίπλα τους σωριά-

ζεται χωρίς νά βγάλει ἄχνα ὁ Ἄνθυπαστυνόμος τῆς διμοιρίας, εἶναι γύρω στά σαράντα πέντε.

Ὁ Ἄστυνόμος οὐρλιάζει μέσα ἀπό τό κράνος του.

— Πίσω, πίσω, ὄλοι πίσω.

Οἱ ἀστυφύλακες τῶν τεσσάρων διμοιριῶν ὑποχωροῦν. Οἱ δύο φίλοι μας, μέ τή βοήθεια συναδέλφων τους, ἀρπάζουν τόν Ἄνθυπαστυνόμο καί τόν μεταφέρουν πίσω, ἐκεῖ πού βρίσκονται οἱ αὐρες. Ἐνα ἑκατό παραλαμβάνει τόν Ἄνθυπαστυνόμο καί φεύγει στριγκλίζοντας στήν ἔρημη Βασιλίσσης Σοφίας γιά τό 401 στρατιωτικό νοσοκομεῖο.

Οἱ τέσσερις διμοιρίες ἀνασυντάσσονται. Ὁ Ἄστυνόμος σηκώνει τό χέρι καί οὐρλιάζει γιά ν' ἀκουστεῖ μέσα στή βουή τῆς ταραγμένης νύχτας:

— Ἐπίθεση, ΕΠΙΘΕΣΗ.

Οἱ ἑκατό περίπου ἀστυφύλακες τῶν ΜΑΤ ὁρμᾶνε πρὸς τοὺς διαδηλωτές, πού ὑποχωροῦν πετώντας πέτρες. Οἱ ἀστυφύλακες πηδᾶνε ἢ περνᾶνε μέσα ἀπό τά ὁδοφράγματα καί τίς φωτιές. Ὁ θάνατος βρίσκεται στήν καλύτερη του βραδιά. Ἀπό τά Δεκεμβριανά καί μετὰ μόνο κανά-δύο φορές ἔτυχε σέ τέτοιο ἑλληνικό γλέντι. Οἱ διαδηλωτές φεύγουν πρὸς ὄλες τίς κατευθύνσεις ὑποχωρώντας.

Λίγοι προσπαθοῦν νά κρυφτοῦν στήν εἴσοδο τῆς Ἀκαδημίας, πίσω ἀπό τίς μεγάλες κολόνες.

Τοὺς εἶδαν οἱ κρανοφόροι καί γιά ἓνα τέταρτο ἀκούγονται σπαρακτικά οὐρλιαχτά ἀπό νέους καί νέες πού δέρνονται χωρίς νά ἔχουν διέξοδο. Δέρνονται ἀπό μαστουρωμένα ἄτομα, ποτισμένα ἀπό τό ὄπιο τοῦ μίσους καί τῆς διαστροφῆς. Ὅπιο ἑλληνικῆς παραγωγῆς, πού φυσικά εἶχαν προμηθευτεῖ καί οἱ διαδηλωτές. Καλλιιεργεῖται ἀπό τοὺς λίγους καί ἰθύνοντες γιά νά τό παίρνουν οἱ πολλοὶ καί ἀνεύθυνοι...

Μετά ἀπό πολλή ὥρα καί ἀφοῦ δάρθηκαν ἄτομα σέ

στάσεις λεωφορείων στην Ἀκαδημία καὶ ἄλλοι, περαστικοί, οἱ διμοιρίες μῆκαν στίς κλοῦβες γιὰ νά πᾶνε στό Πολυτεχνεῖο, ὅπου εἶχαν μαζευτεῖ διαδηλωτές. Ἐνας ἀστυφύλακας ἔξω ἀπό τό Πολυτεχνεῖο, στήν παραζάλη του, ἔβγαλε τό περιστροφό του καί τό ἄδειασε στό πλήθος. Ἐκείνη τή στιγμή ἔφτανε ἡ κλοῦβα. Ὁ Μίμης καί ὁ Χρῆστος εἶδαν τόν ἀστυφύλακα, ἐφιαλτική φιγούρα ὄνειρου στό σκοτάδι.

— Μίμη, θά τρελαθῶ, πυροβόλησε πρὸς τοὺς διαδηλωτές ἐν ψυχρῶ!

Κι ὁ Μίμης, ἤρεμος:

— Καλά τοὺς ἔκανε, γιατί κι ἐγώ ἂν ἦμουν ἀπ' ἔξω καί μοῦ πέταγαν πέτρες, ἔτσι θά ξηγιόμουνα.

Περασμένα μεσάνυχτα καί οἱ τέσσερις διμοιρίες περιπολοῦν μέσα ἀπό τίς κλοῦβες τους γύρω ἀπό τό χῶρο τοῦ Πολυτεχνείου καί τὰ Ἐξάρχεια. Οἱ κλοῦβες ὀδεύουν στήν Πατησίων πρὸς τό Πολυτεχνεῖο. Περίπου εἴκοσι διαδηλωτές εἶναι στήν Γ' Σεπτεμβρίου καί Χαλκοκονδύλη. Οἱ κλοῦβες περνᾶνε κάθετα στή Χαλκοκονδύλη σέ σημεῖο πού δέν εἶναι ὀρατές ἀπό τοὺς διαδηλωτές καί σταματᾶνε. Ἡ διμοιρία τῶν φίλων μας κατεβαίνει πρώτη.

— Οἱ μισοὶ νά πᾶτε ἀπό πίσω γιὰ νά τοὺς φέρετε πρὸς τὰ δῶ! διατάζει ὁ Ἀστυνόμος.

Ἡ μισή διμοιρία φεύγει τρέχοντας γιὰ νά κυκλώσει τοὺς διαδηλωτές. Ὁ Χρῆστος μέ τοὺς ὑπόλοιπους τῆς διμοιρίας τρέχουν στήν γωνία Πατησίων-Χαλκοκονδύλη. Ἐνας μουσάτος διαδηλωτής τρέχοντας βολίδα καί σκυφτός πέφτει πάνω στόν Χρῆστο πού μόλις ἔβγαине στή Χαλκοκονδύλη καί σωριάζεται κάτω.

Αὐτόν τόν μουσάτο τόν βαράγανε δυό-τρεῖς διμοιρίες γιὰ λίγο. Ἐπενέβησαν οἱ πιό ψύχραιμοι γιὰ νά τόν σώσουν. Ὁ

μουσάτος φεύγει τρέχοντας μέχρι νά χαθεί προς τήν Κάνιγγος, παραπατώντας, έπεφτε καί σηκωνότανε λές καί τό σῶμα του είχε χάσει τήν ισορροπία του.

Τήν ἄλλη μέρα στήν κλούβα, ὅλοι διαβάζουν ἐφημερίδες. Εἶναι σκυθρωποί. Τεράστιοι οἱ πρωτοσέλιδοι τίτλοι τους: «ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ, ΕΝΑΣ ΒΑΡΙΑ ΚΑΙ ΔΕΚΑΔΕΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ».

—Μᾶς συμπαθοῦσε πού μᾶς συμπαθοῦσε ὁ κόσμος, τώρα θά δεῖς, ἀκούγεται ὁ Χρῆστος.

—Δέν πᾶς στό διάλογο, ρέ μαλάκα, ἐσύ δέν ἔδειρες, ἄφησες τούς χαζούς νά καθαρίσουνε, σέ καταλάβαμε καί σένα, πατριώτη, ξέσπασε ὁ Ὑπαστυνόμος.

Ἄ Ο Χρῆστος πάνω σ' ἓνα ἄδειο γραφεῖο συμπληρώνει μιά κόλλα διαγωνισμοῦ:

«Λαμβάνω τήν τιμή νά παρακαλέσω ὑμᾶς ὅπως εὐαρεστοῦμενοί μοι δεχθεῖτε τήν παραίτησίν μου».

*ὁ διάλογος εἶναι ὁ ἔρωτας τοῦ πνεύματος
ἢ βία, τά περιπτώματά του*

ΤΕΛΟΣ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Εισαγωγή	7
Πρωτεύουσα, 1974	12
Επαρχία, 1974	21
Σχολή, 1975	28
Τμήμα τάξης ΙΖ', Περιστέρι, 1976	60
ΜΑΤ, 1976	72
Πολυτεχνείο, 1980	131